

(pracovní text pro osobní použití)
přeložila a upravila Jindřiška Kováčová

J.M.J.

1. listopadu 1903

Když duše koná všechny své skutky pouze proto, aby milovala Ježíše, chodí vždy v denním světle, pro duši nikdy není noc.

Můj obvyklý stav pokračoval, ocitla jsem se mimo sebe a uviděla se jako malý parníček. Zůstala jsem překvapená, když jsem se viděla v této zmenšené podobě. Mezitím přišel můj obdivuhodný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, život člověka je jako parník. Stejně jako oheň, který pohání parník. Čím je oheň větší a živější, tím rychleji parník běží, je-li však oheň malý, parník se pohybuje pomalým tempem a pokud oheň uhasne, zůstává parník nehybný. Totéž platí pro duši. Když je oheň Boží lásky velký, lze říci, že letí nad všemi věcmi na zemi a vždy běží a letí ke svému středu, kterým je Bůh. Je-li však oheň malý, lze říci, že duše kráčí s obtížemi, plazí se a je celá zablácená vším, co je pozemského. Je-li duše vyhaslá, zůstává nehybná, bez života Boha v sobě, je jako mrtvá pro vše, co je božské. Má dcero, když duše dělá všechno, aby Mě milovala a nechce za svou práci žádnou jinou odměnu než Mou lásku, chodí vždy v denním světle - nikdy pro duši není noc. Ba co víc, duše kráčí v samotném slunci, které ji obklopuje jako pára, aby ji nechalo kráčet v sobě samém a umožnilo duši užívat si veškerou plnost světla. Samotná činnost duše slouží jako světlo na cestě a stále zvyšuje pro duši nové světlo."

8. listopadu 1903

Ježíš říká, jak má vypadat láska k bližnímu.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, modlila jsem se za určité potřeby druhých lidí a požehnaný Ježíš, který přebýval v mém nitru, mi řekl: "Proč se za tyto lidi modlíš?" A já jsem se ho zeptala: "A ty Pane nás miluješ v jakém smyslu?" A On odpověděl: "Miluji vás, protože jste mojí vlastní věci, a když je nějaký předmět někoho vlastní, člověk cítí potřebu milovat." A já jsem odpověděla: "Pane, modlím se za tyto lidi, protože jsou tvou vlastní věci, jinak bych se o ně nezajímala." "To je Pravda." Ježíš mi položil ruku na čelo, téměř ji stisknul a dodal: "Ach, to proto, že jsou mou vlastní věci! Tak je láska k bližnímu v pořádku."

A tak jsem se vrátila k tomu, o čem jsem přemítala.

10. listopadu 1903

Jak pravá láska zapomíná sama na sebe.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, viděla jsem chvíli požehnaného Ježíše, který mi řekl: "Má dcero, pravá láska zapomíná na sebe a žije ze zájmů, z bolestí a ze všeho, co patří milovanému." A já: "Pane, jak může člověk zapomenout sám na sebe, když tolik cítí? Není to něco, co je nám vzdálené nebo oddělené, na co se dá snadno zapomenout."

A On opět dodal, že právě to je oběť pravé lásky. Dokud má člověk sám sebe, musí žít ze všeho, co patří milovanému. Ba co víc, vzpomene-li si člověk na sebe, musí mu tato vzpomínka posloužit k tomu, aby se stal pracovitějším v tom, jak se obětovat pro milovaný objekt. A pokud

milovaný vidí, že mu duše dává vše ze sebe, bude dobře vědět, jak se duši odvděčit tím, že jí dá ze sebe vše a nechá duši žít ze svého božského života. A tak ten, kdo zcela zapomene na sebe, najde všechno. Navíc je třeba vidět rozdíl, který existuje mezi tím, na co člověk zapomíná a tím co nachází: člověk zapomíná na to, co je ošklivé a nachází to, co je krásné; člověk zapomíná na přirozenost a nachází milost; člověk zapomíná na vášně a nachází ctnosti; člověk zapomíná na chudobu a nachází bohatství; člověk zapomíná na hloupost a nachází moudrost; člověk zapomíná na svět a nachází nebe."

16. listopadu 1903

Není oběti bez sebezapření

z oběti a sebezapření vzniká nejčistší a nejdokonalejší láska.

Dnes ráno, když jsem byla mimo sebe, ocitla jsem se s Ježíškem v náručí a s pannou, která mě položila na zem, aby mě nechala vytrpět ukřižování - ne hřeby, ale ohněm, když mi na ruce a nohy položila žhavé uhlí. Blahoslavený Ježíš mi při mém utrpení pomáhal a řekl mi: "Má dcero, není oběti bez sebezapření a z oběti a sebezapření vzniká nejčistší a nejdokonalejší láska. A protože oběť je posvátná, stává se, že mi zasvěcuje duši, jako svatyni hodnou toho, abych z ní učinil svůj věčný příbytek. Necht' oběť v tobě působí, aby se tvá duše a tělo staly posvátnými, aby v tobě bylo vše posvátné a všechno zasvěť Mně."

19. listopadu 1903

Dokud člověk není ničím, může být vším.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, viděla jsem ve svém nitru pozeňnaného Ježíše a ve svém rozumu světlo, které mi říkalo: "Dokud člověk není ničím, může být vším. Ale jak? Člověk se stává vším skrze utrpení. Utrpení způsobuje, že duše se stává pontifikem, knězem, králem, knížetem, ministrem, soudcem, obhájcem, napravovatelem, ochráncem, obhájcem. Právě utrpení je to, které Bůh chce v naší duši. Pokud se duše zcela uklidní v jeho vůli, toto uklidnění ve spojení s utrpením umožňuje duši vládnout se spravedlností, s Božím milosrdenstvím nad lidmi a všemi věcmi. Nuže, tak jako utrpení dalo Kristu všechny nejkrásnější vlastnosti a všechny pocty a úřady, které může lidská přirozenost obsahovat, stejně tak se duše podílí účastí na Kristově utrpení na jeho vlastnostech, na poctách a na úřadech Krista, který je Vším."

23. listopadu 1903

Žádná krása se nevyrovná utrpení pro samotného Boha.

To, co jsem napsala výše, na mě vnitřně působilo, jako by to neodpovídalo pravdě a jakmile jsem uviděla blahoslaveného Ježíše, řekla jsem: "Pane, to co jsem napsala, není správné. Může to všechno být jenom z utrpení?" A on: "Má dcero, nediv se. Vskutku, žádná krása se nevyrovná utrpení z pouhé lásky k Bohu. Neustále ode mne vycházejí dva šípy. Jeden z mého Srdce, který je láska a zraňuje všechny, kdo jsou na mém klíně. To znamená ty, kdo jsou v mé milosti. Tento šíp lásky zraňuje, umrtvuje, uzdravuje, trápí, přitahuje, odhaluje, utěšuje a pokračuje v mém umučení a vykoupení u těch, kdo jsou na mém klíně. Druhý šíp pochází z mého trůnu a svěřují ho andělům. Andělé jako moji služebníci způsobují, že tento

šíp proudí nad všemi lidmi, trestá je a všechny motivuje k obrácení." Zatímco Ježíš toto říkal, podělil se se mnou o své bolesti a řekl mi: "I v tobě je pokračování vykoupení".

24. listopadu 1903

Jak je každé Ježíšovo slovo článkem milosti.

Přebývala jsem ve svém obvyklém stavu, viděla jsem ve svém nitru požehnaného Ježíše. Chtěl mě zbavit pochybností a řekl mi: "Dcero, Já jsem pravda a ode Mne nikdy nemůže přijít lež. To je něco, co člověk nechápe. Dělam to proto, abych ukázal, že pokud člověk dobře nechápe Mé slovo, jak může pochopit Stvořitele? Duše musí odpovídat tím, že Mé slovo uvede do praxe. Má slova jsou četnými články milostí, které ze Mne vycházejí a jsou stvoření dány jako dar. Pokud stvoření odpovídá, spojuje tyto články milostí s ostatními dary, které duše již získala. Pokud stvoření neodpovídá, posílá je zpět svému Stvořiteli. Nejen to, mluvím tehdy, když vidím, že stvoření má schopnost přijmout tento dar a odpovídá Mi, získává nejen mnoho článků milostí, ale také mnoho článků božské moudrosti. Vidím-li stvoření ve shodě se Mnou, disponuje Mnou, dávám stvoření ještě další dary. Vidím-li však, že mé dary jsou posílány zpět, odstupuji a mlčím."

3. prosince 1903

S Boží vůlí jsme vším, bez ní nejsme ničím.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli můj požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, každý lidský čin, který není spojen s Boží vůlí, vyřazuje Boha z jeho vlastního stvoření. Dokonce samotné utrpení i když je v mých očích svaté, ušlechtilé a vzácné, pokud není zrozeno z mé Vůle, místo toho aby mě utrpení těšilo, tak mě pobuřuje a je mi odporne. Odpověděla jsem: "Ať je to jakkoli." Ó, sílo Boží Vůle, jak jsi svatá, rozkošná a milá! S Tebou jsme vším i kdybychom neudělali nic, protože Tvá Vůle je plodná a rodí pro nás všechna dobra. Bez Tebe nejsme nic i kdybychom udělali všechno, protože lidská vůle je neplodná a všechno činí neplodným."

5. prosince 1903

Jak svatá touha přijmout Ježíše vynahrazuje svátost takovým způsobem, že duše dýchá Boha a Bůh dýchá duši.

Protože jsem dnes ráno nemohla přijmout svaté přijímání, hodně mě to trápilo, přesto jsem zůstala smířená. Říkala jsem si, že kdybych nebyla upoutána na lůžku a nebyla obětí, určitě bych mohla přijmout. A řekla jsem Pánu: "Vidíš můj stav mi způsobuje oběť, že se připravuji o možnost přijmout Tě ve Svátosti. Přijmi alespoň oběť odřeknutí se Tebe, abych Tě uspokojila, jako intenzivnější úkon lásky k Tobě. Přinejmenším pomyšlení, že právě odřeknutí se Tebe dokazuje mou lásku k Tobě ještě více, oslazuje hořkost odřeknutí se Tebe." A tak jsem si uvědomila, že když jsem si Tebe odřekla, je to pro mne jen a jen oběť. A když jsem to říkala, tekly mi z očí slzy, ale - ach, dobrota mého dobrého Ježíše! Začala jsem dřímat. Ježíš, jako obvykle, aniž by mě nechal dlouho čekat a hledat, přišel okamžitě. Položil mi ruce na tvář, pohladil mě a řekl: "Má dcero, ubohá dcero, odvahu, nedostatek mne zvyšuje touhu a v této vzrušené touze duše dýchá Boha a Bůh, cítící se tímto vzrušením duše více zapálen, dýchá duši."

V tomto vzájemném dýchání - Bůh a duše - se žízeň po lásce více rozněcuje a protože láska je oheň, tvoří očištec duše, a tento očištec jí slouží nejen jako jedno přijímání denně, jak to dovoluje Církev, ale jako nepřetržité přijímání, stejně jako je nepřetržité dýchání. Toto všechno je přijímání nejčistší lásky - pouze ducha, nikoli těla. A protože duch je dokonalejší, v důsledku toho je láska intenzivnější. Takto se odplácím ne tomu, kdo Mě nechce přijmout, ale tomu, kdo Mě nemůže přijmout, zbavuje se Mě, aby Mě uspokojil.

10. prosince 1903

Pokaždé, když duše hledá Pána, dostává božský stín, božskou vlastnost.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a cítila jsem, že mě tíží duše, jako by mě tížil celý svět kvůli nedostatku požehnaného Ježíše, a ve své nesmírné hořkosti jsem se ho snažila hledat, jak jen jsem mohla. Když pak najednou přišel, řekl mi: "Má dcero, pokaždé, když mě duše hledá, dostává božský stín, božskou vlastnost a tolikrát se ve mně duše znovu zrodí, já se znovu zrodím v ní." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem už řekla a přemýšlela jsem o tom, co řekl Ježíš. Překvapená jsem se zeptala: "Pane, co to říkáš?" "Ano," odpověděl mi a dodal: "Ach, kdybys znala tu slávu - tu chuť, kterou pocítují celá nebesa, když přijímají tuto nótu ze země, duše, která neustále hledá Boha a všechny jim podobné. Jaký je život blažených? Co ho tvoří? Jejich neustálé rození znovu v Bohu a Boha v nich. To je ono rčení: "Bůh je stále starý a stále nový". Blažení se nikdy necítí unaveni, protože jsou v neustálém postoji nového života v Bohu."

17. prosince 1903

Klanění, které vykonala Nejsvětější Panna, když se setkala s Ježíšem nesoucím kříž.

Pravý duch adorace.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, v několika okamžicích jsem spatřila blahoslaveného Ježíše s křížem na ramenou jak se setkává se svou nejsvětější Matkou a zeptala jsem se ho: "Pane, co dělala tvá Matka při tomto nejbolestnějším setkání? A on: "Udělala jen nejhlubší a nejprostší projev zbožňování. A protože čím je úkon jednodušší, tím snadněji se spojuje s Bohem, Nejprostším Duchem, v tomto úkonu se do mě vlila a pokračovala v tom, co jsem sám dělal ve svém nitru. To se Mi nesmírně líbilo, víc, než kdyby udělala jakoukoli jinou větší věc. Pravý duch adorace spočívá vlastně v tomto: tvor se rozpouští a ocitá se v božské sféře, adoruje vše, co Bůh činí a sjednocuje se s Ním. Myslíte si, že když ústa adorují, ale mysl je někde jinde, je to pravá adorace? To znamená, že mysl adoruje, ale vůle je daleko ode Mne? Nebo že jedna síla Mě adoruje a ostatní jsou neuspořádané? Ne, Já chci všechno pro sebe a všechno co jsem jí dal ve Mně. To je největší projev kultu uctívání, který pro Mne může stvoření vykonat".

21. prosince 1903

Účinky bolestí nebeské maminky. Sláva, které se těší v nebi.

Dnes ráno jsem se ocitla mimo sebe a při pohledu na nebeskou klenbu jsem spatřila sedm nejzářivějších sluncí - jejich tvar se však lišil od slunce, které vidíme my. Začínala tvarem kříže a končila bodem, který byl uvnitř srdce. Zpočátku nebylo jasně vidět, protože světlo těchto sluncí bylo tak velké, že nebylo vidět, kdo je uvnitř. Čím více jsem se přibližovala, tím jasněji se ukazovalo, že uvnitř je královna - Máma. Ve svém nitru jsem si stále říkala: "Jak ráda

bych se Jí zeptala, jestli chce, abych se pokusila z tohoto mého stavu odejít, aniž bych čekala na kněze." V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem se na ni obrátila. Když jsem se ocitla v Její blízkosti pověděla jsem Jí o svém úmyslu, Ona mi odpověděla strohým "Ne". Zůstala jsem touto odpovědí umrtvena a Nejsvětější Panna se obrátila k zástupu lidí, kteří Ji obklopovali a řekla jim: "Poslechněte si, co chce udělat." A všichni řekli: "Ne."

Pak se celá dobrotivá přiblížila ke mně a řekla mi: "Má dcero, odvahu na cestě smutku. Pohled, těchto sedm sluncí, která vycházejí z nitra Mého Srdce, je Mých sedm bolestí, které Mi přinesly mnoho slávy a lesku. Tato slunce, plody mých bolestí, se neustále vrhají k trůnu Nejsvětější Trojice, která, cítíc se zraněná, mi neustále posílá sedm kanálů milostí. A já se stávám majitelkou kanálů milostí, rozdávám je ke slávě celého nebe, k úlevě očišťujících se duší a k prospěchu duší poutníků." Po těchto slovech zmizela a já se ocitla sama v sobě.

22. prosince 1903

Kříž představuje vtělení Ježíše v lůně duši a vtělení duše do Boha.

Můj milovaný Ježíš přišel jako ukřižovaný, když jsem byla ve svém obvyklém stavu. Poté co se mnou sdílel své bolesti a zatímco jsem trpěla, mi řekl: "Má dcero, ve Stvoření jsem svůj obraz dal duši. Ve Vtělení jsem dal své Božství a zbožstil jsem lidství. V samotném aktu, v okamžiku kdy se Božství vtělilo do lidství, se vtělilo do kříže, a to tak, že od okamžiku, kdy jsem byl počat, byl jsem spojen s křížem. Stejně jako byl můj kříž spojen se mnou při Vtělení, které jsem vykonal v lůně své Matky. Stejně tak se tvoří můj kříž v mnoha dalších mých vtělení v nitru duší. A jako kříž tvoří mé vtělení v duších, je kříž vtělením duše v Bohu, ničí v ní vše, co dává přirozenost, a naplňuje ji Božstvím natolik, že tvoří vtělení Boha v duši a duši v Bohu." Zůstala jsem jako uhranutá, když jsem slyšela, že kříž je vtělením duše v Bohu, a on to zopakoval: "Neříkám sjednocení, ale vtělení, protože kříž proniká do přirozenosti duše natolik, že sama její přirozenost se stává utrpením. Kde je utrpení, tam je i Bůh, protože Bůh a utrpení nejsou od sebe odděleni. Kříž, tvořící toto vtělení, dělá spojení stabilnější a oddělení duše od Boha je stejně obtížné, jako je oddělení utrpení od přirozenosti. Na druhou stranu díky sjednocení může k oddělení snadno dojít. Vždy se rozumí, že to není vtělení, nýbrž podobenství vtělení."

Když to řekl, zmizel, ale po chvíli se vrátil a při svém mučení, když byl zasypán potupami, hanbou a plivanci jsem Mu řekla: "Pane, nauč mě co mám dělat, abych od Tebe tyto potupy odstranila a vrátila Ti pocty, chvály a uctívání." A On mi řekl: "Má dcero, kolem mého trůnu je prázdnota a toto prázdno musí být zaplněno slávou, kterou mi dluží stvoření. Duše, která Mě vidí opovrhovaného ostatními tvory a vzdává Mi pocty nejen kvůli sobě, ale i kvůli ostatním, způsobí, že v této prázdnotě opět vzniknou pocty pro Mě. Když Mě duše vidí nemilovaného a miluje Mě, dává znovu povstat lásce ke Mně. Když vidí, že naplňuji tvory dobrodiními, zatímco oni Mi nejsou vděční a ani Mi neděkují, a ona je Mi vděčná, jako by ta dobrodiní byla dána jí, a děkuje Mi, dává v této prázdnotě znovu povstat květu vděčnosti a díků pro Mne. Tak je to i se vším ostatním, co Mi stvoření dluží a co Mi s hrozným nevděkem odpírá. Nuže, protože toto vše je překypující láskou duše, která Mi dává nejen to, co Mi sama dluží a co přetéká z ní samé, ale dělá to i pro ostatní. Tato sláva a tyto květy, které Mi duše posílá do prázdnoty kolem mého trůnu, jsou plodem lásky, dostávají krásnější odstín, který se Mi líbí."

24. prosince 1903

Touhy způsobují, že vduši se rodí Ježíš. Totéž platí pro d'ábla.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel Ježíšek a když jsem ho viděla tak maličkého, jako by se právě narodil, řekla jsem mu: "Můj maličký, co bylo příčinou toho, že jsi přišel z nebe a narodil ses tak maličký na světě? A On: "Důvodem byla láska, ale i mé narození v čase bylo vylitím lásky Nejsvětější Trojice vůči tvorům. Ve výlevu lásky mé Matky jsem se zrodil z jejího lůna a ve výlevu lásky se znovu rodím v duších. Toto vylití je však tvořeno touhou. Jakmile po Mně duše začne toužit, jsem počat. Čím větší je touha, tím více v duši stále rostu. Když tato touha naplní celé nitro duše a dosáhne bodu, kdy přetéká navenek, pak se znovu rodím v celém člověku - v jeho mysli, v jeho ústech, v jeho skutcích a krocích. Opačným způsobem se v duších rodí také d'ábel. Jakmile duše začne toužit a chtít zlo, d'ábel se zrodí se svými zvrácenými skutky a je-li tato touha živena, d'ábel roste a naplňuje celé lidské nitro vášněmi, těmi nejhnusnějšími a nejodpornějšími, a dosahuje bodu, kdy se přelévá ven. protože člověk nechává všechny neřesti vtrhnout dovnitř. Má dcero, kolik porodů d'ábel v těchto nejsmutnějších dobách způsobuje! Kdyby lidé a démoni měli tu moc, zničili by mé zrození v duších."

28. prosince 1903

Jak jsou všechny životy v Kristu.

Poté, co jsem se velmi namáhala, přišel na chvíli můj požehnaný Ježíš a dal mi spatřit mnoho lidských duší uvnitř svého Lidství a když jsem to spatřila, řekl mi: "Protože jsou uvnitř mého kláštera, jejich životní režim pochází ode mne. Mé Lidství, které je klášteřem, řídí životy každé duše. Jakou mám radost, když duše zůstávají v tomto klášteři a ozvěna, která vychází z mého Lidství se mísí s ozvěnou každého lidského života na zemi! A jaká je moje hořkost, když vidím, že duše nejsou spokojené a odchází z mého Lidství! Jiné zůstávají, ale z donucení a nerady, nepodřizují se pravidlům a režimu mého kláštera, proto se má ozvěna s jejich ozvěnou nemísí."

6. ledna 1904

Lidstvo je jedna rodina; když někdo vykoná nějaké dobré dílo a obětuje je Bohu, celá lidská rodina se na této oběti podílí a je přítomna Bohu, jako by ji obětovali všichni.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel požehnaný Ježíšek a poté, co se mi položil do náruče a požehnal mi svými malými ručkama a řekl mi: "Když někdo vykoná dobré dílo a něco Mi obětuje, celá lidská rodina se na této oběti podílí a je Mi přítomna, jako by ji obětovali všichni. Jako například dnes, když Mi mudrci obětovali své dary, v jejich osobách byla přítomná všechna lidská pokolení a všichni se podíleli na zásluhách jejich dobrého díla. První, co Mi nabídli, bylo zlato, a Já jsem mudrcům na oplátku dal inteligenci a poznání pravdy. Víte však, jaké zlato chci nyní od duší? Ne, zlato hmotné, ale zlato duchovní, to znamená zlato jejich vůle, zlato jejich citů, jejich tužeb, jejich vlastních chutí, zlato celého lidského nitra. To je všechno zlato, které duše mají, a já je chci celé pro sebe. Nuže, pro duši je obtížné mi to dát,

aniž by se obětovala a umrtvovala. Dar myrhy jako elektrický drát poutá nitro člověka, činí ho zářivějším a dává mu odstíny mnoha barev, čímž duši propůjčuje všechny druhy krásy. To není všechno. Je třeba někoho, kdo udržuje barvy a svěžest stále živé, které jako vůně a vánek vanou z nitra duše. Je zapotřebí někoho, kdo nabízí a získává větší dary než ty, které dává. Je také zapotřebí někoho, kdo nutí toho kdo přijímá a toho kdo dává, aby přebývali v jeho vlastním nitru a udržovali duši v neustálém rozhovoru a stálém obchodování se sebou samým. Kdo toto všechno dělá? Je to modlitba, zvláště duch vnitřní modlitby, který umí proměnit ve zlato nejen vnitřní skutky, ale i ty vnější - to je kadidlo."

7. února 1904

Jak těžké je najít duši, která se celá odevzdá Bohu, aby jí Bůh mohl dát celého sebe.

Celý minulý měsíc jsem strávila ve velkém utrpení, proto jsem vynechala psaní a protože se stále cítím velmi slabá a trpím, velmi často mě přepadá strach, avšak není to tím, že bych nemohla psát, ale že nechci, a jako výmluvu říkám, že nemohu. Pravdou je skutečnost, že pocítuji velký odpor a musím vynaložit velké úsilí, abych mohla psát a jen poslušnost mě může přemoci. Abych odstranila veškeré pochybnosti, rozhodla jsem se všechno nepsat, ale jen několik slov, která si pamatuji, abych zjistila, zda opravdu mohu, nebo nemohu.

Vzpomínám si, že jednoho dne, když mi bylo špatně, mi Pán řekl: "Dcero, co se stane, když na světě přestane znít hudba?" A já: "Pane, jaká hudba by měla přestat?" A On dodal: "Má milovaná, tvá hudba. Ve skutečnosti, když duše trpí pro Mne, modlí se, napravuje, chválí, neustále děkuje, je to nepřetržitá hudba pro Můj sluch, která Mne odvádí, abych slyšel nepravosti země, a od toho, abych trestal jak se sluší. Nejen to, ale je to hudba v lidských myslích, která je odvádí od dělání horších věcí. Kdybych si tě vzal, nepřestala by ta hudba? Pro mne je to nic a není to nic jiného než přenesení hudby ze země do nebe a místo abych ji měl na zemi, měl bych ji v nebi. Jak má svět tedy pokračovat?"

Pak jsem si říkala: "To jsou obvyklé záminky, aby mě nevzali. Na světě je tolik dobrých duší, které dělají mnoho pro Boha, a já mezi nimi všemi zaujímám snad až poslední místo, a Pán přesto říká, že kdyby mě vzal, hudba by přestala hrát? Vždyť je tolik těch, kteří pro Pána pracují lépe! Zatímco jsem o tom přemýšlela, přišel jako blesk a dodal: "Má dcero, to co říkáš je Pravda. Je mnoho dobrých duší, které pro Mne dělají mnoho, je však těžké najít někoho, kdo Mi dává všechno, abych Já mohl dát všechno ze sebe. Někteří si zachovávají trochu lásky k sobě, někteří sebeúctu, někteří jednu náklonnost, ať už ke svatým lidem, někteří trochu ješitnosti, někteří mají náklonnost k pozemským věcem, někteří k zájmům a zálibám. Celkem vzato, každý něco jiného. Všichni si uchovávají něco ze sebe a to brání všemu božskému v nich. Protože, to co z duší vychází, není plně božské, jejich hudba není schopna vyvolat takové účinky pro můj sluch a ani pro lidskou mysl. Proto množství lidského konání není schopno vyvolat libé účinky hudby a netěší mě tolik jako malé činy duše, která si nic nenechává pro sebe a která se Mi zcela odevzdává."

8. února 1904

Jednou z Ježíšových vlastností je bolest.

Pro toho, kdo žije z Jeho nejsvětější vůle, očištec neexistuje.

Vzpomínám si, že jiného dne při mém stálém utrpení, viděla jsem zpovědníka, jak se modlí k našemu Pánu, aby se dotkl místa, kde trpím, a zmínil mé utrpení. A blahoslavený

Ježíš mi řekl: "Má dcero, tvůj zpovědník chce, abych se tě dotkl, abych zmírnil tvé bolesti, ale mezi mnoha mými vlastnostmi je také Bolest. Kdybych se tě dotkl, místo aby se bolest zmenšila, mohla by se zvětšit. Ve skutečnosti mé Lidství žije nejvíce v utrpení, stále se vyžívá v tom, že utrpení uděluje těm, které miluje." A vypadalo to, že ve skutečnosti se mě dotkne a způsobí, že pocítím větší bolest. A tak jsem dodala: "Mé sladké Dobro, pokud jde o mne, nechci nic jiného než Tvou Nejsvětější Vůli. Nedívám se zda trpím, nebo se těším. Tvá Vůle je pro mě vším, ať už trpím, nebo se těším." A On dodal: "To je to co chci, to je můj záměr s tebou, to mi stačí a obsahuje mě. Je to největší a nejčestnější uctívání, které Mi může stvoření prokázat a které Mi dluží jako svému Stvořiteli. Protože tak činí duše, lze říci, že její mysl žije a myslí v mé mysli, její oči, jsou v mých a hledí mýma očima, její ústa mluví mými ústy, její srdce miluje mým srdcem, její ruce působí v mých rukou, její nohy chodí v mých nohách. A já mohu říci: "Ty jsi mé oko, má ústa, mé srdce, mé ruce a mé nohy." A stejně tak může duše říci: "Ježíš Kristus je mé oko, má ústa, mé srdce, mé ruce a mé nohy". Jelikož je duše v tomto spojení, nejen vůle, ale i osobnost, když zemře, nezůstane z ní nic, co by bylo třeba očistit a proto se jí očistec netýká. Očistec se týká těch, kteří žijí mimo mě, ať už zcela nebo částečně."

12. února 1904

Když se duše ztotožní s Ježíšovým lidstvím, žádné z jejích děl se nerozptýlí. Poslušnost a svatí chtějí, aby Luisa zůstala na zemi jako oběť.

Když jsem pokračovala v obvyklém stavu s větším utrpením, přišel blahoslavený Ježíš a ze všech částí Jeho lidství vytrysklo mnoho pramínek světla, které se dostaly do všech částí mého těla. A z těchto pramínek, které jsem obdržela, vyšlo ze mne mnoho dalších pramínek, které sdělovaly Lidství našeho Pána. Mezitím jsem se ocitla obklopena množstvím svatých. Ti při pohledu na mne říkali mezi sebou: "Jsme ti, kdo ji obklopují. Pokud Pán nesouhlasí se zázrakem, nebude už moci dál žít, protože jí chybí životní tělní šťávy. Oběh její krve již není přirozený a proto podle přirozených zákonů musí zemřít. A tak je rozhodnuto, že zemře." Svatí se modlili k požehnanému Ježíši, aby učinil zázrak a já mohla žít dál. A Pán jim řekl: "Jak vidíte komunikace proudů znamená, že vše co duše dělá, dokonce i přirozené věci, jsou ztotožněny s mým Lidstvím a když způsobím, že duše dosáhne tohoto bodu, ze všeho co dělá duše i tělo se nic nerozptýlí - vše zůstává ve mně. Na druhou stranu, pokud duše nedospěla k úplnému ztotožnění s mým Lidstvím, mnoho skutků, které duše koná, je rozptýleno. Protože jsem duši přiměl dosáhnout tohoto bodu, proč bych si ji nemohl vzít?"

Zatímco to říkal, myslela jsem si: "Zdá se, že jsou všichni proti mně, poslušnost nechce abych zemřela a tihle se modlí k Pánu, aby mě ponechal životu. Co ode mě chtějí? Nevím proč chtějí, abych byla na této zemi téměř násilím, daleko od svého nejvyššího Dobra." Byla jsem celá utrápená a zatímco jsem o tom přemýšlela, Ježíš mi řekl: "Má dcero, netrap se. Věci tohoto světa jsou hodně smutné a jsou stále horší a horší. Až přijde chvíle, kdy budu muset dát volný průchod své Spravedlnosti vezmu si tě a pak už nebudu nikoho poslouchat." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem řekla.

21. února 1904

Slib Luisy, pokud jí bude dovoleno zemřít.

V přítomnosti Nejsvětější Trojice, Královny Matky, Nejsvětější Marie, mého anděla strážného a celého nebeského Dvora, v poslušnosti svého zpovědníka, slibuji, že když mi Pán

ze svého nekonečného milosrdenství dá milost a nechá mě zemřít a já se spojím se svým nebeským chotěm, budu se modlit a prosit za vítězství Církve a za zmatení a obrácení jejích nepřátel. Budu se modlit, aby katolická strana v naší zemi zvítězila a kostel sv. Catalda mohl být znovu otevřen pro bohoslužbu. Budu se modlit, aby můj zpovědník byl zbaven svého utrpení svatou svobodou ducha a svatostí pravého apoštola našeho Pána. Vždy, když to Pán dovolí, budu k němu chodit alespoň jednou měsíčně, abychom se spolu radili o nebeských věcech a všeho co se týká dobra jeho duše. To vše slibuji ze své strany a přísahám.

22. února 1904

Velký dar mít obět'.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, jsem jen chvíli spatřila požehnaného Ježíše a viděla jsem lidi, kteří trpěli. Modlila jsem se k Ježíši, aby je od těchto utrpení osvobodil i za cenu, že budu trpět já na jejich místě. Ježíš mi řekl: "Jestli chceš trpět za ně, když jsi teď sama obětí - dobře, protože pak, až obět' přijde ke mně, ti, kdo tě obklopují, tvá vlastní země a dokonce i království uvidí prázdnotu, kterou pocítí! Ó, jak pak skrze tuto ztrátu poznají, jak velké dobro jsem jim dal tím, že jsem jim dal obět'!" A tak jsem se rozhodla, že se budu snažit, aby se mi to podařilo.

12. února 1904

Luisa hovoří s několika kněžími o kostele svatého Catalda.

Zapomněla jsem říci to, co se chystám napsat a co nyní z poslušnosti řeknu i když to jsou neurčité věci, protože chyběla přítomnost našeho Pána.

Byla jsem mimo sebe a zdálo se mi, že jsem se ocitla v kostele, v němž bylo několik ctihodných kněží a také duše z očištěnců a svatí lidé, kteří mezi sebou hovořili o kostele svatého Catalda a říkali, že téměř s jistotou bude získán. Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Jak je to možné? Nedávno se proslýchalo, že kapitula tuto věc prohrála. Takže přes tribunál se to nepodařilo získat, městská rada to nechce dát a vy říkáte, že to bude získáno?" "Ne," odpověděla jsem. Oni dodali: "Přes všechny tyto potíže věc vskutku není ztracena a i kdyby dospěli k tomu, že na kostel vztáhnou ruce, aby ho zbořili, přesto nelze tuto záležitost považovat za ztracenou, protože svatý Cataldo dobře ví, jak svůj chrám bránit. Avšak chudák Corato, jestli k tomu dospějí!" Při těchto slovech však opakovali: "Odnegli první věci. Korunovanou paní už převezli do jeho domu. Ty předstup před Pannu Marii a modli se k ní, aby započavši milost, ji také splnila." A tak se stalo. Vyšla jsem z toho kostela, abych se šla modlit, ale jak jsem to udělala, ocitla jsem se sama v sobě.

4. března 1904

Duše musí žít vysoko. Kdo žije vysoko, nemůže být poškozen.

Protože jsem se velmi trápila a trpěla ztrátou svého dobrého Ježíše, viděla jsem Ho jen chvíli a On mi řekl: "Má dcero, tvá duše se musí snažit udržet si let orla - to znamená, že musí přebývat vysoko nad všemi nízkými věcmi této země a to tak vysoko, aby jí žádný nepřítel nemohl ublížit. Ve skutečnosti ten, kdo žije vysoko, může nepřátelům ublížit, ale nemůže být poškozen. A musí nejen žít vysoko, ale musí se snažit mít čistotu a bystrost oka, podobnou těm, které má orel. Ačkoli žije vysoko, díky ostrosti svého zraku proniká k božským věcem - ne letmo, ale tak, že je přezvykuje, až si z nich udělá svůj oblíbený pokrm a pohrdá jakoukoli

jinou věcí. A proniká také do potřeb svých bližních, nebojí se sestoupit do jejich středu a prokazovat jim dobro a je-li třeba položí i svůj život. Čistotou svého pohledu činí z lásky k Bohu a z lásky k bližnímu dvě v jednom a vše napravuje pro Boha. Taková musí být i duše, chce-li se mi líbit."

5. března 1904

Kříž je citátem, obhájcem a soudcem duše, aby se mohla zmocnit věčného království.

Dnes ráno jsem pocítovala velké utrpení k němuž se přidala nouze. Když jsem pak velmi bojovala, přišel Pán na několik okamžiků a řekl mi: "Má dcero, utrpení, kříže, jsou jako mnohé citáty, které posílám duším. Přijme-li duše tyto citáty - ať už jsou to citáty, které duši upozorňují, aby zaplatila nějaký dluh, nebo je to upozornění, aby získala nějaký zisk pro věčný život -, odpoví-li mi duše tím, že se podvolí mé vůli, že mi poděkuje, že se klaní mým svatým dispozicím, jsme okamžitě ve shodě a duše se vyhne mnoha nepříjemnostem, které jsou možné, jako je opětovné citování, zapojení obhájců, procházení soudním procesem a přijetí odsouzení soudce. Samotná odpověď na citát s rezignací a s díkůvzdáním jí to všechno vynahradí, protože kříž pro ni bude citátem, obhájcem i soudcem a nic dalšího nebude potřeba, aby se mohla zmocnit věčného království. Jestliže pak tyto citáty nepřijme - pomyslete sami na to, do kolika propastí potupy a nesnázi se vrhá a jaká bude příslost soudce, který ji odsoudí za to, že se vyhýbá kříži jako svému soudci - o tolik mírnějšímu, soucitnějšímu, náchylnějšímu ji spíše obohatit než odsoudit, více odhodlanému ji přikrášlit než odsoudit."

12. března 1904

Hrozby válek. Celá Evropa leží na Luisiných bedrech.

Protože Luisa je nemocná, uložil jsem jí, aby mi diktovala. Nadiktovala mi s velkým odporem to, co následuje, protože nemohla neposlechnout.

Když jsem naříkala našemu Pánu, že cítím utrpení a On mě stejně nevezme do nebe, požehnaný Ježíš mi řekl: "Nechci, aby ses trápila, když vidíš, že ještě nejsi vzata do nebe. Musíš vědět, že celá Evropa leží na tvých bedrech a dobrý či špatný výsledek pro Evropu závisí na tvém utrpení. Budeš-li silná a stálá v utrpení, budou věci snesitelnější. Nebudeš-li silná a stálá v utrpení, nebo vezmu-li tě do nebe, budou věci tak vážné, že Evropě bude hrozit invaze a uchwácení cizinci."

Ježíš ještě dodal: "Zůstaneš-li na zemi a budeš-li mnoho trpět s touhou a vytrvalostí, všechny tresty, které se v Evropě stanou, poslouží k příchodu triumfu církve. A pokud toho přesto Evropa nevyužije a zůstane zatvrzelá v hříchu, tvé utrpení poslouží jako příprava na smrt, aniž by toho Evropa využila." (*Otec Gennaro De Gennaro.*)

14. března 1904

Vzhledem k nutnosti doby Ježíš žádá o mlčení, protože chce trestat.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu a velmi jsem se namáhala, vyšel z mého nitra požehnaný Ježíš, a když jsem chtěla promluvit položil mi prst na ústa a řekl mi: "Buď zticha, buď zticha." Zůstala jsem velmi umrtvená a už jsem se neodvážila otevřít ústa. Když mě

Blahoslavený Ježíš viděl takto umrtvenou, dodal: " Má nejdražší dcero, nutnost doby přináší mlčení, protože když ke mně mluvíš, tvé slovo mi svazuje ruce a já nikdy nepřistupuji ke skutkům, trestám, jak se sluší, a tak jsme vždy na začátku. Proto je nutné, aby mezi tebou a Mnou bylo po nějakou dobu ticho." A zatímco to říkal, vyšlo znamení s nápisem: "Je nařízené bičování, bolesti a války." A tak se stalo, Ježíš zmizel.

16. března 1904

Pravá rezignace věci nezkoumá, ale v tichosti se klaní božským dispozicím.

Kříž je slavnostní, jásavý, radostný a toužebný.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, jsem se ocitla nad člověkem, který vypadal, že je oblečený jako ovce, já jsem byla nesena na jeho ramenou. On kráčel pomalým krokem, zatímco před ním jelo něco jako auto, které bylo rychlejší než on, a já jsem si v duchu řekla "Tenhle jde pomalu, chtěla bych vejít do toho auta, protože ono jede rychleji." Nevím proč, ale jakmile jsem na to pomyslela, ocitla jsem se uvnitř auta s dalšími lidmi, kteří mi říkali: "Co jsi to udělala - opustila jsi pastýře? A jaký je to Pastýř! Vždyť od času, co žije na polích, jsou všechny léčivé byliny, jedovaté i zdravé, jeho. Tím, že je člověk s ním může být stále zdrav. A vidíš-li ho oblečeného jako ovci, je to proto, aby se mohl připodobnit ovčím a dovolil jim přiblížit se k němu beze strachu a i když kráčí pomalým krokem, je bezpečí."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem si v duchu: "Když je to tak, ráda bych byla s ním, abych mu řekla něco o své nemoci. Ale jak jsem o tom přemýšlela, našla jsem ho blízko sebe. Celá spokojená jsem se přiblížila k jeho uchu a řekla mu: "Dobrý pastýři, když jsi tak velmi zkušený, dej mi nějaký lék na mé potíže, protože se nacházím v tomto stavu utrpení. A když jsem chtěla říci více, přerušil má slova v mých ústech a řekl mi: "Pravá rezignace, nikoliv vymyšlená, nepodrobuje věci zkoumání, ale mlčky se klaní božským dispozicím." Jak to říkal, zdálo se mi, že se ovčí kůže rozdělila a já viděla tvář našeho Pána a jeho hlavu korunovanou trním.

Když mi to řekl, nevěděla jsem, co jiného říci - mlčela jsem, spokojená s tím, že jsem s ním a on dodal: "Zapomněla jsi zpovědníkovi říci ještě něco o kříži. A já: 'Můj milovaný Pane, nepamatuji si to, zopakuj mi to a já mu to řeknu. A On: "Má dcero, mezi mnoha tituly, které má kříž, má i titul 'svátek', protože když člověk dostane dar, co se stane? Člověk hoduje, raduje se a je spokojenější. Nuže, protože kříž je nejvzácnější, nejušlechtlejší dar a je darován největší a jedinečnou Osobou, která existuje, je příjemnější a přináší větší hostinu, větší radost než všechny ostatní dary. Sába tedy můžeš říci, jaké další tituly lze kříži dát." A já: "Jak říkáš, lze říci, že kříž je slavnostní, jásavý, radostný, toužebný. A on: "Dobře - mluvila jsi dobře. Tyto účinky kříže však duše zakouší tehdy, když se dokonale odevzdá mé vůli a odevzdá se mi celá, aniž by si cokoli ponechala pro sebe. A já, abych nebyl v lásce překonán stvořením, dávám duši všechno ze sebe, a tím, že se dávám, dávám také svůj kříž. Duše, která poznává můj kříž, jako můj dar, hoduje a těší se."

20. března 1904

Všechny věci mají původ ve víře.

Dnes ráno jsem se cítila sklíčená a rozhořčená kvůli ztrátě svého milovaného Ježíše, a zatímco jsem byla v tomto stavu, On mi dal zaznít svůj nejsladší hlas, který mi říkal: "Má

dcero, všechno pochází z víry. Kdo je silný ve Víře, je silný i v utrpení; Víra způsobuje, že člověk nachází Boha na každém místě, způsobuje, že Ho vidí v každém činu, dotýká se Ho v každém pohybu, a každá nová příležitost, která se naskytne, je novým božským zjevením, které člověk přijímá. Proto zůstaňte silní ve Víře, neboť budete-li v ní silní, bude vám Víra ve všech stavech a okolnostech dodávat pevnost a způsobí, že budete vždy spojeni s Bohem."

9. dubna 1904

Stačí jeden skutek dokonalé rezignace, aby se duše očistila od všech nedobrovolných nedokonalostí.

Dnes ráno, když jsem měla přijmout svaté přijímání, jsem si říkala co řekne požehnaný Ježíš až vstoupí do mé duše? Řekne: "Jak je tato duše ošklivá, špatná, studená, odporná. Způsobím, že se rychle strávím, abych nebyl ve styku s někým tak ošklivým." Odpověděla jsem. "Ale co mohu dělat? I když jsem taková *cattiva*, přesto musím mít trpělivost s tvým příchodem, protože jsi pro mě stejně potřebný a já se bez tebe neobejdu. Ať je to jak chceš." V tu chvíli vyšel z mého nitra Ježíš a řekl mi: "Má dcero, netrap se kvůli tomu. K nápravě není třeba ničeho, stačí jeden skutek dokonalé rezignace v Mé Vůli, abys byla očištěna od všech těch ošklivostí, o kterých mluvíš. A já ti řeknu pravý opak toho, co si myslíš, řeknu ti: "Jak jsi krásná, cítím v tobě oheň své lásky a vůni svých vůní. S tebou chci vytvořit svůj věčný příbytek." A zmizel.

Když pak přišel zpovědník, všechno jsem mu řekla on mi řekl, že to není správné, že duši očišťuje smutek a že rezignace s tím nemá nic společného. A tak jsem po svatém přijímání řekla: "Pane, otec mi řekl, že to, co jsi mi řekl, není správné. Vysvětli mi to lépe a dej mi poznat pravdu." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem řekla. A On vlídně dodal: "Dcero moje, když jde o dobrovolný hřích, pak je třeba smutku, ale když jde o nedokonalosti, slabosti, chlad a podobně a duše k tomu nepřidala nic svého, pak stačí dokonalý úkon rezignace, a je-li třeba, očistí se i od tohoto stavu, protože při tomto úkonu se duše nejprve setkává s mou Božskou vůlí, která očišťuje její lidskou vůli a zkrášluje ji svými vlastnostmi, a pak se ztotožňuje se mnou." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem řekla.

10. dubna 1904

Tři malé provazy, které Ježíše poutají po celém těle a přitisknou ho těsněji k duši: vytrvalé utrpení, neustálé pokání, vytrvalá láska.

Dnes ráno jsem pocítovala obavu, že mě požehnaný Ježíš, když mě vidí stále tak špatnou opustil. Cítila jsem, jak vyšel z mého nitra, a řekl mi: "Má dcero, proč se zabýváš zbytečnými myšlenkami a věcmi, které nejsou? Věz, že máš přede Mnou tři tituly, které Mě jako tři malé provazy poutají po celém těle a přivínají Mě k tobě ještě těsněji tak, že tě nemohu opustit, a to jsou: vytrvalé utrpení, neustálé pokání, vytrvalá láska. Kdybys v tom jako stvoření vytrvale pokračovala, byl by snad Stvořitel nižší než stvoření - nebo by se stvořením nechal překonat? To je nemožné."

11. dubna 1904

Ježíš děkuje Luise.

Když jsem po dlouhém úsilí pokračovala ve svém obvyklém stavu, spatřila jsem na chvíli svého obdivuhodného Ježíše a On mi řekl: "Ty, která po Mně tolik toužíš - co chceš, na čem ti nejvíc záleží?" "Já po tobě tolik toužím." A já: "Pane, nechci nic - to, na čem mi nejvíce záleží, jsi Ty sám." A On zopakoval: "To je o co mi jde: Cože - ty nic nechceš? O něco mě požádej - o svatost, o mou milost, o ctnosti... vždyť já ti mohu dát všechno." "Co chceš?" zeptal se. A já jsem znovu řekla: "Nic, nic, chci jen Tebe a všechno, co chceš Ty." "A co chceš Ty?" zeptala jsem se. A On opět dodal: "Takže nechceš nic jiného? Stačím ti jen já sám? Tvé touhy nemají v sobě žádný jiný život než pro Mne samotného? Veškerá tvá důvěra tedy musí spočívat jen ve Mně, neboť i když nechceš nic, dostaneš všechno." A aniž by mi dal více času, zmizel jako blesk.

Zůstala jsem velmi zklamaná, zvláště proto, že ať jsem o Něj prosila sebevíc, nechtěl se vrátit, a tak jsem si říkala: "Nic nechci, nemyslím a nezajímám se o nic jiného než o Něj, zatímco On se o mě zřejmě nestará. Nevím, jak může Jeho dobré Srdce dospět až do takového bodu". A říkala jsem spoustu dalších nesmyslů. V tu chvíli se vrátil a řekl mi: "Děkuji ti, děkuji ti. Co je větší - když Stvořitel děkuje stvoření, nebo když stvoření děkuje Stvořiteli? Nyní věz, že když na Mě čekáš a Já odkládám svůj příchod, děkuji ti; když přijdu okamžitě, jsi povinna Mi děkovat. Zdá se ti tedy malicherné, že ti Stvořitel dává příležitost, aby ti byl zavázán a děkoval ti?" "Ne," odpověděla jsem a zůstala jsem celá zmatená.

12. dubna 1904

Mír je největší poklad.

Dnes ráno jsem se cítila znepokojená nepřítomností požehnaného Ježíše. Pak jsem ho po dlouhém přemáhání na chvíli spatřila a On mi řekl: "Má dcero, když je řeka vystavena slunečním paprskům, při pohledu do ní člověk vidí totéž slunce, které je na nebi. To se však děje, když je řeka klidná, bez větru, který by rozvlnil její vody. Jsou-li však vody zčeřené, přestože je řeka zcela vystavena slunečním paprskům, člověk nevidí nic - všude je zmatek. Totéž platí pro duši: je-li vystavena paprskům Božského Slunce, když je klidná, vnímá Božské Slunce v sobě, cítí Jeho žár, vidí světlo a chápe pravdu. Je-li však rozrušená, i když Ho má v sobě, cítí jen zmatek a neklid. Proto zachovávejte svůj pokoj jako největší poklad, pokud si vážíte toho, že jste spojeni se Mnou."

14. dubna 1904

Dá-li duše Bohu pokrm trpělivé lásky, Bůh jí dá sladký chléb milosti.

Pokračuji ve svém obvyklém stavu, ale vždy s nesmírnou hořkostí v duši kvůli nedostatku požehnaného Ježíše. Nanejvýš přijde, když už nemohu nic snést a poté, co jsem téměř přesvědčena, že už nepřijde.

Viděla jsem Ježíše jen chvíli, jak nese v ruce kalich a říká mi: "Má dcero, když mi kromě pokrmu lásky dáš i chléb své trpělivosti - protože trpělivá a trpící láska je pevnější, výživnější a posilující pokrm, neboť není-li láska trpělivá, dá se říci, že je to prázdná, lehká láska a bez obsahu, a proto se dá říci, že chybí potřebné suroviny k vytvoření chleba trpělivosti - ...tak, když mi toto dáš, dám ti sladký chléb milosti." A zatím co to říkal, dal mi napít toho, co bylo

uvnitř kalicha, který nesl v ruce, a co se zdálo být sladké, jako nějaký likér, který nejsem schopna rozeznat. A zmizel.

Potom jsem kolem své postele viděla mnoho cizích lidí - kněží, mužů, žen a zdálo se, že mě přišli navštívit. Několik z nich říkalo zpovědníkovi: "Podejte nám zprávu o této duši, o všem co jí Pán zjevil a o milostech, které jí dal, protože Pán nám v roce 1882 zjevil, že si vybere oběť. Znamením k rozpoznání této oběti bude, že ji Pán zachová stále v tomto stavu jako mladou ženu, takovou jaká byla, když si ji vybral, aniž by stárla nebo se měnila ve své podstatě." A já jsem se zeptala: "Jaká je ta duše?" Oni se zeptali: "Jaká je?" Teď, když to říkali, ani nevím jak, uviděla jsem se taková jaká jsem upoutána na lůžku, aniž bych se trochu změnila, protože jsem byla v tomto stavu utrpení tolik let.

16. dubna 1904

Ježíš a Bůh Otec hovoří o milosrdenství.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a uviděla jsem spoustu lidí, mezi nimiž byly slyšet zvuky bomb a výstřely. Lidé padali mrtví nebo zranění a ti, kteří zůstali, utíkali nahoru do nedalekého paláce. Ale nepřátelé do paláce chodili a zabíjeli lidi a to víc, než ty, kteří zůstali venku. A tak jsem si řekla: "Jak ráda bych viděla, zda je Pán uprostřed těchto lidí, abych mu mohla říci: 'Smiluj se - slituj se nad těmito ubožáky! A tak jsem Ho obcházela a obcházela a uviděla jsem Ho jako malé Dítě, které postupně rostlo až dosáhlo dokonalého věku. Přistoupila jsem k Němu a řekla jsem: "Milostivý Pane, copak nevidíš tu tragédii, která se děje? Už nechceš prokazovat milosrdenství? Nechceš ponechat tuto vlastnost zbytečnou, která vždy s takovou úctou oslavovala Tvé Vtělené Božství, tvořila zvláštní korunu na Tvé vznešené hlavě a zdobila Tě druhou korunou, Tebou tolik chtěnou a milovanou a tou jsou duše?" Když jsem to říkala, řekl mi: "Dost, dost, už to dál neřeš. Chceš mluvit o Milosrdenství? A co Spravedlnost, co s ní budeme dělat? Řekl jsem ti to a opakuji ti. Je nutné, aby Spravedlnost šla svou cestou." Odpověděla jsem. "Není nápravy, proč mě tedy necháváš na této zemi, když už Tě nemohu utišit a trpět místo bližního? Protože je to tak, bude lepší, když mě necháš zemřít. V tu chvíli jsem za rameny blahoslaveného Ježíše spatřila další osobu, která skrze znamení očí mluvila. "Představ se mému Otci a uvidíš, co ti řekne." Představila jsem se, celá rozechvělá, a jakmile mě uviděl, řekl mi: "Proč jsi ke mně přišla?" A já: "Rozkošná Dobrota, nekonečné Milosrdenství s vědomím, že Ty jsi Milosrdenství samo, přišla jsem prosit o Tvé Milosrdenství, Milosrdenství nad samotnými Tvými obrazy, Milosrdenství nad díly, která jsi stvořil, Milosrdenství nad samotnými Tvými tvory." A On mi řekl: "Tak to je Milosrdenství, které chceš. Chceš-li však opravdové Milosrdenství, pak poté, co se vylíje Spravedlnost, přinese hojné plody Milosrdenství." Zeptala jsem se: "A co je to?" Nevěděla jsem, co jiného říci, a tak jsem řekla: "Otče, nekonečně Svatý, když se služebníci nebo lidé v nouzi dostaví ke svým pánům nebo bohatým lidem, jsou-li tito dobří, i když nedají vše, co je pro ně nezbytné, vždy něco dají. A mně, která má to dobrodiní, že jsem představena před Tebou, absolutním Mistrem, bohatým bez hranic, nekonečnou Dobrotou, nechceš dát něco z toho o co tě tento chudáček žádá? Cožpak pán nezůstává více poctěn a spokojen, když dává, než když svým služebníkům odpírá to, co je nezbytné? Po chvíli mlčení dodal: "Z lásky k tobě udělám místo deseti pět." A pak se odmlčel. Po těchto slovech zmizel a já jsem na několika místech země, zejména Evropy, viděla jak se množí války, občanské války a revoluce.

21. dubna 1904

Ten, kdo má titul oběti, může bojovat se Spravedlností.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a cítila jsem, jak se lidé kolem mé postele modlí k našemu Pánu, ale nezajímalo mě, co si přejí, zajímalo mě jen to, že už je pozdě a že se požehnaný Ježíš ještě neukázal. Ach, jak se mé srdce trápilo strachem, že by vůbec nemusel přijít. Říkala jsem si: "Požehnaný Pane, už je poslední hodina a Ty stále nepřicházíš? Ó, prosím, nenechávej mě v tomto zármutku, dej se alespoň vidět." Zatímco jsem to říkala, vyšel z mého nitra a řekl těm, kteří byli kolem mě: "Není dovoleno, aby tvorové bojovali s Mou Spravedlností. Pouze pro toho, kdo má titul oběti, je dovoleno nejen bojovat, ale i hrát si se Spravedlností. To proto, že při boji nebo hře člověk snadno utrpí rány, porážky a ztráty a oběť je připravena přijímat rány na sebe a rezignovat v porážkách a ztrátách, aniž by se starala o své ztráty, o své utrpení, ale jen o slávu Boží a dobro bližního. Kdybych se chtěl utišit, mám zde svou oběť, která je připravena bojovat a přijmout na sebe veškerou zuřivost mé Spravedlnosti." Z toho je patrné, že lidé s modlili proto, aby si Pána udobřili. Když jsem to od Našeho Pána slyšela, zůstala jsem umrtvená a ještě více rozhořčená.

26. dubna 1904

Hábit nedělá mnicha.

Dnes ráno, když jsem byla mimo sebe, jsem se ocitla s Ježíškem v náručí, obklopena různými oddanými lidmi a kněžími, z nichž mnozí se zabývali marnostmi, přepychem a módou a zdálo se, že si mezi sebou říkají ono starobylé přísloví: "Hábit nedělá mnicha." Blahoslavený Ježíš mi řekl: "Moji milovaní, ach, jak se cítím ošizen o slávu, kterou mi stvoření dluží a kterou mi s takovou drzostí odpírají dokonce i lidé o nichž se říká, že jsou zbožní!"

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Drahý maličký mého srdce, odříkejme třikrát "Sláva" s úmyslem vzdát Tvému Božství veškerou slávu, kterou Mu stvoření dluží, abys dostal alespoň nějakou náhradu. A On: "Ano, ano, odříkejme Sláva." A tak jsme je recitovali společně. Pak jsme odříkali jedno Zdravas Maria a vložili do něj úmysl, abychom Královně Matce také vzdali veškerou slávu, kterou jí stvoření dluží. Ó, jak bylo krásné modlit se s blahoslaveným Ježíšem! Cítila jsem se tak uvolněně, že jsem řekla: "Můj milovaný, jak ráda bych ti do rukou vložila vyznání víry tím, že s tebou budu recitovat Vyznání víry." A pak jsem se rozloučila. A On: "Vyznání víry budeš recitovat sama, protože to je pro tebe, ne pro Mne, a budeš ho říkat ve jménu všech tvorů, abys Mi vzdala větší slávu a čest." Vložila jsem své ruce do Jeho rukou a odříkala Vyznání víry.

Poté mi požehnaný Ježíš řekl: "Zdá se mi, že se mi ulevilo a černý mrak lidské nevděčnosti, zejména ze strany zbožných duší, se vzdálil. Ach, má dcero, vnější působení má takovou sílu, že proniká do nitra člověka a vytváří pro duši hmotný šat, a když se jich dotkne božský dotek, necítí ho živě, protože jejich duše jsou zahaleny blátivým šatem. A protože milosti živě necítí, milost buď odmítají, nebo milost zůstává neplodná. Ach, jak je těžké užívat si rozkoší, oblékat se přepychově navenek a vnitřně těmito věcmi pohrdat! Naopak dochází k opaku - to znamená, že člověk ve svém nitru miluje a užívá si toho, co ho obklopuje navenek. Má dcero, uvaž sama, jaký je v těchto časech zármutek mého Srdce, když vidí, jak moji milost odmítají nejrůznější lidé, zatímco veškerá moje útěcha pomáhá tvorům a v celém životě tvorů je božská pomoc. Tvorové však odmítají mou pomoc a mou asistenci. Pojď, abys měla účast na

mém zármutku a soucítila s mou hořkostí." Po těchto slovech zmizel, zatímco já jsem zůstala celá v utrpení, kvůli bolestem mého obdivuhodného Ježíše.

29. dubna 1904

Božský život se ve stvořeních projevuje slovy, skutky i utrpením, ale ještě zřetelněji se projevuje utrpením.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se v obklíčení tří panen, které mě uchvátily a chtěly mě násilím ukřižovat na kříži. Protože jsem neviděla blahoslaveného Ježíše, bála jsem se a odolala jsem jim. Když viděly můj odpor, řekly mi: "Nejdražší sestro, neboj se, že tu není náš Snoubenec, dovol nám, abychom tě začaly křižovat, neboť Pán, přitahován ctností utrpení, přijde. Přicházíme z nebe, a protože jsme viděly, že se v Evropě chystá nejhorší zlo, přišly jsme, abychom tě přinutily trpět, aby zlo bylo alespoň mírnější." Mezitím mi probodly ruce a nohy hřeby, ale s tak krutou bolestí, až jsem cítila, že umírám. Zatím, co jsem trpěla, přišel blahoslavený Ježíš a pohlédl na mě přísnými očima a řekl mi: "Kdo ti přikázal, abys podstoupila tato utrpení? K čemu mi tedy jsi? Abych nemohl ani svobodně konat, co chci, a abych byl neustále překážkou své Spravedlnosti?" "Ne," odpověděla jsem. Ve svém nitru jsem si řekla: "Co ode mne chce? Ani já jsem to nechtěla. To panny mě k tomu přiměly, a On se na mě zlobí." "Cože?" zeptal se. Ale pro hořkost bolesti jsem nemohla promluvit. Při pohledu na přísnost Našeho Pána mě ty panny přinutily trpět ještě víc. Vytahovaly mi hřeby a pak je zase zatloukaly, přiblížily mě k Němu a ukázaly Mu mé utrpení. Čím více jsem trpěla, tím více se zdálo, že se Pán uklidňuje. Když Ho panny viděly uklidněného a téměř dojatého mým utrpením, opustily mě. Odešly a nechaly mě s Naším Pánem samotnou. On sám mi pak pomáhal a podporoval mě a když viděl, jak trpím, aby mě povzbudil, řekl mi: "Má dcero, můj Život se ve stvořeních projevuje slovy, skutky i utrpením, ale zřetelněji se projevuje utrpením."

Mezitím přišel zpovědník a vyzval mě k poslušnosti. Zčásti kvůli utrpení a zčásti proto, že mě Pán nechtěl opustit, nebyla jsem schopna poslechnout. Tak jsem naříkala svému Ježíši a říkala mu: "Pane, jak to, že je tu zpovědník v tuto hodinu? Proč musel přijít právě teď?"

A On: "Má dcero, nech ho, ať je chvíli s námi a také se podílí na mých milostech. Když někdo neustále navštěvuje nějaký dům, má účast na jeho pláči i na jeho smíchu, na jeho chudobě i na jeho bohatství. Totéž platí pro zpovědníka. Copak se neúčastní tvého umrtvování a strádání? Nyní má účast na mé přítomnosti." A zdálo se, že mu sdělil božskou statečnost, když mu řekl: "Životem Božím v duši je naděje, a čím více doufáš, tím více božského života v sobě obsahuje. A protože Božský Život obsahuje sílu, moudrost, statečnost, lásku..., duše to cítí, jako by byla zavražďována tolika proudy kolik je božských ctností a tak v tobě Božský Život stále roste. Pokud duše nebudete doufat v duchovní věci... a skrze duchovní věci se podílí i tělesné, pak se postupně Božský Život vyčerpá, až zcela vyhasne. Proto doufejte - doufejte stále."

Sotva jsem pak mohla přijmout svaté přijímání, ocitla jsem se mimo sebe a viděla jsem tři muže v podobě tří nezkrtných koní, jak řádí po celé Evropě a pořádají velkou krvavou řež. Zdálo se, že chtějí většinu Evropy polapit do zuřivých válek jako do sítě. Všichni se při pohledu na ty ztělesněné d'ábly třáslí a mnozí jimi byli zničeni.

1. května 1904

Oko, které se těší pouze z nebeských věcí, má ctnost vidět Ježíše, zatímco oko, které se těší z pozemských věcí, má ctnost vidět pozemské věci.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, myslela jsem na Našeho Pána ve chvíli, kdy dosáhl vrcholu hory Kalvárie. Ježíš byl zcela svlečen a rozhořčen žlučí. Modlila jsem se k Němu a říkal jsem: "Můj milovaný Pane, vidím na Tobě jen šat z krve ozdobený ranami, pro chuť a rozkoš vidím hořkost žluči a pro čest a slávu vidím zmatek, opovržení a kříže. Ó, prosím, nedopust', abych poté, co jsi tolik trpěl, pohlížela na věci této země jinak než jako na hnůj a bláto, abych měla jiné potěšení než jen v Tobě a aby veškerá má čest byla něčím jiným než křížem." A On, když se zviditelnil, mi řekl: "Má dcero, kdybys to udělala jinak, ztratila bys čistotu očí, a jako by se před tvým zrakem utvořil závoj, ztratila bys dobro z toho, že Mě vidíš. Ve skutečnosti oko, které se těší pouze z nebeských věcí, má ctnost vidět Mě, zatímco ten, kdo se těší z pozemských věcí, má ctnost vidět pozemské věci, protože jeho oko, které vidí věci jinak, než jsou, je vidí a miluje." "A co je to?" zeptala jsem se.

28. května 1904

Umrtvování všechno srazí a všechno obětuje Bohu.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu s nejvyšší hořkostí kvůli neustálému strádání mého milovaného Ježíše, a On se mi na chvíli zjevil a řekl mi: "Má dcero, první bombou, která musí být v nitru duše zažehnutá, je umrtvování. Když je tato bomba vržena do duše, srazí všechno k zemi a všechno obětuje Bohu. Ve skutečnosti je to tak, že v duši je jakoby mnoho paláců, ale všechny jsou z neřestí, jako je pýcha, neposlušnost spolu s mnoha dalšími neřestmi. Bomba umrtvování, která všechno srazí, znovu postaví tolik dalších paláců ctností, že je všechny zpopelní a obětuje Boží slávě." Po těchto slovech zmizel.

O něco později přišel ďábel, který mě chtěl jen obtěžovat. Já, aniž bych se ho bála jsem mu řekla: "Proč mě chceš obtěžovat? Chceš-li ukázat, jak jsi statečný, vezmi prut a bij mě tak, aby mi nezůstala ani kapka krve, ovšem pod podmínkou, že každá kapka krve, kterou prolíji, bude dalším důkazem lásky, zadostiučinění a slávy, kterou hodlám věnovat svému Bohu. A on: "Nemám u sebe hůl, abych tě mohl bít, a když si pro ni půjdu, nebudeš na mě čekat." A já: "Jen jdi, budu tady na tebe čekat. Tak odešel a já jsem zůstala s pevným úmyslem na něj počkat. Ke svému překvapení jsem však viděla, že když se setkal s jiným démonem, ti dva si povídali: "Je zbytečné, abychom se vraceli. Proč bychom ji měli bít, když nám to musí sloužit ke škodě a jako ztráta pro nás? Je dobré, aby trpěl ten, kdo trpět nechce, protože tím by urazil Boha, ale kdyby někdo trpět chtěl, uškodili bychom si vlastníma rukama." A tak se stalo, že se nevrátil a já jsem zůstala umrtvená.

30. května 1904

Umučení slouží člověku jako oděv. Pýcha proměňuje Boží obraz v demony.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o utrpení našeho Pána a obětovala jsem mu trnovou korunu. Modlila jsem se, aby dal světlo tolika zaslepeným hlavám a dal se jim poznat, protože "není možné Tě poznat a nemilovat Tě". Zatímco jsem to říkala, můj rozkošný Ježíš vyšel z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, kolik zkázy v duších způsobuje pýcha! Stačí ti říci, že pýcha tvoří zeď rozdělení mezi stvořením a Bohem a z obrazů o Mně je

proměňuje v démony. Tvorové jsou tak zaslepení, že sami nechápou a ani nevidí propast v níž se nacházejí. Tato skutečnost Mě tolik zarmucuje a zarmucuje. A ty si bereš tolik k srdci, že jim pomáhám. Mé umučení slouží člověku jako šat, který zakrývá jeho největší bídu, člověka zkrášluje a vrací mu všechno dobro, o které se připravil a které ztratil kvůli hříchu. Dávám ti šat umučení jako dar, abys ho mohla použít pro sebe a pro kohokoli chceš." Když jsem to uslyšela a při pohledu na velikost daru mě přepadla velká obava, že bych nemusela být schopna tento dar použít a proto bych se mohla Dárce znelíbit. Řekla jsem tedy: "Pane, nemám sílu přijmout takový dar, jsem příliš nehodná takové přízně. Bude lepší, když si ho ponecháš, neboť Ty jsi všechno a všechno znáš, víš pro koho je využití vzácného a nesmírně cenného oděvu nutné a vhodné. Ale já, chudák, co já mohu vědět? A když je nutné cenný oděv někomu obléci a já to neudělám, jaký přísný účet ode mne budeš chtít?" "Říkám ne," A Ježíš: "Neboj se, sám Dárce ti dá milost, abys dar, který ti dal, nezůstal bez užitku. Věříš, že bych ti dal dar, který by ti uškodil? Nikdy." Nevěděla jsem co mám odpovědět. Zůstala jsem vyděšená a ochromená s úmyslem vyslechnout si, co si o tom myslí paní poslušnost. Rozumí se, že toto roucho neznamena nic jiného, než všechno co náš Pán provozoval, vydobyl a vytrpěl. V čem stvoření nalezne roucho, které zakryje jeho nahotu zbavenou ctností. V čem nalezne bohatství jímž se obohatí, krásy jimiž se zkrášlí a ozdobí a lék na všechna zla. Když jsem to pak řekla poslušnosti, ¹řekla mi, abych to přijala.

10. června 1904

Krása člověka a jeho slepota vůči sobě samému.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíš přišel na okamžik, celý smutný a zarmoucený a řekl mi: "Ach, má dcero, kdyby člověk sám sebe znal, dával by si pozor, aby se nepošpinil. Ve skutečnosti krása člověka, jeho ušlechtilost, jeho nápaditost je taková a tak velká, že v sobě zahrnuje všechny krásy a rozmanitosti stvořených věcí. Proto byly všechny ostatní věci přírody stvořeny tak, aby sloužily člověku a člověk měl být nadřazen všemu.

3. června 1904

Kříž ničí tři království zla a vytváří v duši tři království dobra.

Dnes ráno požehnaný Ježíš nepřicházel a já jsem se cítila celá otláčená a unavená. Když Ježíš přišel, řekl mi: "Má dcero, neunavuj se utrpením, ale raději se chovej tak, jako bys každou hodinu teprve začínala trpět. Ve skutečnosti, když se duše nechá ovládnout křížem, kříž v duši ničí tři zlá království, kterými jsou tělo, svět a ďábel. Kříž tvoří v duši další tři dobrá království a to duchovní, božské a věčné království." Tímto jsem si uvědomila, že všechno se děje v duši. A Ježíš zmizel.

6. června 1904

Je třeba odvahy, věrnosti a největší pozornosti, abychom následovali to, co v nás působí božství.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, Ježíš se dal chvíli vidět v mém nitru - nejprve sám a pak všechny tři Božské Osoby, ale všechny byly v hlubokém mlčení.

¹ Luisa zde mluví o svém zpovědníkovi.

Pokračovala jsem pak ve své obvyklé vnitřní práci v jejich přítomnosti. Vypadalo to, že Syn se pojí se mnou a já nemohu dělat nic jiného než Ho následovat. Všechno bylo v tichu. V tomto tichu jsem nedělala nic jiného, jen se ztotožňovala s Bohem. Celé mé nitro, mé city, úder srdce, touhy, dech se stalo hlubokou adorací Nejvyššího Majestátu. Pak, po nějaké době strávené v tomto stavu, se mi zdálo, že všichni Tři mluví, ačkoli se zformoval jeden jediný hlas a ten mi řekl: "Naše milovaná dcero, odvahu, věrnost a největší pozornost při následování toho, co v tobě působí Božství. Vše co děláš, neděláš ty, neboť neděláš nic jiného než, že dáváš Božství za sídlo svou duši. Stává se ti jako chudé ženě, která měla malou chatrč. Král požaduje chatrč za své sídlo a žena mu ji dává a dělá vše, co si král přeje. Protože král sídlí v té malé chatrči, je v ní bohatství, vznešenost, sláva a všechny statky. Komu však chatrč patří? Králi? A když král odejde, co zůstane tomu chudákovi? Chatrči zůstane navždy její chudoba."

10. června 1904

Krása člověka a jeho slepota vůči sobě samému

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíš na chvíli přišel za mnou, celý smutný a zarmoucený, řekl mi: "Ach má dcero, kdyby člověk znal sám sebe, dával by si pozor, aby se nepošpinil. Ve skutečnosti krása člověka, jeho ušlechtilost, jeho nápaditost je tak velká, že v sobě zahrnuje všechny krásy a rozmanitosti stvořených věcí. Všechny ostatní přírodní věci byly stvořeny proto, aby sloužily člověku a člověk má být nadřazen všemu. Aby mohl být člověk nadřazen, musí v sobě mít všechny vlastnosti ostatních stvořených věcí. A nejen to, ostatní věci byly stvořeny pro člověka a člověk pouze pro Boha a pro Jeho potěšení. V důsledku toho člověk má v sobě obsáhnout nejen všechno stvoření, má stvoření překonat natolik, že v sobě přijímá obraz Nejvyššího Majestátu. Navzdory tomu všemu, člověk nedbá na všechna dobra a nedělá nic jiného, než že se špiní tou nejodpornější špinou. A Ježíš zmizel.

Pochopila jsem, že se nám tak děje, jako chudé ženě, která dostala šaty utkané ze zlata vyšívané drahokamy a vzácnými perlami a protože o těchto věcech jen málo ví a nezná jejich hodnotu, nechává oděv vystavený prachu. Nechává oděv snadno ušpinit blátem a drží ho jako hrubé a laciné šaty natolik, že když jí oděv někdo vezme, netrpí žádnou nelibostí. Taková je naše slepota vůči sobě samým.

15. června 1904

Stvoření není nic jiného než malá nádoba naplněná dávkou všech božských částic.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "Má milovaná dcero, stvoření je Mi tak drahé a Já ho tolik miluji, že kdyby to stvoření pochopilo, jeho srdce by puklo láskou. Taková je pravda, že jsem duši při stvoření nestvořil jako nic jiného než jako malou nádobku naplněnou dávkou všech božských částíček a to z celé Mé Bytosti - atributů, ctností, dokonalostí -. Duše obsahuje mnoho malých částíček podle schopností, které jsem jí dal a abych v duši našel tolik malých not, které odpovídají mým notám a tak se mohl v duši dokonale kochat a hrát si s ní. Nuže, když se duše zabývá hmotnými věcmi a nechá je vstoupit do této malé nádoby naplněné božstvím, něco božského z ní vyteče ven a něco hmotného vstoupí na její místo. Jaké urážky se dostává božství a jaká škoda pro duši! Je třeba mnoho pozornosti, aby do sebe duše nenechala vniknout hmotné věci, pokud z nutnosti

se s nimi musí zabývat! Ty, má dcero, buď pozorná, jinak, uvidím-li v tobě něco, co není božské, už se nedám vidět."

17. června 1904

Dovršení lidské vůle v božské činí duši jednotou s Bohem a vkládá do jejích rukou božskou moc.

Dnes ráno, když jsem se velmi namáhala, přišel požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, podívej se, kolik věcí se říká o ctnosti, o dokonalosti, ale všechny končí v jednom jediném bodě - totiž v dovršení lidské vůle v mé Božské. Čím více je člověk pohlcen Bohem, tím více lze říci, že obsahuje všechno a je dokonalejší než všichni ostatní. Ve skutečnosti jsou všechny ctnosti a dobré skutky mnoha klíči, které otevírají božské poklady a umožňují člověku získat více přátelství, více důvěrnosti, více obchodu s Bohem. Jedině v tom je dovršení, co činí duši jednotnou s Ním a vkládá do jejích rukou božskou moc. Život musí mít vůli proto, aby mohl žít. Tím, že člověk žije z Boží vůle, přirozeně přebírá vlastnictví."

19. června 1904

Smutné časy pro církev. Sláva sportovních duchů.

Přebývala jsem ve svém obvyklém stavu, ucítila jsem blízkost mého milovaného Ježíše a slyšela jsem jak mi říká: "Má dcero, do jak smutné fáze se Církev chystá vstoupit. Veškerá sláva v těchto časech patří sportovním duchům, kteří nedbají na okovy, řetězy a bolesti a nedělají nic jiného, než že prorážejí trnitou cestu, která odděluje společnost od Boha."

Pak dodal: "V člověku je vidět chtivost po lidské krvi - on ze země, a já z nebe budu souznít se zemětřeseními, požáry, hurikány, pohromami, takovými, že jich značná část zemře."

20. června 1904

Duše obětí jsou dcery milosrdenství.

Poté, co jsem velmi bojovala, přišel požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, lidská proradnost dosáhla takového stupně, že vyčerpala mé milosrdenství. Avšak má dobrota je tak velká, že tvoří dcery Milosrdenství, aby se ani ze strany tvorů tato vlastnost nevyčerpala. Jsou to oběti, které jsou v plném vlastnictví Boží Vůle, když zničily svou vlastní. Ve skutečnosti je v těchto duších nádoba, kterou jsem jim dal při stvoření, v plné síle. Protože přijaly částku mého Milosrdenství, jako dcery ji podávají ostatním. Aby byly schopny podávat částku Mého Milosrdenství druhým, musí být samy ve Spravedlnosti. To se tím rozumí." A já: "Pane, kdo vůbec může být ve Spravedlnosti? A On: "Já jsem Spravedlnost: "Ten, kdo se nedopouští těžkých hříchů a zdržuje se páchání sebemenších všedních hříchů z vlastní vůle."

29. června 1904

Znamení, podle kterého poznáme, kdy se Bůh vzdaluje od duše.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, se můj rozkošný Ježíš na chvíli zjevil a řekl mi: "Má dcero, znamení, podle něhož poznáme, že má Spravedlnost už nemůže člověka snést a že sesílá těžké tresty je, že člověk už nemůže snést sám sebe. Ve skutečnosti se Bůh, odmítnutý člověkem, od člověka vzdaluje a dává mu pocítit celou tíhu jeho přirozenosti,

hříchu, bídy. Člověk, neschopný unést tíhu své přirozenosti bez Boží pomoci, hledá sám způsob, jak se zničit. Nyní se v takovém stavu nachází současná generace."

14. července 1904

Život je nepřetržité dovršení.

Mé dny jsou stále smutnější, protože neustálému postrádám mého rozkošného Ježíše. Sama nevím proč cítím, jak mou duši, ale i tělo sžírá toto odloučení. Jaká to sžíravá muka... Mou jedinou a jedinou útěhou je Boží Vůle, protože když jsem ztratila všechno a také Ježíše, je v mé moci jen tato svatá a nejsladší Boží Vůle. Také cítím, že i mé tělo je sžíráno, lichotím si, že nebude trvat příliš dlouho, než se rozplyne. Vidím a cítím, jak tělo podléhá, proto doufám, že jednoho dne mě Pán povolá k sobě a ukončí toto těžké odloučení.

A dnes ráno, po dlouhém boji - ach, jak moc! - Přišel jen na chvíli a řekl mi: "Má dcero, život je nepřetržité dovršení. Někdo život konzumuje pro potěšení, někdo pro stvoření, někdo pro hřích, někdo pro zájmy, někdo pro rozmary. Je mnoho druhů konzumace. Nuže, ten, kdo tvoří toto dovršení celý v Bohu, může s naprostou jistotou říci: 'Pane, můj život byl stráven láskou k Tobě, a nejenže jsem se strávil, ale zemřel jsem z lásky k Tobě samému. Pokud tedy cítíš, že se neustále stravuješ kvůli mému odloučení, můžeš říci, že ve Mně neustále umíráš a že trpíš mnohou smrtí z lásky ke Mně. A jestliže stravuješ svou bytost pro Mne, jak velké je stravování sama sebe, tolik získáváš božského v sobě." A tak se stalo.

22. července 1904

Jedině stabilita je to, co odhaluje pokrok Božského života v duši.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "Má dcero, když duše navrhne buď nehřešit, nebo konat nějaké dobro a návrh, který učinila, nesplní, je to znamení, že tyto věci nečiní celou svou vůlí a že božské světlo nemělo s duší žádný kontakt. Ve skutečnosti, když je vůle duše pravdivá a božské světlo jí dává poznat zlo, kterého se má vyvarovat, nebo dobro, které má vykonat, duše jen stěží nevykoná to, co navrhla. Na druhé straně, když božské světlo nevidí v její vůli stabilitu, nedává jí potřebné světlo, aby se něčemu vyhnula nebo něco jiného vykonala. Nanejvýš mohou nastat chvíle neštěstí, opuštění od tvorů nebo nějaké jiné okolnosti. Zdá se, že duše se chce pro Boha vzdát a změnit život, ale jakmile se změní vítr okolností, okamžitě se změní její lidská vůle. Místo vůle a světla dochází ke směsici vášní podle změn větrů. Jedině stabilita prozrazuje postup Božského života v duši, protože Bůh je neměnný. Ten kdo Boha vlastní, má podíl na jeho neměnnosti v dobrém."

27. července 1904

Pro toho, kdo skutečně miluje Boha, je vše Boží vůlí. Vše musí být zpečetěno láskou.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, vyšel z mého nitra můj milovaný Ježíš a podržel mi hlavu, protože jsem byla velmi unavená z dlouhého čekání na Něj a řekl mi: "Má dcero, ta, která Mě opravdu miluje ve všem co se jí děje, vnitřním i vnějším, pohlcuje vše jako jedinou věc - je Boží Vůle. Ze všech věcí jí žádná nepřipadá cizí. Protože na věci pohlíží jako na výplod Božské Vůle, a proto v ní všechno pohlcuje. Jejím středem, jejím cílem je pouze a

jedině Boží Vůle. Vždy v ní obchází jako v kruhu, aniž by kdy našla cestu ven, a činí si z ní svou stálou potravu." Po těchto slovech zmizel.

Později, když se vrátil, mi řekl: "Dcero, ať je vše v tobě zpečetěno láskou. Pokud myslíš, musíš myslet jen na lásku; pokud mluvíš, pokud pracuješ, pokud cítíš, pokud toužíš... Pokud z tebe vyjde byť jen jediná touha, která není láska, omez ji v sobě, proměň ji v lásku a pak jí dej svobodu, aby mohla vyjít ven." "Ať se ti to podaří." A zatímco to říkal, zdálo se, že se rukou dotýká celé mé osoby a přikládá mnoho pečeti lásky.

28. července 1904

Duše, která je od všeho odpoutaná, nachází Boha ve všech věcech.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, když se duše od všeho odpoutá, ve všech věcech nachází Boha. Nachází ho v sobě, nachází ho mimo sebe, nachází ho ve tvorech. Lze tedy říci, že pro duši, která je zcela odpoutaná, se všechny věci proměňují v Boha. Ba co víc, nejenže Ho nachází, ale kontempluje Ho, cítí Ho, objímá Ho. Protože Ho duše nachází ve všem, všechny věci jí poskytují příležitost, aby Ho uctívala, modlila se k Němu, děkovala Mu a důvěrněji se Mu přiblížila. A kromě toho tvé nářky nad mým nedostatkem nejsou zcela rozumné. Jestliže mě cítíš ve svém nitru, je to znamení, že nejsem jen mimo tebe, ale i uvnitř, jako bych byl ve svém vlastním středu."

Na začátku jsem zapomněla říct, že mi Ježíše přivedla Královna maminka. Prosila jsem Ježíše, aby mě uspokojil a nenechával mě bez Něho, požehnaný Ježíš odpověděl tak, jak je napsáno výše.

29. července 1904

Víra dává člověku poznat Boha, ale důvěra ho dává najít.

Jakmile jsem spatřila svého milovaného Ježíše, řekla jsem mu: "Můj Pán a můj Bůh!" Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu. A On pokračoval: "Bůh sám. Dcero, víra dává člověku poznat Boha, ale důvěra dává najít Boha. Bez důvěry je víra neplodná. I když víra disponuje nesmírným bohatstvím, jímž se duše může obohatit, není-li důvěry, zůstává vždy chudá a ve všem nedostatečná." Zatím, co to říkal, cítila jsem, jak jsem vtahována do Boha a zůstala jsem v Něm pohlcena jako malá kapka vody v nesmírném moři. Ať jsem se dívala, jak jsem se dívala, nenacházela jsem žádné hranice, ani co do výšky, ani co do šířky, nebe a země, blažené a poutnické duše, všichni byli ponořeni v Bohu. Viděla jsem také války, jako tu mezi Ruskem a Japonskem, tisíce vojáků, kteří umírali a budou umírat a že podle spravedlnosti, také přirozené, zvítězí Japonsko. Viděla jsem, že jiné evropské národy sprádají válečné machinace i proti národům Evropy. Ale kdo může říci, co všechno jsem mohla vidět od Boha a v Bohu?

A tak zde končím.

30. července 1904

Oddanost, kterou musí mít kněží.

Dnes ráno blahoslavený Ježíš nepřicházel a já, když jsem se ocitla mimo sebe, chodila jsem kolem dokola a hledala své nejvyšší a jediné Dobro. Když jsem Ho nenašla, moje duše cítila, že každým okamžikem umírá. Co však zvyšovalo má muka, bylo to, že zatímco jsem cítila, že umírám, nechtěla jsem zemřít, neboť kdybych mohla zemřít, dosáhla bych svého záměru, být navždy v centru - v Bohu. Ach, odloučení, jak jsi hořké a bolestné! Neexistuje

bolest, která by se s tebou dala srovnat. Ó, božské strádání, stravuješ, pronikáš, jsi dvousečný meč, který na jedné straně řeže a na druhé pálí. Bolest, kterou působíš, je nesmírná, tak nesmírná, jako je Bůh. Nyní, když jsem bloudila, ocitla jsem se v očištění a zdálo se, že můj zármutek a můj pláč zvětšují zármutek těch ubohých duší, které byly zbaveny života, Bože. Zdálo se, že mezi nimi je docela dost kněží, z nichž jeden trpěl víc než ostatní; a řekl mi: "Mé těžké utrpení pochází z toho, že jsem byl v životě velmi připoután k rodinným zájmům, k pozemským věcem, a měl jsem malou náklonnost k některým lidem. Z toho vzniká pro kněze tolik zla, že vytvoří železnou skořápku pokrytou blátem, která ho zahaluje jako šat, a jen oheň očištění a oheň Božího strádání - který je takový, že ve srovnání s ním první oheň mizí - může tuto skořápku zničit. Ach, jak moc trpím! Mé bolesti jsou nevýslovné. Modlete se, modlete se za mě." Cítila jsem se ještě trýznivěji a ocitla jsem se sama v sobě.

Později jsem viděl jen stín požehnaného Ježíše a on mi řekl: "Co jsi hledala, má dcero? Pro tebe neexistuje žádná jiná úleva a pomoc než jenom Já." Zmizel jako blesk a já zůstala stát a říkala jsem si: "Ach, to mi říká On sám - On sám je pro mě vším. A přece má odvalu nechat mě bez Něho - zbavenou Jeho." A tak jsem se na něj dívala.

31. července 1904

Lidská vůle falšuje a znesvětčuje i ta nejsvětější díla.

Když jsem pokračovala ve svém ubohém stavu, zdálo se mi, že Ježíš přišel vícekrát a viděla jsem ho jako Dítě, jako by bylo obklopeno stínem. Řekl mi: "Má dcero, copak necítíš svěžest mého stínu? Odpočiň si v něm, neboť v něm nalezneš osvěžení." A tak jsem se vrátila do jeho stínu. A zdálo se, že spolu odpočíváme v Jeho stínu. Já jsem celá ožila, když jsem byla v Jeho blízkosti. On pak pokračoval: "Moje milovaná, jestliže Mě miluješ, nechci, aby ses dívala na sebe, ani na okolí, ani na to, zda je ti teplo nebo zima, zda děláš hodně nebo málo, zda trpíš nebo se těšíš. To vše musí být v tobě zničeno. Musíš mít oči upřené pouze na to jestli pro Mne děláš co nejvíce a všechno proto, aby ses Mi líbila. Jiné cesty jakkoli mohou být vznešené a pracující, Mě nemohou potěšit a uspokojit Mou lásku. Ach, kolik duší falšuje pravou oddanost a znesvětčuje nejsvětější díla svou vlastní vůlí, hledající vždy sebe sama. I ve svatých věcech, hledá-li někdo vlastní způsob, vkus a sebeuspokojení, najde-li sebe, uniká od Boha a nenajde Ho."

4. srpna 1904

Stav blahoslavených v nebi bude odpovídat tomu, jak se chovali k Bohu na zemi.

Ze samotného způsobu, jakým je Bůh pro duši, lze vyčíst, jak je duše pro Boha.

Dnes ráno, když přišel požehnaný Ježíš, přenesl mě mimo sebe, vzal mě za ruku a dovedl mě až pod nebeskou klenbu, odkud bylo možné vidět blahoslavené a slyšet jejich zpěv. Ó, jak se Blahoslavení koupali v Bohu! Člověk mohl vidět jejich životy v Bohu a Život Boží v nich. Už jen to mi připadá jako celá podstata jejich štěstí. Zdá se mi také, že každý Blahoslavený je v tom blahoslaveném příbytku novým nebem, ale všichni se mezi sebou liší - nikdo není podobný nikomu jinému. Děje se to, podle toho, jak se s Bohem snášeli na zemi. Někdo se Boha snažil více milovat a v nebi ho bude milovat více a bude od Boha přijímat stále novou a rostoucí lásku a toto nebe bude mít božský odstín a rys, vše zvláštní. Jiný se snažil Boha více oslavovat a blahoslavený Bůh mu dá stále větší slávu, a to způsobem, že toto nové nebe bude slavnější a oslavenější právě božskou slávou. Tak je to se všemi ostatními odlišnými způsoby, které měl

člověk s Bohem na zemi. Je to takové, že kdybych chtěla říci všechno, bylo by to příliš dlouhé. Lze tedy říci, že v tom, co pro Boha konáme na zemi, budeme pokračovat i v nebi, ale s větší dokonalostí. Dobro, které konáme, není dočasné, ale bude trvat věčně a bude před Bohem a kolem nás neustále zářit.

Ó, jak budeme šťastní, když uvidíme, že všechno naše dobro a sláva, kterou vzdáváme Bohu, stejně jako naše vlastní, pochází z toho malého kousku dobra, které jsme nedokonale začali na zemi! Kdyby to všichni viděli - ach, jak by spěchali více milovat, chválit, děkovat a další věci Pánu, aby to mohli v nebi dělat s větší intenzitou! Ale kdo může říci všechno? Spíše se mi zdá, že o tom požehnaném příbytku mluvím mnoho nesmyslů. Má mysl to má v jednom smyslu, ale má ústa nemohou najít slova, aby to popsala, proto jdu dál.

Poté mě přenesl na zem. Ach, jak děsivé jsou v těchto smutných časech pozemské problémy! Zdá se však, že to ještě není nic ve srovnání s tím, co přijde, a to jak v náboženském státě - tak moc, že se zdá, že Církev, tato dobrá a svatá matka, bude roztrhána na kusy svými dětmi -, tak ve světském státě. Potom mě Ježíš vzal zpět do sebe a řekl mi: "Řekni mi něco, má dcero - jaký jsem pro tebe?" "Ne," odpověděla jsem. A já: "Všechno - Ty jsi pro mne všechno; nic do mne nevstupuje, všechno plyne ven, jen Ty sám." A já: "Všechno - Ty jsi pro mne všechno." A On: "Já jsem pro tebe všechno - všechno; nic z tebe ze mě nevychází, já se celý v tobě kochám. Z toho vidíš, jak jsem Já pro tebe, ta ty jsi pro mě." Po těchto slovech zmizel.

5. srpna 1904

Ježíš, Vládce králů a Pán pánů.

Pokračuji ve svém obvyklém stavu, blahoslavený Ježíš přišel na chvíli, aby vládl a ovládal všechno, aby kraloval s korunou krále na hlavě a s žezlem velení v ruce. Zatímco jsem Ježíše viděla v této pozici, řekl mi (sice latinsky, ale řeknu to podle toho, jak jsem tomu rozuměla): "Má dcero, já jsem Vládce králů a Pán pánů. Jedině Mně náleží právo na spravedlnost, které mi stvoření dluží. Protože mi stvoření toto právo nedává, popírá Mne jako Stvořitele a Pána všeho." Já jsem se dívala na Ježíše a on při těchto slovech jakoby svět vzal do ruky a obrátil ho vzhůru nohama, aby se tvorové podřídili Jeho režimu a vládě. Zároveň jsem také viděla, jak Pán vládne a ovládá mou duši s takovým mistrovstvím, že jsem se cítila ponořená celá v Něm. Z Něho vycházel režim mé mysli, mých citů, mých tužeb. Mezi mnou a Ním procházelo mnoho elektrických drátů, jimiž vše řídil a ovládal.

6. srpna 1904

Ztráta je bolest ohně, který zapaluje, stravuje, ničí a jeho účelem je zničit lidský život, aby se vytvořil božský.

Dnes ráno jsem prožívala velmi hořké chvíle, protože jsem byla ochuzena o své nejvyšší a jediné Dobro. Smutek z tohoto nedostatku byl takový, že když jsem se ocitla mimo sebe, bolest mé duše byla tak velká, že samotná bolest duši dodávala takovou sílu, že chtěla zničit vše, co považovala za překážku k nalezení svého Všeho, Boha. Když duše Boha nenacházela, křičela, plakala, utíkala rychleji než vítr, chtěla všechno rozbít, převrátit naruby, aby našla život, který jí chyběl. Ach, nouze, jak intenzivní je tvá hořkost! Tvůj žal je vždy nový a protože je nový, duše stále pocítuje hořkost bolesti jako novou. Má duše cítí, jak se jedno celé tělo rozděluje na mnoho kousků a všechny tyto kousky se spravedlivě ptají po svém životě a najdou ho jen když najdou Boha, který je víc než jejich život. Kdo však může říci, v jakém stavu jsem

byla? Mezitím mně obklopili svatí, andělé a duše z očiště. Všichni se postavili do kruhu kolem mě a bránili mi v útěku, soucítili se mnou a pomáhali mi. Ale všechno mi bylo k ničemu, protože jsem v nich nemohla najít Toho, který jediný mohl utišit mou bolest a obnovit můj život. Dál jsem křičela a volala: "Řekni mi, kde Tě najdu? Chceš-li se nade mnou slitovat, neotálej a ukaž se mi Bože, protože víc už nesnesu!" Poté jsem se upokojila. V tom z nitra mé duše vyšel Ježíš a vypadal, že předstírá spánek, aniž by se zajímal o těžkosti mého ubohého stavu. I přes to, že neobtěžoval a spal, již při pouhém pohledu na Něj jsem nadechla život, jako se dýchá vzduch, a řekla jsem: "Ach, On je tu se mnou!" A tak jsem se nadechovala. Nebyla jsem však zbavena bolesti a viděla jsem, že mi nevěnuje pozornost. Pak, po dlouhém utrpení, jako by se probudil, mi řekl: "Má dcero, všechna ostatní soužení mohou být pokáním, odčiněním, kompenzací, ale pouze strádání je bolest ohně, který vzplane, stráví, zničí a nevzdá se, dokud neuvidí lidský život zničený. Zatím co oheň stravuje, oživuje a tvoří v něm Božský život."

7. srpna 1904

První, kdo bude pronásledovat církev, budou řeholníci.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se obklopena anděly a svatými, kteří mi řekli: "Je nutné, abys více trpěla pro věci, které se mají stát proti Církvi, neboť pokud se nestanou bezprostředně, čas způsobí mírnější průběh s menší urážkou Boha." A já jsem řekla: "Je snad utrpení v mé moci? Pokud mi ho Pán dá, budu trpět ráda. Mezitím mě vzali a přivedli před trůn Našeho Pána a společně se modlili, aby mi dal utrpení. Blahoslavený Ježíš, který k nám přišel v podobě Ukřižovaného, se podělil o své bolesti se mnou - nejen jednou, ale téměř celé dopoledne jsem strávila uprostřed neustálých obnov ukřižování. Potom mi řekl: "Má dcero, utrpení odvrací mé spravedlivé rozhořčení a v lidských myslích se obnovuje světlo milosti. Ach, dcero, myslíš si, že světší lidé budou jako první pronásledovat mou Církev? Ach ne, budou to řeholníci, právě ti představení, kteří se nyní vydávají za syny, pastýře, zatímco ve skutečnosti jsou jedovatými hady, kteří otravují sebe i druhé, začnou mezi sebou šněrovat tuto dobrou matku (církev) a pak je budou následovat světší." Poté, jak mě poslušnost volala, Pán se vzdálil celý rozhořčený.

8. srpna 1904

Duše musí hledat Ježíše v sobě, ne vně. Vše musí být uzavřeno do jediného slova: "Láska". Ten, kdo miluje Ježíše, je dalším Ježíšem.

Zatímco jsem dál bojovala, můj rozkošný Ježíš přišel jen na chvíli. I když jsem ho cítila blízko sebe, snažila jsem se ho chytit a on mi unikal, což mi bránilo vyjít ze sebe a jít ho hledat. Pak, když jsem se velmi namáhala, dal se mi na chvíli poznat a řekl mi: "Má dcero, nehledej Mě mimo sebe, ale v sobě, v hloubi své duše, protože když půjdeš ven a nenajdeš Mě, budeš velmi trpět a nebudeš schopna vydržet. Proč ještě chceš více bojovat když Mě můžeš najít snadněji?" "Ne," odpověděla jsem. A já: "Je to proto, že věřím, že když Tě nenajdu hned v sobě, mohu Tě najít venku, je to láska, která mě k tomu tlačí. A On: "Aha, to je láska, která tě k tomu tlačí? Všechno, všechno by se mělo uzavřít do jediného slova: 'Láska'. Pokud duše do něj vše neuzavře, lze říci, že o lásce ke Mně neví ani zbla, a podle toho, jak moc Mě duše miluje, tak rozšiřuji dar utrpení." A já, přerušujíc Ho, celá překvapená a ztrápená, jsem řekla: "Můj Život a celé mé Dobro, takže, jelikož trpím málo nebo vůbec, miluji Tě málo nebo vůbec."

Jaké zděšení, pouhá myšlenka, že Tě nemiluji! Má duše pocítuje prudké zklamání, ba dokonce se cítím být Tebou téměř uražena". Ježíš dodal: "Nemám v úmyslu Tě zklamat, Tvé zklamání by tlačilo na mé Srdce víc než na Tvé vlastní. A kromě toho nesmíš hledět na pouhé tělesné utrpení, ale také na duchovní a na opravdovou vůli, kterou máš trpět, protože chce-li duše opravdu trpět, pro Mne jako by trpěla. Proto se uklidni a netrap se a nech Mě mluvit dál:

Copak jste nikdy neviděli dva důvěrné přátele? Jak se snaží napodobit jeden druhého a reprodukovat ho v sobě. Napodobují hlas, způsoby, kroky, práce, oblečení, a to takovým způsobem, že přítel může říci: "Ten, kdo mě miluje, je druhý já, a protože je to já, nemohu ho nemilovat. Stejně tak činím s duší, která v sobě uzavírá celého mne, jako by byla v malém kruhu lásky. Cítím se, jako bych se v ní reprodukoval, a když v ní nacházím sám sebe, miluji ji celým svým Srdcem a nemohu se obejít bez toho, abych byl s ní, protože kdybych ji opustil, opustil bych sám sebe." Zatímco to říkal, zmizel.

9. srpna 1904

Zásluhy člověka netvoří skutky, ale pouze poslušnost jako zrození z Boží vůle.

Po prodlevě přišel jen na chvíli jako blesk světla a já jsem zůstala naplněná tímto světlem uvnitř i navenek. Co moje duše v tomto světle pochopila a prožila, nejsem schopna vypovědět. Řeknu jen, že poté mi požehnaný Ježíš řekl: "Má dcero, to nejsou skutky, které tvoří zásluhy člověka, ale je to pouze poslušnost, která tvoří všechny zásluhy jako zrození z Boží Vůle natolik, že vše, co jsem v průběhu svého života dělala a trpěla, vše bylo zrozením z Vůle Otce. Proto jsou mé zásluhy nespočetné, protože jsou tvořeny Boží poslušností. Proto nehledím ani na množství a velikost skutků, ale na to, jakou mají souvislost, ať už přímo s božskou poslušností, nebo nepřímo s poslušností toho, kdo mě zastupuje."

10. srpna 1904

Bůh zná počet, hodnotu a váhu všech stvořených věcí.

Ve svém obvyklém stavu jsem se ocitla na toulkách po kostelech a společně se svým andělem strážným jsem se vydala na pouť k Ježíši ve svatostáncích. V jednom z kostelů jsem řekla: "Vězni lásky, jsi tu opuštěný a sám a já jsem Ti přišla dělat společnost. A zatímco Ti dělám společnost, mám v úmyslu Tě milovat za ty, kdo Tě urážejí, chválit Tě za ty, kdo Tebou pohrdají, děkovat Ti za ty, do nichž vléváš milosti, ale nevzdávají Ti hold díky, utěšovat Tě za ty, kdo Tě trápí, a napravovat každou urážku vůči Tobě. Jedním slovem, hodlám pro Tebe udělat vše, co jsou pro Tebe povinni udělat tvorové, kteří zůstali u Nejsvětější svátosti. A hodlám to opakovat za tolik kapek vody, za tolik ryb a zrněk písku, kolik je jich v moři". Zatímco jsem to říkala, před mou myslí se zpřítomnily všechny mořské vody a já jsem si v duchu řekla: "Můj zrak nemůže obsáhnout celou rozlohu moře, nezná hloubku a váhu těch nesmírných vod, ale Pán zná jejich počet, váhu a míru." A tak jsem se rozhodla, že se mi to podaří. A zůstala jsem celá udivená. V té chvíli mi řekl požehnaný Ježíš: "Proč se tolik divíš? Co je pro stvoření těžké a nemožné, je pro Stvořitele snadné, možné a také přirozené. Děje se to v něm jako s někým, kdo při pohledu na miliony a miliony mincí v mžiku oka si řekne že je jich nespočet - kdo je spočítá? Ale ten, kdo je tam umístil, řekne vše jedním slovem. Je jich tolik, mají takovou hodnotu, váží tolik. Má dcero, vím, kolik kapek vody jsem sám vložil do moře a nikdo nedokáže rozptýlit ani jedinou z nich. Všechno jsem spočítal, všechno jsem zvážil, všemu jsem dal hodnotu a tak je to i se všemi ostatními věcmi. Jaký je div, když

všechno znám?" Když jsem to uslyšela, přestala jsem se divit, spíše jsem se divila své hlouposti.

12. srpna 1904

Člověk rozptyluje krásu, kterou ho Bůh stvořil.

Jak jsem pokračovala v zápase, celá jsem se najednou ocitla v našem Pánu a z Jeho hlavy se do mé snesla zářivá nit, která mě zcela spoutala v Ježíši. Ach, jak jsem byla šťastná, že jsem v NĚm! Ať jsem se dívala, jak jsem se dívala, neviděla jsem nic jiného než Jeho samotného. To je mé nejvyšší štěstí - jen Ježíš, On sám a nic jiného. Ach, jak dobře se člověk cítí! On mi mezitím řekl: "Odvahu, má dcero, copak nevidíš, jak tě nit Mé Vůle poutá zcela uvnitř Mne? Pokud by tě chtěla spoutat jakákoli jiná vůle, není-li svatá, nemůže, protože jsi uvnitř Mne. Není-li svatá, nemůže do Mne vstoupit." Díval se na mě a říkal mi: "Ne." A zatím, co to říkal, znovu a znovu se na mě díval a pak dodal: "Stvořil jsem vzácně krásnou duši, obdařil jsem ji světlem, které převyšuje jakékoli jiné stvořené světlo. Člověk přesto rozptyluje tuto vnitřní krásu ošklivostí a toto světlo vnitřní temnotou."

14. srpna 1904

Čím více úderů kříže duši sráží, tím více světla získává.

Když jsem trochu trpěla, blahoslavený Ježíš mi po příchodu řekl: "Má milovaná dcero, čím více se železo kuje, tím více světla získává. I kdyby železo nemělo rez, rány slouží k tomu, aby bylo lesklé a zbavené prachu. Kdo se k tomu železu přiblíží, může se v něm snadno shlížet, jako v zrcadle. Totéž platí pro duši. Čím více rány kříže duši srážejí, tím více světla nabývá a udržuje se zbavená všeho prachu. Každý kdo se k takové duši přiblíží, může se v ní shlížet, jako v zrcadle. A protože je přirozeným zrcadlem, plní svůj úřad - ukazuje, zda jsou tváře poskvrněné, nebo čisté, zda jsou krásné, nebo ošklivé. Nejen to, Já Sám s potěšením chodím, abych se v duši zrcadlil. Když v duši nenacházím žádný prach ani nic jiného, co by Mi mohlo bránit ve vyzarování Svého obrazu, duši více miluji."

15. srpna 1904

Melancholie je pro duši jako zima pro rostliny. Triumf církve není daleko.

Dnes ráno jsem se cítila celá sklíčená a melancholie mi naplnila celou duši. Zdálo se, že mě požehnaný Ježíš nenechal příliš bojovat a když mě viděl utrápenou tak řekl mi: "Má dcero, proč ta melancholie? Cožpak nevíš, že melancholie je pro duši jako zima pro rostliny, neboť je zbavuje listů a brání jim v tvorbě květů a plodů do té míry, že kdyby nepřišla jarní radost a teplo, ubohé rostliny by zůstaly neschopné a nakonec by uschly? Taková je melancholie pro duši, zbavuje ji božské svěžesti, která je jako déšť, jenž způsobuje, že se ctnosti opět celé zazelenají; činí ji neschopnou konat dobro, a pokud dobro koná, činí je s obtížemi a téměř z nutnosti, nikoli z ctnosti. Brání jí v růstu v milosti, a pokud se nerozhýbe svatou radostí, která je jarním deštěm, jenž dává rostlinám rozvoj ve velmi krátké době, skončí v dobrém uvadáním."

Zatímco to říkal, v jediném okamžiku jsem viděla celou církev, války, kterými musí řeholníci procházet a které musí přijímat od druhých a války mezi společnostmi. Zdálo se, že je všude všeobecná vřava. Také se zdálo, že Svatý otec využije velmi málo řeholníků, a to jak pro uvedení církve, kněží a ostatních do dobrého stavu, tak pro společnost v tomto čase zmatků. Když jsem to viděla, řekl mi blahoslavený Ježíš: "Myslíš si, že vítězství Církve je

daleko?" A já jsem mu řekla: "Vskutku ano - kdo může udělat pořádek v tolika věcech, které jsou zpřeházené?" Ježíš: "Naopak, říkám ti, že vítězství je blízko. K tomu je zapotřebí silný střet a proto dovolím všechno společně, mezi řeholníky i světskými, aby se čas zkrátil.

A uprostřed tohoto střetu, všeho velkého chaosu, dojde k dobrému a uspořádanému střetu, ale v takovém stavu umrtvení, že se lidé uvidí jako ztracení. Dám lidem tolik milosti a světla, aby poznali co je zlo a přijali pravdu. S tímto úmyslem způsobím, že budeš trpět i ty. Pokud mě lidé při tom všem nebudou poslouchat, vezmu tě do nebe a události proběhnou tíživěji a ještě se protáhnou na delší dobu, než dojde k vytouženému triumfu".

23. srpna 1904

Tresty i v Itálii.

Dnes ráno jsem prožila nejtrpčí chvíle, úplně zbavená svého požehnaného Ježíše. Ocitla jsem se mimo sebe, uprostřed válek, zabíjených lidí, obléhaných měst a vypadalo to, že se tak děje i v Itálii. Jaký strach jsem cítila! Chtěla jsem se vzdálit z tak smutných scén, ale nemohla jsem. Nejvyšší moc mě držela jako přibitou. Zda to byl anděl nebo světec, nedokážu s jistotou říci, ale někdo řekl: "Ubohá Itálie, jak bude zničena válkami!" Když jsem to uslyšela, zůstala jsem víc než vyděšená a ocitla jsem se uvnitř sebe. Ještě jsem neviděla Toho, který je mým životem, se všemi výjevy v mé mysli jsem cítila, že umírám. Pak jsem sotva zahlédla Jeho paži a On mi řekl: "V Itálii něco určitě bude."

2. září 1904

Pouze Bůh má moc vstoupit do srdcí a ovládat je, jak se mu zlíbí.

Nový způsob, jakým se musí chovat kněží.

Ve svém obvyklém stavu jsem se cítila celá utrápená, navíc jsem se bála, že můj špatný stav je d'ábelským dílem. Cítila jsem, jak mě pohlcuje duše i tělo. Pak přišel na chvíli Ježíš a řekl mi: "Má dcero, proč se tolik trápíš? Copak nevíš, že kdyby se všechny d'ábelské síly spojily, nemohou vstoupit do jediného srdce a ovládnout ho, pouze pokud by je duše sama ze své vůle vpustila dovnitř? Pouze Bůh má moc vstoupit do srdcí a ovládnout je, jak se mu zlíbí." A já jsem odpověděla: "Pane, proč cítím, jak se moje duše a tělo stravují, když mě připravuješ o Tebe? Není to snad d'ábelský dech, který pronikl do mé duše a takto mě trápí?" Ježíš: "Naopak, říkám ti, že je to dech Ducha svatého, který v tobě neustále vane, udržuje tě stále zapálenou a stravuje tě z lásky k Němu."

Poté jsem se ocitla mimo sebe a viděla jsem, jak Svatý otec za asistence Našeho Pána píše o novém způsobu, jak se musí kněží chovat - co musí dělat, co nesmí dělat, kam nesmí jít. Připojil trest pro ty, kteří se mu nechtějí podřídit.

7. září 1904

Pozornost věnovaná nedělání hříchu nahrazuje smutek z hříchu.

Znepokojilo mě když jsem v jedné knize četla, že příčinou mnohých zmařených povolání je nedostatek neustálé lítosti nad hříchem. Řekla jsem si v jak špatném stavu jsem, když o tom nepřemýšlím, ale myslím jen na blahoslaveného Ježíše a na to jak ho přivolat a ničím jiným se nezabývám. Pak, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, mi blahoslavený Ježíš řekl: "Má

dcero, pozornost nedělání hříchů vynahrazuje smutek. I když někdo hříchy lituje, ale přesto je dělá, jeho smutek je marný a neplodný. Naproti tomu neustálá pozornost varovat se hříchů, nedělat je, nahrazuje zármutek a neustále tlačí milost, aby duši zvláštním způsobem pomáhala neupadnout do hříchu a milost udržovala duši stále očištěnou. Nadále věnuj pozornost tomu, abys Mě ani trochu neurážela, to je náhrada za vše ostatní."

8. září 1904

Skličenosť zabijí duše více než všechny ostatní neřesti.

Odvaha činem duši oživuje a je nejchválnějším, který může vykonat.

Pobývala jsem v obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíšek nepřicházel. Velmi jsem se namáhala. Pociťovala jsem sklíčenost a velmi jsem se obávala, že toto ráno vůbec nepřijde. Pak na chvíli přišel a řekl mi: "Má dcero, copak nevíš, že sklíčenost zabijí duše víc než všechny ostatní neřesti? Proto odvahu. Odvahu, protože jak sklíčenost zabijí, tak odvaha oživuje a je nejchválnějším činem, který může duše vykonat. Když se duše cítí sklíčená, právě z té sklíčenosti ji vytrhne odvaha. Duše se odváží a doufá. Tím, že se odváží, už se znovu nachází v Bohu." A tak jsem si uvědomila, že to, co jsem udělala, je odvaha.

9. září 1904

Jakmile duše opustí hlubiny míru, opustí božskou sféru.

Pokoj odhaluje, zda duše hledá Boha pro Boha, nebo pro sebe.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a cítila jsem se znepokojená nepřítomností svého rozkošného Ježíše. Pak, po mé velké námaze přišel Ježíš a řekl mi: "Má dcero, jakmile duše vystoupí z hlubin pokoje, vyjde z božské sféry a ocitne se buď v d'ábelské nebo v lidské sféře. Jedině mír odhaluje, zda duše hledá Boha pro Boha, nebo pro sebe, zda působí pro Boha, nebo pro tvory. Pokud to dělá pro Boha, duši to nijak neruší. Dá se říci, že Boží mír a mír duše se spojují dohromady a hranice míru se kolem duše rozšiřují takovým způsobem, že se všechno mění v mír, dokonce i samotné války. Je-li však duše narušena, ať už i v těch nejsvětějších věcech, ukazuje se, že to nebylo pro Boha, ale pro vlastní já duše, nebo pro nějaký lidský záměr. Proto, když se necítíš klidná, volej Mě, abys viděla co v duši vlastně je. Znič to a najdeš klid."

13. září 1904

Pravé darování znamená udržovat svou vůli neustále obětovanou.

To je mučednictví neustálé pozornosti, kterou duše věnuje Bohu.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, po velkém zápase se mi ukázal přítisknutý ke mně, držel mé srdce ve svých rukou a upřeně se na mě podíval a řekl mi: "Má dcero, když Mi duše odevzdá svou vůli, už nemá svobodu dělat co se jí líbí, jinak to není pravé darování. Na druhé straně pravé darování znamená udržovat svou vůli v neustále oběti Tomu, kterému již byla darována. To je mučednictví neustálé pozornosti, kterou duše koná pro Boha. Co říci o mučedníkovi, který se dnes obětuje, aby vytrpěl jakoukoli bolest a zítra se stáhne? Řekli byste, že nemá pravé dispozice pro mučednictví a že jednoho dne tak či onak skončí zapřením své víry. Proto říkám duši, která Mi nedovolí, abych s její vůlí dělal, co se Mi líbí, ale tu mi ji odevzdá, tu ji zase stáhne: 'Dcero, nemáš dispozice obětovat se a mučedničit pro Mne, protože

pravé mučednictví spočívá v nepřetržitosti. Můžeš se nazývat rezignovanou, přizpůsobenou, ale ne mučednicí. A jednoho nebo druhého dne můžeš skončit tím, že se ode Mne vzdálíš a všechno zredukuješ na dětskou hru." "Ať už je to jakkoli, říkám. Buďte pozorní a ponechte Mi plnou svobodu, abych s vámi naložil, jak se Mi to nejlépe hodí."

26. září 1904

Lampa milosti. Všechny bolesti, které Ježíš vytrpěl při svém umučení, byly trojí.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, uslyšela jsem hlas, který mi říkal: "Existuje lampa, která má tu vlastnost, že kdokoli se k ní přiblíží, může zapálit tolik malých plamínek, kolik chce. Tyto malé plamínky slouží k vytvoření čestné koruny kolem lampy a dávají světlo tomu kdo je zapálil." Pomyslela jsem si, jaká je to krásná lampa. Má tolik světla a síly. Zatímco druhým dává tolik světla kolik chtějí, zůstává stále stejná, aniž by byla ochuzena o své světlo. Kdo ví, kdo ji vlastní! Zatímco jsem o tom přemýšlela, slyšela jsem někoho říkat: "Lampa je Milost a vlastní ji Bůh. Přiblížit se k ní znamená konat dobro vůlí duše. Kolik dobrá člověk chce čerpat z Milosti, tolik může čerpat. Vznikající malé plamínky jsou různé ctnosti, které zatímco vzdávají slávu Bohu, dávají duši světlo".

Potom jsem na chvíli spatřila požehnaného Ježíše a to proto, že jsem rozjímalá o našem Pánu jak se nechal korunovat trním a to ne jednou, ale až třikrát. Protože ty polámané trny zůstaly v Jeho hlavě a když se trnová koruna znovu zarazila na hlavu, trny, které tam už byly, pronikly hlouběji. A já jsem řekla: "Má sladká lásko, proč jsi chtěl trpět toto bolestné mučednictví až třikrát? Cožpak nestačilo jedenkrát zaplatit za naše zlé myšlenky?" Ježíš se zviditelnil a řekl: "Má dcero, trojnásobné bylo nejen korunování trním, ale trojnásobné byly téměř všechny bolesti, které jsem vytrpěl při svém umučení. Trojnásobná byla tříhodinová agónie v zahradě, trojnásobné bylo bičování, neboť Mě bičovali třemi různými druhy ran. Třikrát Mě svlékli a až třikrát jsem byl odsouzen k smrti, v noci, brzy ráno a za bílého dne. Třikrát jsem padl pod křížem, třikrát jsem byl přibit hřeby. Třikrát mé Srdce vylilo krev, v zahradě samo, při aktu ukřižování ze samého jeho středu, když jsem byl na kříži dobře natažen tak, že mé tělo bylo celé vykloubené a mé Srdce bylo uvnitř rozbité a vylilo krev a po mé smrti, když mi kopím otevřeli bok. Trojí byly tři hodiny utrpení na kříži. Kdyby někdo chtěl všechno přežít - ach, kolik "trojnásobků" by našel! A nebylo to náhodou, ale všechno tak bylo z Božího rozhodnutí, aby sláva, která náleží Otci, byla úplná. Stejně jako zadostiučinění, které Otci stvoření dluží a dobro, které si mají zasloužit sami tvorové. Ve skutečnosti největším dobrem, které stvoření od Boha obdrželo je to, že bylo stvořeno k jeho obrazu a podobě a je obdařeno třemi schopnostmi - intelektem, pamětí a vůlí. Neexistuje hřích, kterého se stvoření dopouští v němž se tyto tři schopnosti neprojeví. Stvoření poskvřňuje a znetvořuje krásný Boží obraz, který v sobě obsahuje a zneužívá daru k urážce Dárce. A já, abych obnovil tento božský obraz ve stvoření a vzdal Bohu veškerou slávu, kterou mu stvoření dluží, jsem se celým svým rozumem, pamětí a vůlí zvláštním způsobem shodl s těmito 'trojjedinými', které jsem vytrpěl, abych dovršil jak slávu, která náleží Otci, tak dobro, které bylo pro stvoření nezbytné."

27. září 1904

Přirozené vlastnosti jsou světla, která člověku slouží k tomu, aby ho uvedla na cestu dobra. To, co se Ježíši líbí nejvíce, je dobrovolná oběť.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, spatřila jsem na chvíli svého požehnaného Ježíše jakoby kárajícího lidi a když jsem ho prosila, aby se uklidnil, řekl mi: "Má dcero, lidská nevděčnost je strašná. Nejen svátosti, milosti, osvícení, pomůcky, které dávám člověku, ale i samotné přirozené vlastnosti, které jsem mu dal, to všechno jsou světla, která slouží člověku k tomu, aby se vydal cestou dobra a našel své štěstí. Ale člověk, který to vše přeměňuje v temnotu, hledá svou vlastní zkázu, a zatímco hledá svou zkázu, říká, že hledá "své vlastní dobro". Takový je stav člověka. Může být větší zaslepenost a nevděčnost než toto? Dcero, jediná úleva a potěšení, které Mi může stvoření v této době poskytnout, je dobrovolně se pro Mne obětovat. Ve skutečnosti Moje oběť pro stvoření byla veskrze dobrovolná. Všude, kde najdu vůli obětovat se pro Mne, cítím, jak se jim odvděčuji tím co jsem pro ně udělal. Chceš-li Mi tedy ulevit a poskytnout Mi potěšení, obětuj se pro Mne dobrovolně." Já jsem odpověděla: "Ať se ti daří."

28. září 1904

Potlačit sebe sama má větší cenu než získat království.

Dnes ráno jsem prožívala velmi těžké chvíle, protože můj nejmilejší Ježíšek nepřišel. Nedělala jsem nic jiného než se trápila, říkajíc si: "Proč tu ještě jsem? Jakou cenu má pro mě to neustálé týrání sama sebe?" Zatímco jsem o tom přemýšlela, přišel jako blesk On a řekl mi: "Sebezápor má větší cenu než získání království." A zmizel.

17. října 1904

Abychom našli Božství, musíme se spojit s Kristovým lidstvím a s jeho vůlí.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "Je třeba působit skrze závoj Kristova lidství, abychom našli božství. To znamená působit ve spojení s Jeho lidstvím, se samotnou Kristovou vůlí, tak aby Jeho vůle a vůle duše byly jedno, abychom se zalíbili Jemu samotnému. Působit samotnými Jeho cestami, všechno směřovat ke Kristu, volat Ho do všeho, co duše dělá, jako by On sám měl konat její skutky. Tím se duše ocitá v neustálém kontaktu s Bohem. Ve skutečnosti pro Krista nebylo Jeho lidství ničím jiným než jakýmsi závojem, který zakrýval Božství. Působením uprostřed těchto závojų, se ocitá u Boha. Ten, kdo nechce působit skrze Jeho Nejsvětější lidství a chce najít Krista, je jako ten, kdo chce najít plod, aniž by našel slupku - to je nemožné."

20. října 1904

Kněží se navzájem koušou.

Dnes ráno jsem se ocitla mimo sebe uprostřed cesty, na níž bylo mnoho malých psů, kteří se navzájem kousali. V čele této cesty byl řeholník, který viděl psy, jak se navzájem koušou. Slyšel je a byl znepokojený, viděl věci přirozeným zrakem, zatímco oni mluvili bez prohloubení a dobrého zkoumání věcí a bez nadpřirozeného světla, které by jim umožnilo poznat pravdu.

Mezitím jsem zaslechla hlas: "To jsou všichni kněží, kteří se navzájem koušou." Zdálo se, že onen řeholník je návštěvník, který, když viděl, jak se kněží koušou, postrádal Boží pomoc.

25. října 1904

"Slovo" znamená projev, komunikaci, spojení Boha s člověkem.

Kdyby Slovo nepřijalo tělo, neexistoval by žádný jiný prostředek, který by dokázal spojit Boha a člověka.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu a velmi jsem se namáhala, přišel On. Jakmile jsem Ho spatřila, řekla jsem: "Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. A blahoslavený Ježíš dodal: "*Verbum* se stalo tělem, ale tělem nezůstalo - zůstalo tak, jak bylo a stejně jako '*verbum*' znamená 'slovo' a nic nemá větší vliv než slovo, '*Slovo*' znamená projev, komunikaci, božské spojení s člověkem. Kdyby tedy Slovo nepřijalo tělo, neexistoval by žádný jiný prostředek, který by dokázal spojit Boha a člověka." Po těchto slovech zmizel.

27. října 1904

Luisa zůstává bez utrpení, aby vytvořila malou prázdnotu pro Spravedlnost, aby mohla trestat lidi.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, byla jsem velmi rozrušena, a to nejen kvůli úplnému nedostatku svého jediného Dobra, ale také proto, že jsem se ocitla mimo sebe a viděla jsem, jak se lidé chystají zabíjet jeden druhého jako mnoho psů, jako by se Itálie měla zapojit do války s jinými národy. Viděla jsem, jak odchází mnoho vojáků, zástupy za zástupy. Jak budou hlášeny jejich oběti, budou povoláni ještě další. Kdo může říci jakou tíseň jsem se cítila, tím spíše, že jsem se cítila téměř bez utrpení. Naříkala jsem a říkala si: "Proč žít? Ježíš nepřichází, utrpení chybí. Moji nejdražší a nerozluční společníci Ježíš a utrpení mě opustili a přesto žijí? V mysli jsem věděla, že bez obou nemohu žít, tak neoddělitelně mi patřili a přesto žijí? Ach, Bože, jaká změna, jaká bolestná pointa, jaká nevýslovná muka, jaká neslýchaná krutost! Jiné duše jsi ponechal mimo sebe, ale nikdy bez utrpení. Nikomu jsi nedopřál tuto potupnou urážku. Jen pro mě, jen pro mě byla připravena tato facka, tak strašná. Jen já jsem si zasloužila tento trest, tak nesnesitelný. Trest za mé hříchy nebo spíš jsem si zasloužila něco horšího! V tu chvíli přišel jako blesk a impozantně mi řekl: "Co je to s tebou, že takhle mluvíš? Má vůle ti ve všem stačí. Bylo by trestem, kdybych tě vyřadil z božské sféry a tím způsobil, že by ti chyběl pokrm mé Vůle a chci, aby sis ho vážila a cenila nade vše. Kromě toho je nutné, abys nějakou dobu zůstala bez utrpení, aby se vytvořila malá prázdnota pro Spravedlnost, aby mohla trestat lidi."

29. října 1904

Řetěz milostí je spojen s vytrvalými skutky.

Všechno zlo je uzavřeno v nedostatku vytrvalosti.

Poté, co jsem velmi bojovala, přišel požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, když se duše odhodlá vykonat nějaké dobro, třeba řekne jen jedno Zdrávas Maria, podílí se na tom milost. Pokud duše v konání dobra nevytrvá, jasně ukazuje, že si přijatého daru neváží a nebere na něj ohled, a dělá si legraci ze samotné milosti. Kolik zla je uzavřeno v tomto způsobu žití. Dnes ano, zítra ne. Mám to rád - udělám to. Abych vykonal dobro je potřebná oběť - nechce se mi to dělat. Je to podobné jako když člověk dostal dar od nějakého pána, dnes ho přijal, ale zítra pošle dar zpět. Onen pán ve své dobrotě pošle dar ještě jednou. Člověk si dar nějakou dobu ponechává. Poté unavený tím, že dar nechává u sebe, ho opět odmítne. Co na to řekne onen pán? "To svědčí o tom, že člověk si mého daru neváží. Kdyby zchudl nebo zemřel, nechci s ním mít už nic společného. Ať se stane, co se stane".

Všechno je spojeno se způsobem vytrvalého jednání. Řetěz mých milostí je spojen s vytrvalými skutky. Pokud duše uniká a přetrhne řetěz vytrvalosti, kdo ujistí duši, že bude opět spojena? Mé záměry se uskutečňují pouze u toho, kdo své skutky spojuje s vytrvalostí. Dokonalost, svatost to všechno jde ruku v ruce spojeno s vytrvalostí. Když duše působí přerušovaně, bez vytrvalosti, je to jako přerušovaná horečka, činí Boží záměry marnými, rozpouští dokonalost duše a způsobuje, že její svatost selhává."

13. listopadu 1904

Bez svobodné vůle by stvoření nikdy nebylo hodno Boží lásky.

Jak pokračuji ve svém obvyklém stavu, moje hořkost se stále více zvyšuje kvůli [úplnému] nedostatku a mlčení mého Nejsvětějšího a jediného Dobra. Vše je stínem a zábleskem, který uniká. Cítím se zdrcená a omámená, ničemu už nerozumím, protože Ten, který obsahuje světlo, je ode mě daleko a je jako záblesk, který se sice rozsvítí, ale pak se stane temnějším než předtím. Jediným a jediným dědictvím, které mi zůstalo, je Boží vůle.

Po velkém boji jsem cítila, že už nemohu dál. Ježíš na chvíli přišel a řekl mi: "Má dcero, protože jsem byl Člověk a Bůh, mé Lidství mohlo vidět všechny hříchy, tresty a ztracené duše a chtělo by všechno uchopit v jediném bodě, zničit hříchy a tresty a zachránit duše. Trpět ne jeden den utrpení, ale všechny dny, aby mohlo všechny tyto bolesti v sobě zadržet a ušetřit ubohá stvoření. Ale navzdory tomu, že bych to chtěl a mohl udělat, protože bych mohl zničit svobodnou vůli tvorů a zničil bych tyto hromady zla. Avšak co by se stalo s člověkem bez jeho vlastních zásluh, bez jeho vlastní vůle v konání dobra? Jaký dojem by udělal? Byl by vůbec předmětem hodným mé tvůrčí moudrosti? Určitě ne. Ach, nebyl by jako cizí syn v cizím domě, který, aniž by pracoval společně s ostatními syny, nemá žádné právo a žádné dědictví? Tento syn je vždy plný ruměnce, pokud jí nebo pije, protože ví, že neudělal jediný příznivý skutek, aby prokázal svou lásku k tomuto otci, a proto nikdy nemůže být hoden lásky tohoto otce k němu. Stejně tak by stvoření bez svobodné vůle nikdy nebylo hodno Boží lásky.

Na druhou stranu mé Lidství nemělo porušovat mou tvůrčí moudrost; mělo ji uctívat, jak ji také uctívalo, a smířilo se s tím, že v sobě přijímá prázdná místa Spravedlnosti - ale ne v

Božství, protože tato prázdná místa Boží Spravedlnosti jsou vyplněna tresty tohoto života, peklem a očistcem. Když tedy Mé Lidství na toto všechno rezignovalo, chtěla bys Mě snad překonat a nepřijímat na sebe žádné prázdnoty utrpení, abys Mě nenechala trestat lidi? Dcero, přizpůsob se Mi a zůstaň klidná."

17. listopadu 1904

Jak se duše může stát pokrmem pro Ježíše.

Po svatém přijímání jsem přemýšlela o laskavosti našeho Pána, který se dal za pokrm tak chudému stvoření jako jsem já. Uvažovala jsem o tom, jak bych mohla odpovědět na tak velkou laskavost. Zatímco jsem přemýšlela, blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, tak jako se Já dávám za pokrm stvoření, tak i stvoření se může dát Mně za pokrm a proměnit celé své nitro v pokrm pro Mne. Všechno co stvoření má - myšlenky, náklonnosti, touhy, sklony, tlukot srdce, vzdechy, láska - všechno směřovalo ke Mně. Když Já uvidím pravé ovoce svého pokrmu, jímž je zbožštění duše a přeměna všeho v sobě, přijdu se živit touto duší - jejími myšlenkami, její láskou a vším ostatním, tak by mi duše mohla říci: "Tak jako Ty jsi mým pokrmem a dáváš mi všechno, tak i já se stávám Tvým pokrmem, už Ti nemám co dát, protože všechno co jsem já, je Tvé. Takto se duše může stát mým pokrmem".

Mezitím jsem pochopila obrovskou nevděčnost tvorů. Ježíš, který se odhodlal k takové přemíře lásky, že se stal naším pokrmem a my mu odepíráme jeho pokrm a způsobujeme, že on zůstává s prázdným žaludkem.

18. listopadu 1904

Ježíšovo nebe na zemi jsou duše, které dávají příbytek jeho božství.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíšek přišel jen na chvíli a řekl mi: "Stejně tak mé lidství, které bylo mým nebem - obrazem nebes, která existují nahoře a v nichž je vše uspořádané - mělo dát vyniknout řádu Božství, které v něm přebývá, to znamená ctností, moci, milosti, moudrosti a podobně. Když tedy nebe mého Lidství po mém Zmrtvýchvstání vystoupilo na nebesa, mělo mé nebe na zemi existovat dál. A duše jsou ty, které dávají příbytek mému Božství. Přebývám v nich, tvořím své nebe a z nich také dávám vyniknout řádu ctností v nich obsažených. Jaká čest pro stvoření propůjčit svému Stvořiteli nebe! Ale, ach, jak Mi ho mnozí odpirají! A ty, chceš být mým nebem? Řekni mi, že bys chtěla." A já: "Pane, nechci nic jiného, než být poznána ve tvé Krvi, ve tvých ranách, ve tvém Lidství, ve tvých ctnostech. Chci být poznána jen v tom, abych byla tvým nebem a nebyla viděna všemi." Zdálo se, že Ježíš s mým návrhem souhlasí a zmizel.

24. listopadu 1904

K tomu, abychom mohli dávat a přijímat, je třeba spojení vůlí.

Když jsem byla celá ztrápená a usouzená, viděla jsem jak z dobrého Ježíše kape krev, řekla jsem: "Požehnaný Pane, co já? Nechceš mi dát alespoň jednu kapku Krve jako lék na všechno mé zlo?" A On mi odpověděl: "Ne. Má dcero, k tomu aby se dávalo, je třeba vůle toho kdo má dávat a vůle toho kdo má přijímat. Jinak, když někdo chce dávat a druhý nechce přijímat i když ten první chce dávat, nemůže dávat. Stejně tak, pokud první nechce dávat,

druhý nemůže přijímat. K tomu je zapotřebí sjednocení vůlí. Ach, kolikrát je má milost zadušena a má Krev odmítnuta a pošlapána!" A tak se stalo. Zatím co to říkal, viděla jsem jak se všichni lidé hemží uvnitř v Krvi sladkého Ježíše, ale mnozí z ní odcházejí, nechťejí zůstat uvnitř této Krve, v níž jsou uzavřeny všechny naše statky a jakýkoli lék na naše zlo.

29. listopadu 1904

Ježíšovo božství v jeho lidství sestoupilo do nejhlubší propasti všech lidských ponížení a zbožštilo a posvětilo všechny lidské skutky.

Dnes ráno jsem obětovala všechny činy Lidství našeho Pána, abych napravila tolik našich lidských činů buď nedbale vykonaných bez nadpřirozeného cíle, nebo hříšných, abych podnikla, aby všichni tvorové konali své činy v intencích činů blahoslaveného Ježíše a ve spojení s nimi a aby zaplnili prázdnotu slávy, kterou by tvor dal Bohu, kdyby tak činil. Zatímco jsem to dělala, můj obdivovaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, mé Božství v mém lidství sestoupilo do nejhlubší propasti všech lidských ponížení, a to natolik, že neexistoval žádný lidský čin, jakkoli nízký a malý, který bych nezbožštil a neposvětil. A to proto, abych člověku vrátil dvojnásobnou svrchovanost - tu, kterou ztratil při Stvoření a tu, kterou jsem pro něj získal při Vykoupení. Avšak člověk, nepřítel sám sobě a vždy nevděčný, je raději otrokem než suverénem. S tak snadnými prostředky, tedy s úmysly svých činů [sjednocenými] s Mými, by mohl své činy učinit hodnými božských zásluh, ale promarňuje je a ztrácí řízení krále a svrchovanost nad sebou samým." Po těchto slovech zmizel a já se ocitla sama v sobě.

3. prosince 1904

Omyly obsažené v těchto spisech. Dvě otázky, abychom věděli, zda v Luise působí Bůh, nebo d'ábel.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe, vržena na zem, před slunce, jehož paprsky pronikaly celým mým tělem, uvnitř i navenek a zanechávaly mě jako očarovanou. Po dlouhé době, unavena touto polohou, jsem se začala plazit po zemi, protože jsem neměla sílu vstát a jít. Pak po mé velké námaze, přišla panna, která mě vzala za ruku a zavedla mě dovnitř pokoje k posteli, ve které klidně spal Ježíšek. Spokojena, že jsem Ho našla, položila jsem se do Jeho blízkosti, ale neprobudila jsem Ho. Po nějaké době se probudil a začal se procházet po posteli a já, protože jsem se bála, aby nezmizel, jsem řekla: "Krásný maličký mého srdce, Ty víš, že jsi můj život - ó, prosím, neopouštěj mě!" A On: "Zjistím, kolikrát musím přijít." A já: "Mé jediné Dobro, co to říkáš? Život je vždycky nutný, proto vždycky - vždycky. Mezitím přišli dva kněží a Dítě se stáhlo do náruče jednoho z nich a přikázalo mi, abych mluvila s druhým. Ten chtěl zápisy mých spisů a prohlížel si je jeden po druhém. S obavami jsem mu řekla: "Kdo ví, kolik je v nich chyb!" A on se na mě podíval a s laskavou vážností řekl: "Jaké chyby? Proti křesťanskému zákonu?" A já: "Ne, gramatické chyby. A on: "Na tom nezáleží." Já jsem nabyla důvěru a dodala jsem: "Obávám se, že to všechno může být jen iluze". A on dívaje se přímo na mě, odpověděl: "Myslíte si, že musím procházet vaše spisy, abych věděl, zda jste bludař, nebo ne? Díky dvěma otázkám, které vám položím, poznám, zda ve vás působí Bůh, nebo d'ábel. Za prvé, myslíte si, že jste si všechny milosti, které vám Bůh dal, zasloužila, nebo že jsou darem a milostí Boží?" "Ano," odpověděla jsem já: "Všechno z Boží milosti. "Za druhé, myslíš si, že ve všech milostech, které ti Pán dal,

tvá dobrá vůle předjímalá milost, nebo že milost předjímalá tebe?" "Ano," odpověděla jsem já: "Jistě, milost mě vždycky předjímalá." A on řekl: "Tyto odpovědi mi dávají poznat, že nejste bludař." V tu chvíli jsem se ocitla sama v sobě.

4. prosince 1904

Je snazší bojovat s Bohem než s poslušností.

Byla jsem velmi rozrušená a měla jsem strach, že blahoslavený Ježíš už mě v tomto stavu nechce. Cítila jsem vnitřní sílu vystoupit z něj a tato síla, kterou jsem v sobě cítila, byla tak velká, že jsem ji nemohla zadržet a stále jsem opakovala: "Cítím se unavená, už to nevydržím." A ve svém nitru jsem slyšela, jak mi říká: "I já se cítím unavený, už to nevydržím, je třeba, abys zůstala několik dní zcela vyřazena ze stavu oběti, abys mě nechala rozhodnout o válkách, pak tě znovu přivedu k pádu. A až rozhodnou o válkách, uvidím, co se s tebou má dít." Nevěděla jsem co mám dělat. Poslušnost nechtěla a bojovat s poslušností je totéž jako překonávat horu, která zaplňuje zemi a dotýká se nebes a bez cesty, po níž by se dalo jít je nepřekonatelná. Nevím, zda je to hloupost, ale věřím, že je snazší bojovat s Bohem než s touto strašnou ctností.

A tak jsem se v rozrušení ocitla mimo sebe před krucifixem a řekla jsem: "Pane, už nemohu, moje přirozenost mě zklamala, chybí mi síla, abych mohla pokračovat v tomto stavu oběti. Chceš-li abych pokračovala, dej mi sílu, jinak končím. Zatímco jsem to říkala, vytryskl z toho krucifixu pramen krve směrem k nebi a padající zpět na zem se proměnil v oheň. Několik panen říkalo: "Pro Francii, Itálii, Rakousko a Anglii..." a zmiňovaly se o dalších národech, ale já jsem nerozuměla dobře. "Připravují se nejtěžší války, občanské a vládní..." Když jsem to uslyšel, celá jsem se vyděsila a ocitla se sama v sobě. Sama jsem se nemohla rozhodnout co mám následovat. Zda následovat vnitřní sílu, která mě tlačila k odchodu ze stavu oběti, nebo sílu poslušnosti, která mě tlačila k tomu, abych zůstala. Obě byly silné a mocné nad mou slabou a ubohou bytostí. Zatím se zdá, že poslušnost převažuje i když s obtížemi a nevím kde skončím.

6. prosince 1904

Počátkem věčné blaženosti je ztráta každé vlastní chuti.

V mém dalším utrpení přišel na chvíli požehnaný Ježíš a já jsem se uviděla jako nahá, zbavená všeho. Snad ani nelze najít duši, která by byla ubožejší než já, tak extrémní byla moje bída. Jaká skličující změna! Pokud Pán neudělá nový zázrak své všemohoucnosti, aby mě z tohoto stavu znovu pozvedl, určitě zemřu bídou.

Pak mi požehnaný Ježíš řekl: "Má dcero, odvahu, počátkem věčné blaženosti je ztratit každou vlastní chuť. Ve skutečnosti, jak duše stále ztrácí své vlastní chutě, zmocňují se jí božské chutě a duše nemá nic jiného, nic svého. Bůh naplňuje celou duši sebou a doplňuje ji veškerým božským štěstím. Teprve tehdy může být duše skutečně nazvána blahoslavenou. Protože dokud duše má něco svého, nemůže být zbavena hořkostí a obav, ani jí Bůh nemůže sdělit své štěstí. Žádná duše, která vstupuje do přístavu věčné blaženosti, nemůže být z tohoto bodu vyňata - ano, bolestného, ale nutného a ani se bez něj neobejde. Obvykle se tak stává v okamžiku smrti a očištec dělá poslední práci. Když se tvorů ptám, co je Boží chuť, co znamená božská blaženost, jsou to pro ně neznámé věci a oni nejsou schopni vyslovit ani slovo. To je důvod proč je to tak. U duší, které jsou mými milovanými, protože se mi zcela odevzdaly,

nechci, aby jejich blaženost měla počátek tam nahoře v nebi, ale aby měla počátek zde dole na zemi.

Chci duše naplnit dobry, utrpením, ctnostmi, které mělo mé Lidství na zemi; proto je zbavuji nejen hmotných chutí, které duše považují za hnůj, ale také duchovních chutí, abych je zcela naplnil svými dobry a dal jim počátek pravé blaženosti."

22. prosince 1904

Čím více je duše prázdná a pokorná, tím více ji naplňuje božské světlo a předává jí své milosti a dokonalosti.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu uviděla jsem malého Ježíška s hrstí světla v ruce a skrze prsty mu proudily paprsky. Byla jsem okouzlená a On mi řekl: "Má dcero, dokonalost je světlo a ten, kdo říká, že jí chce dosáhnout, jedná stejně jako ten, kdo by chtěl sevřít v ruce světelné těleso. Když se světelné těleso snaží sevřít, světlo mu samo vytéká skrze prsty a jeho ruka zůstává ponořena do tohoto světla. Nuže, světlo je Bůh a Bůh sám je dokonalý. Duše, která chce být dokonalá, nemůže dělat nic jiného, než že uchopuje stíny - malé kapky Boha. A nemůže dělat nic jiného, než žít v samotném světle, tedy v Pravdě. Čím větší prázdnostu světlo nachází a čím je místo hlubší, tím hlouběji světlo proniká a zabírá větší prostor. Rovněž tak, čím více je duše vyprázdněná a pokorná, tím více ji naplňuje božské světlo a předává jí své milosti a dokonalosti."

29. prosince 1904

Lidskou slabostí je nedostatek bdělosti a pozornosti.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přemítala jsem nad nejpotupnějšími kroky, které vytrpěl náš Pán a cítila jsem v sobě hrůzu, ale pak jsem si řekla: "Pane, odpusť těm, kdo Ti způsobují tyto bolestné kroky, protože slabost, kterou člověk má, je příliš velká. V tom okamžiku přišel na chvíli blahoslavený Ježíš a řekl mi: "Má dcero, co je nazýváno lidskou slabostí je většinou způsobeno nedostatkem bdělosti a pozornosti toho kdo vede, tedy rodičů, nadřízených, autorit, bližních. Ve skutečnosti když je bytost hlídána a kontrolována a nemá svobodu, kterou potřebuje, nedostává se jí duševní potravu, slabost se ničí sama od sebe. Podléhání vlastní slabosti je potravou k tomu, aby se duše v této slabosti stávala ještě horší." Pak dodal: "Ach, má dcero, když se duše sytí ctností, jako když suchá houba nasakuje čistou vodu, duše se sytí světlem, krásou, milostí, láskou. Stejně tak hříchy a slabosti, kterým člověk podléhá, sytí duši, jako když houba nasákne blátem a duše je sycena temnotou, ošklivostí, a dokonce nenávisť vůči Bohu."

21. ledna 1905

Kdo zneuctí poslušnost, zneuctí Boha.

Poté, co jsem zpovědníkovi vyjevila určité pochybnosti, má mysl se uklidnila tím co mi řekl. Když pak přišel blahoslavený Ježíš, řekl mi: "Má dcero, když někdo uvažuje nad poslušností, tak ji zneuctívá už jen tím, že nad ní uvažuje, a kdo zneuctívá poslušnost, zneuctívá Boha."

28. ledna 1905

Kříž je semenem ctnosti.

Cítila jsem utrpení víc než obvykle, na chvíli přišel můj rozkošný Ježíš a řekl mi: "Stejně tak kříž, který je semenem, rozmnožuje ctnosti a dokonalosti a obdivuhodným způsobem je zkrášluje, jako když někdo zasévá deset, dvacet, třicet a dokonce sto. Čím více křížů tedy kolem tebe houstne, tím více semen ctností je zaseto do tvé duše. Proto místo toho, aby ses trápil, když k tobě přijde nový kříž, měl by ses radovat a myslet na to, že získáváš další semínko, kterým můžeš obohatit, a dokonce doplnit svou korunu."

8. února 1905

Vlastnosti Božích dětí: láska ke kříži, láska k Boží slávě a láska ke slávě církve.

V mém ubohém stavu strádání a nevýslovné hořkosti, nejvýš se Ježíš zviditelňuje v mlčení, dnes ráno mi řekl: "Má dcero, charakteristické rysy mých dětí jsou: láska ke kříži, láska ke slávě Boží a láska ke slávě Církve - až k položení života. Ten, kdo tyto vlastnosti nemá, se marně nazývá mým synem. A ten, kdo se odvažuje říci, že tyto vlastnosti má, je lhář a zrádce, který zrazuje Boha i sebe. Zkoumejte u sebe, zda tyto vlastnosti máte." Poté Ježíš zmizel.

10. února 1905

Co je obsahem duše.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, cítila jsem nespokojenost sama se sebou. Pak když přišel požehnaný Ježíš, pocítila jsem, že se ocitám v takové spokojenosti a říkám: "Ach, Pane, Ty sám jsi ta pravá spokojenost! A On dodal: "A já ti říkám, že první spokojenost duše je jedině Bůh. Druhá spokojenost je, když duše v sobě i mimo sebe nehledí na nic jiného než na Boha. Třetí spokojenost je, když se duše ocitne v této božské sféře, žádný stvořený předmět, ani stvoření, ani bohatství nemohou narušit Boží obraz v její mysli. Ve skutečnosti se mysl živí tím, na co myslí, a tím, že se dívá jen na Boha, z věcí zde dole se dívá jen na ty, které chce Bůh, a o nic jiného se nestará, a tak zůstává stále v Bohu. Čtvrtou spokojeností je utrpení pro Boha, protože aby duše a Bůh nyní udržovali svůj rozhovor, aby nyní byli těsněji sevřeni, aby nyní dokázali svou vzájemnou lásku, Bůh volá duši a duše odpovídá, Bůh se přibližuje a duše ho objímá, Bůh jí dává utrpení a duše ráda trpí - nebo spíše touží trpět více z lásky k němu, aby mu mohla říci: "Vidíš, jak tě miluji?" Bůh duši dává utrpení a duše ráda trpí. To je největší ze všech uspokojení."

24. února 1905

Pokora je květina bez trní.

Dnes ráno přišel požehnaný Ježíš jen na chvíli a řekl mi: "Protože pokora je květina bez trnů, můžeš ji držet v ruce, můžeš ji sevřít, můžeš ji položit kamkoli chceš, aniž by ses bála, že ti bude vadit nebo že tě píchne. Taková je pokorná duše. Dá se říci, že nemá ostny vad a protože je bez ostnů, může si s ní člověk dělat co chce. Nemá-li trny, přirozeně nepíchne ani

nezpůsobí obtěžování druhých. Trny dává ten, kdo je má, ale když je někdo nemá, jak je může dávat?" Nejen to, pokora je květina, která posiluje a projasňuje zrak a díky své jasnosti se umí držet dál od samotných trnů."

2. března 1905

Ježíš dává Luise klíč od své vůle.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu. Ocitla jsem se mimo sebe a zjistila jsem, že mám v ruce klíč. Přestože jsem urazila dlouhou cestu a občas jsem byla rozptýlená, jakmile jsem si vzpomněla na klíč, vždy jsem ho našla v ruce. Teď jsem viděla, že klíč slouží k otevření paláce v němž spí Dítě Ježíš. Všechno jsem nazírala jakoby z dálky. Spěchala jsem jít do paláce a otevřít, protože jsem se bála, že by se Dítě mohlo probudit, mohlo by plakat a nenašlo by mě u sebe. A tak jsemspěchala stále víc a víc. Když jsem tam dorazila a zrovna se chystala vylézt nahoru, ocitla jsem se sama v sobě a zůstala jsem znepokojená. Potom přišel blahoslavený Ježíš, řekl mi: "Má dcero, klíč, který jsi vždycky našla v ruce, je klíčem mé vůle, který jsem ti vložil do rukou. A kdo má v ruce nějaký předmět, může s ním dělat, co chce." A já jsem mu řekla: "Děkuji ti, že jsi mi dal klíč do ruky."

5. března 1905

Definice kříže.

Při utrpení větším než obvykle, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, kříž je oporou slabých, je silou silných, je semenem a opatrovnickým panenství."

Po těchto slovech zmizel.

20. března 1905

Pravá láska a pravé ctnosti musí mít svůj původ v Bohu.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "Má dcero, láska, která nemá svůj původ v Bohu, se nemůže nazývat pravou láskou a ctnosti, které nemají svůj původ v Bohu, jsou falešné ctnosti. Vskutku, všechno, co nemá svůj původ v Bohu, nelze nazvat ani láskou, ani ctností, ale spíše zdánlivým světlem, které se nakonec promění v temnotu." Pak dodal: "Například: zpovědník, který pracuje a velmi se obětuje pro nějakou duši, je něco svatého - zdánlivě hrdinského. Avšak pokud tak činí proto, aby něco získal, nebo doufá že něco získá, původ jeho oběti není v Bohu, ale v něm samém a pro něj samotného a proto tato oběť nemůže být ctností."

23. března 1905

Ježíšova sláva a zadostiučinění.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a já jsem se ho zeptala: "Pane, je můj stav tvou slávou?" A On: "Má dcero, veškerá má sláva a veškeré mé uspokojení spočívá pouze v tom, že chci, abys byla celá více ve mně." Pak dodal: "Všechno je v nedůvěře a strachu duše k sobě samé a v její důvěře v Boha." A tak jsem si uvědomila, že to je všechno. Po těchto slovech zmizel.

28. března 1905

Účinky narušení. Neustálé setkávání Ježíše s duší.

Byla jsem ve svém obvyklém stavu, blahoslavený Ježíš přišel jen na chvíli a protože jsem jedné duši, která byla polámaná, řekla: "Mysli na to, že nechceš být polámaná nejen pro své vlastní dobro, ale ještě více z lásky k našemu Pánu. Duše, která je rozbitá, je nejen sama narušená, ale rozrušuje i Ježíše Krista." Později jsem si řekla: "Co jsem to říkala za nesmysly - Ježíš nemůže být nikdy rozrušený. Když pak přišel, řekl mi: "Má dcero, místo nesmyslu jsi mluvila pravdu. Ve skutečnosti tvořím božský život v každé duši. Pokud je duše narušena, zůstává narušen i tento božský život, který stále tvořím. Nejen to, ale nikdy nedojde k dokonalému dokončení." A zmizel jako blesk.

Pak jsem pokračovala ve své obvyklé vnitřní práci na pašijích a když jsem došla k místu setkání Ježíše a Marie na křížové cestě, znovu se mi ukázal a řekl mi: "Má dcero, také duši neustále potkávám a pokud ji při setkání s duší nacházím v úkonu vykonávání ctností a sjednocenou se Mnou, oplácí mi zármutek, který jsem vytrpěl, když jsem se setkal se svou Matkou, tak zarmoucenou kvůli Mně."

11. dubna 1905

Jak je vytrvalost pečetí věčného života a rozvoje božského života.

Kvůli postrádání mého milovaného Ježíše jsem byla velmi roztrpčená a říkala jsem si: "Jak krutý se ke mně stal, sama to nechápu, jak může Jeho dobré Srdce dospět až k takovému činu. A pak, když se Mu líbí vytrvalost, přesto moje vytrvalost Jeho dobrým Srdcem nepohne. Zatímco jsem říkala tyto a jiné nesmysly najednou přišel On a řekl mi: "Vskutku, to co se Mi na duši nejvíce líbí je vytrvalost, protože vytrvalost je pečetí věčného života a rozvoje božského života. Ve skutečnosti je Bůh stále starý a stále nový a neměnný, stejně tak duše díky vytrvalosti, že ji stále vykonává, je stále nová a pokaždé je ve vytrvalosti obnovena v Bohu a zůstává neměnná, aniž by si to uvědomovala. Vytrvalá duše neustále získává božský život a získávání Boha je zpečetěno věčným životem. Může existovat bezpečnější pečeť než sám Bůh?"

16. dubna 1905

Vládne utrpení.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj milovaný Ježíš se na chvíli zjevil s hřebem ve svém Srdci a přiblížil se k mému srdci, dotkl se ho tímto hřebem a já jsem pocítila smrtelné bolesti. Pak mi řekl: "Má dcero, to svět zatlouká tento hřeb hluboko do mého Srdce a působí mi neustálou smrt. Stejně jako Mi dávají neustálou smrt, ve své spravedlnosti dovolím, aby si smrt dávali mezi sebou a zabíjeli se navzájem jako mnozí psi." Podívala jsem se na Ježíše a zatímco to říkal, dal mi slyšet výkřiky vzbouřenců do té míry, že jsem zůstala ohlušena po čtyři nebo pět dní. Potom, když jsem velmi trpěla, Ježíš se na chvíli vrátil a řekl mi: "Dnes je Květná neděle, kdy jsem prohlášen králem. Všichni musí usilovat o království. K získání věčného království je nutné, aby stvoření získalo vnitřní disciplínu, režim vlády nad svými vášněmi. Jediným prostředkem je utrpení, protože utrpení je kralování. Skrze trpělivost se člověk staví na své místo a stává se králem sám sobě a věčného království."

20. dubna 1905

V této době je lidskost jako kost na svém místě.

Jak poznat, zda duše ovládla své vášně.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel požehnaný Ježíš na chvíli, téměř při káráni lidí, a řekl mi: "Má dcero, stvoření trýzní mé tělo, neustále šlapou po mé krvi a já dovolím, aby jejich tělo bylo trýzněno a jejich krev rozptýlena. V těchto časech je lidstvo jako kost, která se vymkla z místa - ze svého středu. Aby se kost vrátila na své místo a znovu se dostala do svého středu, je třeba, aby byla zlomena." Já jsem řekla: "Ať se to stane." Pak Ježíš dodal: "Má dcero, duše ví zda ovládá své vášně. I když je duše dotčena pokušeními nebo lidmi, nebere na vášně ohled. Například: duše je pokoušena k nečistotě a pokud tuto vášně ovládla, nebere nečistotu v úvahu a přirozenost duše zůstává na svém místě. Naopak pokud vašeň nečistoty nezvládla, duše se rozčiluje, trápí se a cítí v těle hnilobný proud. Dalším příkladem je umravňování či urážení někoho jiného, pokud tato osoba ovládla vašeň pýchy zůstává v klidu. Nezvládnutá pýcha nese v duši proud ohně, pocit rozhořčení a je schopna duši převrátit zcela naruby. Stejně se děje i se vším ostatním."

2. května 1905

Tři druhy vzkříšení, které obsahuje utrpení.

Protože jsem stále trpěla, více než obvykle, řekl mi můj dobrý Ježíš při příchodu: "Má dcero, utrpení obsahuje tři druhy vzkříšení. Za prvé: utrpení způsobuje, že duše znovu povstává k milosti. Za druhé: jak utrpení postupuje, shromažďuje ctnosti a duše znovu povstává ke svatosti. Za třetí: jak utrpení pokračuje, zdokonaluje ctnosti, zdobí je nádherou a vytváří krásnou korunu. Korunovaná duše znovu povstává ke slávě na zemi a ke slávě v nebi." Po těchto slovech Ježíš zmizel.

5. května 1905

Účinky milosti.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a z jeho nitra vycházel jiný obraz, zcela jemu podobný - jen byl menší. Když jsem to spatřila, byla jsem překvapená a Ježíš mi řekl: "Má dcero, všechno, co vychází z nitra člověka se nazývá zrození. Zrození se stává dítětem toho, kdo ho porodí. Je to má dcera Milost, která vychází ze mne, sděluje sama sebe všem duším, které ji chtějí přijmout, a přetváří je v tolik dalších mých dětí. Vše dobré a ctnostné, co může z těchto druhých dětí vzejít, se stává dětmi Milosti. Podívej se nyní, jak dlouhé pokolení dětí si Milost vytváří, jen když ji přijmou. Ale kolik mých dětí Milost odmítá a tak se má dcera vrací do mého lůna sama a bezdětná." Zatímco to říkal Obraz se uzavřel v mém nitru a zcela mě naplnil sám sebou."

9. května 1905

Duše, která je spojena s Milostí, může udělat to, co smrt musí udělat s její přirozeností.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, stalo se mi, že můj rozkošný Ježíš vychází z mého nitra a sladkým a laskavým hlasem mi říká: "Má dcero, proč nemůže duše spojená s Milostí udělat předem vše, co musí udělat smrt s její přirozeností? To znamená, aby z lásky k Bohu předem zemřela všemu, čemu bude muset zemřít? K této požehnané smrti však

přicházejí jen ti, kdo neustále přebývají s mou Milostí, protože díky životu s Bohem je pro ně snazší zemřít všemu pomíjivému. Když duše žije s Bohem a umírá všemu ostatnímu, její přirozenost přichází k očekávání výsad, které jí musí obohatit při vzkříšení. To znamená, že se bude duše cítit oduševnělá, zbožštěná a neporušitelná, kromě všech dober, na kterých se duše bude podílet, se bude cítit účastna všech výsad božského života. K tomu přistupuje ještě rozdílnost slávy, kterou budou mít tyto duše v nebi. Budou se tak lišit od ostatních, jako se nebe liší od země." Po těchto slovech Ježíš zmizel.

12. května 1905

Prostředky, jak neztratit Ježíšovu lásku.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj požehnaný Ježíš a když jsem ho spatřila, nevím proč jsem mu řekla: "Pane, přesto je tu něco, co drásá mou duši... myšlenka, že bych mohla ztratit tvou lásku."

A on: "Kdo ti to řekl, má dcero? Ve všech věcech má otcovská dobrota dává prostředky, aby pomohla stvoření, pokud tyto prostředky nebudou odmítnuty. Prostředek, jak neztratit Mou lásku, je držet Mou lásku a vše co se týká Mne, jako něčí vlastnictví. Může člověk ztratit vše, co je jeho? Určitě ne. Pokud si člověk něčeho co je jeho neváží a nepečuje o to tak, aby to uchovával na bezpečném místě, je to znamení, že to nemiluje, a proto tento předmět již neobsahuje život lásky a nemůže být počítán mezi jeho vlastní věci. Když však někdo učiní mou lásku svou vlastní, váží si jí, uchovává ji na bezpečném místě, stále na ni dohlíží a to takovým způsobem, že nemůže ztratit co je jeho, ani v životě, ani ve smrti."

15. května 1905

Cesta ctnosti je snadná.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, říká se, že cesta ctnosti je obtížná. Je to lež. Těžká je pro ctnost, která se nepohybuje, protože neví o milostech ani o útěše ani o pomoci, které by se jí dostalo od Boha, aby se mohla pohnout. Aniž by se ctnost pohnula, cítí celou tíhu cesty, zdá se jí těžká. Ale pro tu která se pohybuje, je to nesmírně snadné, protože milosti, které ji zaplavují, ji posilují, krása ctností ji přitahuje, Božský Snoubenec duši ji nese přimknutou ke svému rameni a doprovází ji na cestě. A duše, místo aby pocítovala tíhu, obtížnost pohybu, chce urychlit svou cestu, aby rychleji dosáhla konce cesty a svého vlastního středu."

18. května 1905

Láska si zaslouží přednost před vším.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel požehnaný Ježíš na chvíli a řekl mi: "Má dcero, strach bere život lásce. Nejen to, i samotné ctnosti, které nepocházejí z lásky, snižují život lásky v duši. Naopak, ve všem si láska zaslouží přednost, protože láska všechno usnadňuje, zatímco samy ctnosti, které z lásky nepocházejí, jsou jako mnoho obětí, které končí porážkou - to znamená zničením samotných ctností."

20. května 1905

Ježíšova cesta utrpení.

Dnes ráno jsem přemýšlela o tom, jak blahoslavený Ježíš visel celý vykloubený na kříži, a říkala jsem si: "Ach Pane, jak jsi musel být zmučen tak krutým utrpením a jak musela být zmučena tvá duše!" V tu chvíli se téměř jako stín objevil On a řekl mi: "Protože jsi ve svých bolestech viděla naplnění Otcovy vůle, trpěla jsi a právě ve svém utrpení jsi našla nejsladší odpočinek. Plnění Boží Vůle totiž obsahuje toto dobro. Zatímco člověk trpí, nachází nejkrásnější odpočinek. Pokud se duše těší, toto těšení Bůh nechce a v samotném těšení nachází nejkrutější muka. Ba co víc, čím více bych se blížil konci bolestí a toužil ve všem plnit Vůli Otcovu, tím více by se mi ulevilo a můj odpočinek by byl krásnější. Ó, jak odlišná je cesta duší! Duše trpí a jejich pohled nesměruje ani k ovoci, které mohou získat, ani k naplnění Boží Vůle. Spíše se duše plně soustředí na to co dělají a nevidí dobra, která mohou získat, ani sladký odpočinek, který přináší Boží Vůle. Duše žijí utrápeně a trýznivě. Vyhýbají se utrpení a jeho působení jak jen mohou a myslí na to, že naleznou odpočinek. Duše však zůstávají utrápené víc než dříve."

23. května 1905

Aby duše nepocit'ovala porušení, musí se dobře nalézt v Bohu.

Dnes ráno jsem se ocitla mimo sebe a cítila jsem, že mám někoho v náručí a jeho hlava se mi opírá o rameno. Nedokázala jsem se podívat kdo to je. Silou jsem ho přitáhla a řekla mu: "Řekni mi aspoň, kdo jsi." A on se na mě podívala řekl: "Já jsem *Všechno*." Když jsem ho slyšela říkat že je *Všechno*, řekla jsem: "A já jsem *nic*. Vidíš, Pane, jakou mám pravdu, že toto *nic* musí zůstat spojeno se *Vším*, jinak bude jako hrstka prachu, kterou vítr rozptýlí." "Cože?" zeptal se. Mezitím jsem spatřila někoho, kdo pochyboval a říkal: "Jak je možné, že člověk kvůli každé sebemenší věci pocit'uje tolik nervozity?" "Ano," odpověděl Ježíš. A já jsem skrze světlo, které přišlo od blahoslaveného Ježíše, řekla: "Aby duše necítila porušení, musí se dobře nalézt v Bohu, celým svým tělem tíhnout k Bohu jako k jednomu jedinému bodu a na ostatní věci se dívat lhostejnými očima. Pokud duše činí jinak a ve všem co dělá, vidí nebo slyší, cítí, že její duše je naplněna neklidem, podobným těm pomalým horečkám, které způsobují, že duše je celá vyčerpaná, porušená, neschopná vidět hlavu nebo patu ve svém bytí."

25. května 1905

Obraz Ježíše v duši.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, viděla jsem požehnaného Ježíše venku i uvnitř svého nitra. Kdybych Ho viděla jako dítě venku, jako dítě bych Ho viděla i uvnitř. Kdybych Ho viděla ukřižovaného venku, viděla bych totéž i uvnitř. Zůstala jsem překvapená a On mi řekl: "Má dcero, když je můj Obraz zcela zformován v nitru duše, jakoukoli podobu chci na sebe vzít navenek, abych se na sebe podíval, stejnou na sebe vezme můj Obraz, který jsem zformoval v duši. Jaký je to tedy div?"

26. května 1905

Když je duše celá Ježíšova, cítí její šumění ve své bytosti.

Když jsem se ocitla mimo sebe, viděla jsem se s Ježíškem v náruči a řekla jsem mu: "Můj krásný maličký, jsem celá a vždycky tvá. Prosím tě, nedovol, aby ve mně proudilo něco co není Tvé, byť by to byl jen stín. A On: "Má dcero, když je duše celá moje, neustále cítím ve Mně šumění její bytosti. Cítím, jak toto její nepřetržité šumění proudí v mém hlase, v mém Srdci, v mé mysli, v mých rukou, v mých krocích, a dokonce i v mé krvi. Ó, jak sladké je toto její šumění ve mně! A jak ho cítím, stále si opakuji: "všechno, všechno této duše je moje a já tě miluji - tolik tě miluji...". Zapečet'uji v duši šumění své lásky. A tak stejně jako já cítím její šumění, cítí duše mé šumění v celé své bytosti. Když duše cítí, jak mé šeptání proudí v celé její bytosti, je to znamení, že celá duše je moje."

29. května 1905

Ten, kdo spočívá v náruči poslušnosti, dostává všechny božské barvy.

Dnes ráno se mi po příchodu požehnaný Ježíš vrhl do náruče, jako by si chtěl odpočinout, a řekl mi: "Tak musí duše odpočívat v náruči poslušnosti - jako dítě bezpečně odpočívá v náruči své matky. A ten, kdo odpočívá v náruči poslušnosti, dostává všechny božské barvy, protože když někdo opravdu spí, může si s ním člověk dělat, co chce. Když někdo opravdu odpočívá v náruči poslušnosti, dá se říci že spí a Bůh může s duší dělat, co chce." A tak se stalo.

30. května 1905

Ježíšův život lásky.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a říkala jsem: "Pane, co ode mě chceš? Projev mi svou svatou vůli. A On: "Má dcero, chci, abys byla celá ve Mně, abych v tobě našel všechno. Tak, jako všichni tvorové měli život v mém Lidství a Já jsem zadostiučinil za všechny, stejně tak tím, že budeš celá ve Mně, způsobíš, že v tobě naleznou všechny tvory. To znamená, že sjednocena se Mnou způsobíš, že v sobě naleznou zadostiučinění za všechny, díkůvzdání, chválu a vše, co jsou tvorové povinni Mi dát. Kromě božského a lidského života Mi láska podala třetí život, díky němuž v mém Lidství vyklíčily všechny životy tvorů. To je život lásky, který Mi sice dával život, ale zároveň Mi dával neustálou smrt. Život lásky Mě bil a posiloval, ponižoval Mě a povznášel, rozhořčoval Mě a oslazoval, trápil Mě a dával Mi rozkoš. Co neobsahuje tento život lásky neúnavný a vždy připravený na všechno? Všechno, všechno lze nalézt v něm, jeho život je stále nový a věčný. Ach, jak bych si přál najít tento život lásky v tobě, abych tě měl stále ve Mně a abych v tobě našel všechno."

2. června 1905

Trpělivost je potravou vytrvalosti.

Dnes ráno mi požehnaný Ježíš při příchodu řekl: "Má dcero, trpělivost je potravou vytrvalosti. Trpělivost vlastně udržuje vášně na jejich místě a posiluje všechny ctnosti. Od trpělivosti přijímají ctnosti postoj nepřetržitého života a necítí únavu, kterou vyvolává nestálost, která je pro tvora tak snadná. Duše tedy neklesá na mysli, je-li umrtvena nebo ponížena, protože trpělivost jí okamžitě podává potřebnou výživu a vytváří v ní pevnější a

stabilnější pouto vytrvalosti. Ani se příliš neprosazuje, je-li utěšována a povznášena, protože trpělivost živí vytrvalost, udržuje se v rámci umírněnosti, aniž by vybočila z jejích mezí. Kromě toho je trpělivost potrava a pokud se člověk živí, lze říci, že má život, že není mrtvý. Stejně tak se duše bude těšit ze života vytrvalosti, dokud má trpělivost."

5. června 1905

Kříže jsou křtitelnice.

Dnes ráno mi požehnaný Ježíš při příchodu řekl: "Má dcero, kříže, umrtvování, jsou jako mnoho křestních pramenů a každý druh kříže, který je ponořen do myšlenky na mé utrpení, ztrácí polovinu své hořkosti a jeho váha se snižuje na polovinu." A zmizel jako blesk. Zůstala jsem a vykonala jsem ve svém nitru jisté adorace a pokání a Ježíš se opět vrátil a dodal: "Co mi není útěchou, když vidím, jak se v tobě znovu odehrává to, co před mnoha staletími vykonalo mé Lidství. Vlastně všechno, co jsem ustanovil, aby každá duše vykonala, bylo dříve vykonáno v mém Lidství, a pokud mi duše odpovídá na to co jsem pro ni vykonal, vykonává znovu v sobě. Pokud však ne, zůstává to vykonáno jen ve mně a já cítím nevýslovnou hořkost."

23. června 1905

Kdo se spojí s Ježíšovým lidstvím, ocitá se u dveří jeho božství.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a přemýšlela jsem o tom, jak Ježíš Kristus zemřel a že se v žádném případě nemohl bát smrti, protože když byl tak spojen s Božstvím, nebo spíše do Něho přetransformován, byl již v bezpečí, jako někdo ve svém vlastním paláci. Ale co se týká duše - ach, jak je to jiné! Zatímco jsem přemýšlela o tomto a dalších nesmyslech, přišel blahoslavený Ježíš a řekl mi: "Má dcero, duše, která se spojí s mým Lidstvím se již ocitá u dveří mého Božství. Mé Lidství je pro duši zrcadlem, z něhož se v ní odráží Božství. Je-li někdo v odrazu tohoto zrcadla, je přirozené, že se celá jeho bytost promění v lásku. Má dcero, všechno co vychází z bytosti, dokonce i pohyby jejích očí, rtů, hnutí jejích myšlenek a všechno ostatní - všechno by mělo být láska a konat se z lásky. Má Bytost je sama láska. Všude, kde najdu lásku, všechno do sebe vstřebám a duše ve mně bezpečně přebývá, jako někdo ve svém vlastním paláci. Když duše umírá, jaký může mít strach z toho, že přijde ke Mně, když už je ve Mně?"

3. července 1905

Ježíšova prohlášení o Luisině stavu.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a našla jsem Královnu Maminku s Ježíškem v náručí, jak mu dává své nejsladší mléko. Když jsem viděla, že Dítě saje mléko z prsu naší Matky, velmi jemně jsem Ho od Jejího prsu oddělila a začala jsem kojit sama. Když mě při tom viděly, obě se usmívaly mé lišáctví, ale nechaly mě sát. Poté mi Královna Matka řekla: "Vezmi si svého malého krasavce a užij si Ho." A já jsem Ho vzala do náruče.

Mezitím se zvenčí ozvaly zvuky zbraní a On mi řekl: "Tato vláda padne." A já: "Kdy? Dotkl se konečkem prstu a dodal: "Ještě jeden koneček prstu." A já: "Kdo ví, jak dlouhý je pro

Tebe tento koneček prstu!" On mi však nevěnoval pozornost, a protože jsem o jeho poznání neměla opravdový zájem, řekla jsem: "Jak ráda bych poznala Boží vůli, pokud jde o mne."

A On mi řekl: "Máš nějaký papír? Já sám napíšu a oznámím svou Vůli ohledně tebe." "Jakou?" zeptala jsem se. Papír jsem neměla, šla jsem se po nějakém podívat a podala Mu ho a Dítě napsalo: "Prohlašuji před nebem i zemí, že je to Má Vůle, že Luisa je vybrána jako oběť. Prohlašuji, že mi darovala svou duši a tělo a proto jsem jejím absolutním Pánem, kdykoli se mi zachce. Děním se s ní o bolesti svého utrpení a na oplátku jsem jí dal přístup ke svému Božství. Prohlašuji, že v tomto "přístupu" se ke Mně každý den nepřetržitě modlí za hříšníky a čerpá nepřetržitý proud života pro dobro samotných hříšníků." Ježíšek napsal ještě mnoho dalších věcí, které si příliš nepamatuji, proto je vynechávám.

Když jsem to viděla, byla jsem celá zmatená a řekla jsem: "Nechtěla jsem vědět, co jsi napsal, stačí mi, že to víš Ty sám. Chtěla bych jen vědět, zda je Tvou vůlí, aby můj stav pokračoval. Jaká je ta vůle?" A v duchu jsem pokračovala: "...zda je Jeho vůlí, aby mě zpovědník přišel vyzvat k poslušnosti, nebo spíše čas, který trávím se zpovědníkem, je mou vlastní fantazií. Ale nechtěla jsem to říct, bála jsem se, že bych chtěla vědět příliš mnoho, přesvědčovala jsem sama sebe, že když je jedna věc Jeho vůlí, musí být Jeho vůlí i ta druhá. A Ježíšek psal dál: "Prohlašuji, že je mou Vůlí, abys setrvala v tomto stavu a aby tě zpovědník přišel vyzvat k poslušnosti, stejně jako čas, který s ním strávíš. Mou Vůli je také, aby tě zachvátil strach, že tvůj stav nemusí být mou Vůlí. Tento strach a pochybnosti tě očisťují od každé sebemenší vady." Královna Matka a Ježíšek mi požehnali, políbila jsem jim ruce a ocitla jsem se sama v sobě.

5. července 1905

Ježíšovo lidství je melodií pro božství.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, ve svých obvyklých vnitřních operacích a požehnaný Ježíš mi při svém příchodu řekl: "Má dcero, mé lidství je melodií pro božství, protože všechny mé operace tvořily mnoho tónů, které vytvářely nejdokonalejší a nejharmoničtější melodii, takovou, která bavila božský sluch. A duše, která se přizpůsobuje mým stejným operacím, vnitřním i vnějším, pokračuje v melodii samotného mého Lidství pro Božství."

18. července 1905

Duše nesmí otevřít své nitro druhým, pouze zpovědníkovi.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Když zpovědník zjevuje duším svůj způsob působení v jejich nitru, ztrácí chuť pokračovat v působení a duše, která ví, jaký záměr nad ní zpovědník má, začne být ve svém působení nedbalá a nervózní. Stejně tak pokud duše projeví své nitro jiným, při odhalení jejího tajemství se její pohnutka vypaří a zůstane celá oslabená. A pokud se to nestane, když se otevře zpovědníkovi, je to proto, že moc svátosti udržuje páru, zvyšuje sílu a vkládá na duši svou pečeť."

20. července 1905

Když duše není věrná Boží vůli, Bůh s ní přestává mít své plány.

Dnes ráno jsem se modlila za jednoho nemocného kněze, který byl mým vedoucím a říkala jsem si: "Kdyby pokračoval v mém vedení, byl by nemocný, nebo ne?" A blahoslavený

Ježíš, když přišel, mi řekl: "Má dcero, kdo se těší z dober, která jsou v domě? Jistě ti, kdo jsou v něm. I když někdo byl v domě už dříve, těšit se z nich může jen ten, kdo je v něm právě teď. Například dokud služebník zůstává u svého pána, pán mu platí a dovoluje mu užívat statků, které jsou v jeho domě. Když služebník odejde, zavolá jiného, zaplatí mu a dovolí mu podílet se na jeho statcích. Tak činím i Já. Když něco chci a někdo to opustí, předám to jinému a dám mu vše, co bylo určeno tomu druhému. Kdyby pokračoval v tvém vedení, vzhledem k tvému stavu oběti by užíval statků náležejících stavu toho, kdo tě právě vede, a proto by nebyl nemohoucí. A jestliže současný průvodce navzdory svému zdraví nezískává vše ostatní, co chce, je to proto, že nečiní plně to, co chci já. I když se těší některým statkům, přesto si některá má charismata nezaslouží."

22. července 1905

Bůh nehledí na práci, ale na intenzitu lásky při práci.

Mrzelo mě, že nemohu vykonat některá umrtvení, protože se mi zdálo, že se Pánu hnusím, a proto mi je nedovolí vykonat. A blahoslavený Ježíš přišel a řekl mi: "Má dcero, ten, kdo Mě opravdu miluje, se nikdy kvůli ničemu nerozčiluje, ale snaží se všechno proměnit v lásku. Z jakého důvodu ses chtěla umrtvovat? Jistě z lásky ke Mně. A já ti říkám: Z lásky ke Mně se umrtvuj a z lásky ke Mně přijímej úlevy. Jedno i druhé má přede Mnou stejnou váhu. Váha jakéhokoli činu, ať je to i čin lhostejný, se zvyšuje podle dávky lásky, kterou obsahuje. Já nehledím na práci, ale na intenzitu lásky, kterou práce obsahuje. Proto u tebe nechci žádnou mrzutost, ale vždy jen pokoj. V mrzutostech, v nepokojích je vždy láska k sobě, která chce vyjít ven aby vládla, nebo nepřítel aby škodil."

9. srpna 1905

Účinky míru a nepokojů.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, cítila jsem se trochu rozrušená a požehnaný Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, duše, která je v pokoji a jejíž celá bytost ke mně zcela směřuje, kape kapkami světla, které dopadají na můj šat a tvoří mou ozdobu. Naproti tomu duše, která je porušená, kape temnotou a tvoří d'ábelskou ozdobu. Nejen to, ale porušení duše brání průběhu milosti a činí ji neschopnou působit dobro." Poté dodal: "Pokud se duše kvůli všemu znepokojuje, je to znamení, že je plná sama sebe. Pokud se znepokojuje něčím, co se jí děje, ale ne něčím jiným, je to znamení, že má něco z Boha, ale je v ní mnoho prázdných míst, která je třeba zaplnit. Pokud duši nic nerozruší, je to znamení, že je celá naplněna Bohem.

Ó, kolik škody způsobuje duši porušení až do té míry, že odmítá Boha a zcela se naplňuje sama sebou."

17. srpna 1905

Veškerá sláva duše spočívá v tom, když se duši řekne, že všechno co má, není její, ale všechno je od Boha.

Když jsem pokračoval ve svém obvyklém stavu, uviděl jsem královnu Maminku, která říkala našemu Pánu: "Pojd' - pojd' do její zahrady, aby ses potěšil" a zdálo se, že ukazuje na mě. Když jsem to uslyšela, cítila jsem se celá zardělá a řekla jsem si: "Jak se může Ježíš potěšit, nemám vůbec nic dobrého?" Když jsem o tom přemýšlela, blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, proč se červenáš? Celá sláva duše spočívá v tom, že duši řeknu, že všechno co má, není její, ale všechno je od Boha. A duše mi na oplátku řekne, že všechno co je moje, je její."

Usmála jsem se. A zatímco to říkal, zdálo se, že se moje malá zahrádka, kterou stvořil On sám spojuje s jeho rozsáhlejší, kterou choval ve svém Srdci, stáváme se jedním a společně se těšíme. Poté jsem se ocitla sama v sobě.

20. srpna 1905

Milost má kolem duše tolik podob, kolik je božských dokonalostí a ctností.

Dnes ráno mi požehnaný Ježíš při příchodu řekl: "Má dcero, jestliže duše ve všech svých činech dělá vše pro Boha a jen proto, aby se líbila Bohu, milost vstupuje do duše ze všech stran, tak jako světlo slunce vstupuje ze všech stran do domu, když jsou otevřené balkony, dveře a okna a člověk se těší z celé plnosti světla. Stejně tak se těší duše z celé plnosti božského světla a díky korespondenci duše toto světlo stále roste, až se stane celým světlem. Pokud však činí jinak, světlo vniká skulinami a v duši je vše temné. Má dcero, tomu kdo mi dává všechno, Já dávám vše. Celou moji Bytost dohromady duše není schopna přijmout. Milost přijímá kolem duše tolik obrazů, kolik je mých dokonalostí a ctností. Tak na sebe bere obraz krásy a předává duši světlo krásy, obraz moudrosti a předává světlo moudrosti, obraz dobroty a předává dobrotu, obraz svatosti, spravedlnosti, statečnosti, síly a čistoty a předává světlo svatosti, spravedlnosti, statečnosti, síly a čistoty a tak je to se všemi ostatními. Duše je poseta ne jedním sluncem, ale tolika slunci kolik je mých dokonalostí. A tyto obrazy jsou přítomny kolem každé duše. Duše, které jsou otevřené a odpovídají na obrazy, jsou všechny v činnosti, pracují. Duše, které otevřené nejsou, jsou jakoby spící a málo nebo nic ze své činnosti nedokáží využít."

22. srpna 1905

Ten, kdo s Ježíšem sdílí tíhu jeho utrpení, tj. dílo jeho vykoupení, se podílí na zisku z díla vykoupení.

Přebývala jsem ve svém obvyklém stavu, na chvíli přišel můj obdivovaný Ježíš a přenesl mě mimo, aby sdílel se mnou své utrpení a pak mi řekl: "Má dcero, když se dva lidé společně podílejí na tíze díla, společně se dělí o odměnu, kterou z tohoto díla dostanou a oba mohou z této odměny dělat dobro, komu chtějí. Protože tedy se Mnou sdílíš tíhu mého utrpení, to znamená dílo mého Vykoupení, přicházíš, abys měla podíl na zisku z díla Vykoupení. A protože náhrada za naše bolesti je rozdělena mezi tebe a Mne, mohu konat dobro, komu chceš, obecně i zvláštním způsobem. Ty také můžeš konat dobro komu chceš s odměnou, která ti náleží. To je zisk pro toho, kdo se dělí o mé bolesti se Mnou. Zisk, který je přiznán pouze stavu oběti a je to zisk pro ty, kdo jsou oběti nejbližší, protože jsouce blízko, mohou se snáze podílet na dobrech, která má. Proto se má dcero raduj tím více, čím více s tebou sdílím své bolesti, protože podíl na tvé odměně bude větší."

23. srpna 1905

Pokud duše dělá vše pro Boha, zůstává zhasnutá v plameni Boží lásky.

Myslet na sebe není nikdy ctnost, ale vždy neřest.

Přebývala jsem ve svém obvyklém stavu, můj požehnaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, když duše pracuje pro Mne, napodobuje malé můry, které se motají kolem plamene a zůstávají v něm zhasnuté. Podobně jako když Mi duše obětuje vůni svých činů, svých pohybů a tužeb, visí duše kolem Mne - tu kolem mých očí, kolem mé tváře, kolem mých rukou, kolem mého Srdce, podle toho, jak různé oběti Mi duše přináší. Tím, že duše neustále visí kolem Mne,

zůstává celá vyhaslá v plameni mé Lásky, aniž by se dotkla plamenů očistce." Pak Ježíš zmizel a když se vrátil dodal: "Myslet na sebe je totéž jako vyjít z Boha a vrátit se žít sobecky. Navíc myšlení na sebe sama není nikdy ctností, ale vždy neřestí, byť pod zdáním dobra."

25. srpna 1905

Pravé ctnosti musí mít kořeny v Ježíšově Srdci a musí se rozvíjet v srdci stvoření.

Dnes ráno při svém příchodu mi požehnaný Ježíš řekl: "Musíš to udělat tak, aby ctnosti měly kořeny v mém Srdci a aby se v tvém srdci rozvíjely. Jinak existují přirozené ctnosti nebo ctnosti soucitu, které se nazývají ctnostmi podle doby a okolností a jsou proměnlivé, zatímco ctnosti, jejichž kořeny jsou pevně zakořeněny v mém Srdci a jsou rozvinuty v duši, jsou stabilní a přizpůsobují se všem dobám a všem okolnostem a jsou pro všechny stejné. Ale ty ostatní nejsou, a stává se, že k někomu pocítují neomezenou lásku, to znamená, že v jednu chvíli jsou celé rozpálené, přinášejí opravdové oběti, chtěly by položit život, ale pak přijde někdo jiný, možná potřebnější než ten první a v jediném okamžiku se scéna změní, zledovatí, nechtějí přinést ani oběť vyslechnutí nebo slova, jsou netečné a posílají ho zpátky rozhořčené a podrážděné. Je to snad láska, jejíž kořen je pevně zakořeněn v mém Srdci? Určitě ne. Naopak, je to láska neřestná, veskrze lidská a soucitná, která v jednu chvíli zdánlivě vzkvétá a v jinou chvíli uvadá a mizí. Někdo jiný je někomu poslušný, podřízený, pokorný; dělá ze sebe hadr, a to takovým způsobem, že si s ním ten druhý může dělat, co chce. Ale u jiného je neposlušný, nepoddajný, pyšný. Je to poslušnost, která vychází z mého Srdce; jako jsem poslouchal všechny, dokonce i své samotné katy? Určitě ne. Někdo jiný je trpělivý při určitých příležitostech; ať už jsou to i vážná utrpení, vypadá jako beránek, který ani neotevře ústa, aby nařikal. Ale při jiném utrpení, třeba menším, ztrácí nervy, rozčiluje se, nadává. Je to snad trpělivost, jejíž kořen je pevně zakořeněn v mém Srdci? Určitě ne. Někdo jiný je jeden den celý vroucný, stále se modlí, až přestupuje povinnosti svého stavu; ale jiný den ho nějaké setkání trochu zklamalo, cítí se chladný a úplně se vzdá modlitby, až přestupuje povinnosti křesťana - povinné modlitby. Je snad takový můj duch modlitby, když jsem se dostal do bodu, kdy jsem se potil krví, kdy jsem cítil agónii smrti, a přesto jsem ani na okamžik nezanedbal modlitbu? Určitě ne. A tak je to i se všemi ostatními ctnostmi. Jen ctnosti, které jsou zakořeněny v mém Srdci a vštípeny do duše jsou stabilní a trvalé a září jako plné světla. Ostatní i když se zdají být ctnostmi, jsou neřestmi; zdají se být světlem, ale jsou temnotou."

Když to řekl, zmizel, a protože jsem po Něm stále toužil, vrátil se a dodal: "Duše, která po Mně touží, se Mnou neustále oplodňuje; a Já, cítící se oplodněn duší, oplodňuji Se duší tak, že kamkoli se obrátím, nacházím ji s jejími touhami a neustále se jí dotýkám."

28. srpna 1905

Ježíšovo Srdce k sobě poutá lidská srdce a ta si z jeho Srdce berou vše dokonce i jeho život, pokud mu odpovídají.

Dnes ráno mi můj rozkošný Ježíš při příchodu ukázal své nejmilejší Srdce. Z Jeho nitra vycházelo cosi jako mnoho zářivých zlatých, stříbrných a červeně zbarvených nití a zdálo se, že tvoří síť, která nit po niti svazuje všechna lidská srdce. Když jsem to spatřila, zůstala jsem okouzlená a On mi řekl: "Má dcero, těmito vlákny k sobě Mé Srdce poutá všechny náklonnosti, touhy, tlukot srdce, lásku a dokonce i samotný život lidských srdcí, která jsou ve všem podobná mému lidskému Srdci, až na to, že to moje se liší svatostí. A poté, co je

spoutám, když se mé touhy hýbou z nebe, vlákno tužeb podněcuje jejich touhy. Když se hýbou city, vlákno citů podněcuje jejich city; když miluji, vlákno lásky podněcuje jejich lásku a vlákno mého života jim dává život. Ó, jaká harmonie mezi nebem a zemí, mezi mým Srdcem a lidskými srdci! Ale to mohou vnímat jen ti, kdo mi odpovídají, zatímco ti, kdo mě odmítají účinností své vůle, nevnímají nic a činí marným působení mého lidského Srdce."

4. září 1905

Ve všech dobách má Bůh duše, od nichž, nakolik je to pro stvoření možné, obdržel účel Stvoření, Vykoupení a Posvěcení - a které obdržely jeho dobra.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj milovaný Ježíš mi dal vidět své nejsvětější lidství, všechny své rány a bolesti. Z jeho ran, dokonce i z kapek jeho Krve, se vynořilo mnoho ratolestí plných plodů a květů a zdálo se, že mi předává své utrpení, stejně jako všechny své ratolesti plné květů a plodů. Zůstala jsem překvapená, když jsem viděla dobrotu Našeho Pána, který se dělil se mnou o všechny své statky, aniž bych byla vyloučena z něčeho co vlastnil a požehnaný Ježíš mi řekl: "Má milovaná dcero, nebuď překvapená tím, co vidíš, protože nejsi sama, ani jediná. Nakolik je to pro stvoření možné, ve skutečnosti jsem ve všech dobách měl duše, od nichž jsem dokonale nějakým způsobem přijímal účel jejich stvoření, vykoupení a posvěcení a stvoření mohlo přijmout všechna dobra, pro která jsem člověka učinil, vykoupil a posvětil. V opačném případě, kdybych neměl v každé době ani jednoho jediného tvora, celé mé dílo by bylo na nějakou dobu zmařeno.

To je rád Mé Prozřetelnosti, Mé Spravedlnosti a Mé Lásky. V každé době musím mít alespoň jednu duši, se kterou se chci dělit o všechny své statky a že mi stvoření musí dát vše, co mi jako stvoření dluží. Proč bych jinak udržoval svět? V jediném okamžiku bych ho rozbil. Proto si vybírám duše obětí. Jako božská Spravedlnost našla ve Mně všechno, co měla najít ve všech tvorech, a podělila se se Mnou o všechna dobra, o která by se podělila se všemi tvory, tak, aby mé Lidství obsahovalo všechno, tak i Já nacházím všechno v obětech a dělím se s nimi o všechna svá dobra. V době svého umučení jsem měl svou nejdražší Matku, která zatímco jsem s Ní sdílel všechny své bolesti a všechna svá dobra, byla jako tvor nejpozornější, aby v sobě shromáždila vše, co pro Mě měli udělat tvorové. Proto jsem v Ní nacházel všechno své uspokojení a všechnu vděčnost, lásku, díkůvzdání, chválu, zadostiučinění, korespondenci, kterou jsem měl najít u všech ostatních. Pak přišla Magdaléna, Jan a ostatní, ze všech časů Církve. Aby se mi duše více líbily a já cítím, přitahován dát jim všechno, nejprve je předjímám a pak zušlechťuji jejich duše, těla, vlastnosti, a dokonce i hlasy, a to takovým způsobem, že jediné slovo má takovou sílu, je tak milostivé, sladké, pronikavé, že pohne celou mou bytostí k soucitu a něze, změní mě a já řeknu: "Ach! To je hlas mé milované, nemohu se obejít bez toho abych jí naslouchal. Je to, jako kdybych chtěl popřít to, co ona chce svému vlastnímu Já. Nemám-li jí naslouchat, mám jí vzít vůli mluvit, ale pokud bych ji měl poslat zpátky s prázdnýma rukama - nikdy." "Říkám, ať se stane cokoli, mezi mnou a ní je elektrické spojení, ale duše nemůže sama v tomto životě všechno pochopit, ačkoliv v budoucím životě pochopí vše s jasností."

6. září 1905

Zlo nedostatku pozornosti.

Dnes ráno jsem po velkém zápase viděla našeho Pána ukřižovaného. Líbala jsem rány Jeho rukou, ošetřovala je a modlila se, aby posvětil, zdokonalil, očistil všechny lidské skutky

kvůli tomu, co vytrpěl ranami svých nejsvětějších rukou. Blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, skutky, které nejvíce rozhořčují a zvětšují rány mých rukou, jsou dobré skutky konané bez pozornosti. Nedostatek pozornosti bere dobrému dílu život. Věci, které nemají život, jsou vždy blízké hnilobě, proto se mi hnuší. Pro lidské oko je dobré dílo vykonané bez pozornosti větším pohoršením než samotný hřích. Je totiž známo, že hřích je temnota a není divu, že temnota nedává život. Dobré dílo, které není světlem a dává temnotu, lidské oko tak pohoršuje, že už není schopno najít světlo a proto nachází překážku na cestě dobra."

8. září 1905

Pravá láska znamená konat dobro bližnímu, protože je obrazem Božím.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, pravá láska je, když člověk koná dobro svému bližnímu, protože bližní je mým obrazem. Všechna láska, která jde mimo tuto sféru, nemůže být nazývána láskou. Chce-li duše získat zásluhu lásky, nikdy nesmí vyjít ze sféry, kdy ve všem spatřuje můj obraz. Pravdou je, že opravdová láska spočívá v tom, že právě moje láska nikdy nevychází z této sféry. Miluji tvora proto, že je mým obrazem. Jestliže hřích tento můj obraz deformuje, nemám chuť tvora milovat, naopak, hnuší se mi. Zvířata zachovávám proto, že slouží mému obrazu. Tvor musí v sobě upravit vše podle vzoru svého Stvořitele."

17. září 1905

Jak se lze podílet na strastech královny matky.

Dnes ráno v den Bolestné přesvaté Marie, jsem prožívala velké utrpení kvůli nedostatku mého nejsladšího Ježíše. Poté přišel a řekl mi: "Má dcero, co chceš, že po Mně tolik toužíš?" A já: "Pane, co máš pro sebe, po tom toužím i já. A On: "Má dcero, mám pro sebe trní, hřeby a kříž." A já: "To je, co chci pro sebe." A Ježíš mi dal svou trnovou korunu a sdílel se mnou bolesti kříže. Pak dodal: "Každý se může podílet na zásluhách a na dobru, které přináší bolest mé Matky. Ten, kdo se předem odevzdá do rukou Prozřetelnosti a nabídne se, že bude trpět různými bolestmi, neštěstím, nemocemi, pomluvami a vším, co na něho Pán naloží, stane se účastníkem první bolesti ze Simeonova proroctví. Ta, která se skutečně ocitne uprostřed utrpení a je smířená, pevněji ke Mně lne a neuráží Mě, jako by Mě zachraňovala z Herodových rukou, uchovává Mě v bezpečí a zdravého v Egyptě svého srdce, účastní se druhého smutku. Ta, která se cítí sklíčená, vyprahlá a zbavená Mé přítomnosti a přesto zůstává pevná a věrná svým obvyklým praktikám - ba co víc, využívá příležitosti více Mě milovat a hledat Mě, aniž by se unavila, přichází k účasti na zásluhách a dobrech, které Moje Matka získala, když jsem se ztratil. Ta, která se za jakýchkoli okolností, s nimiž se setká, zvláště když Mě vidí těžce uraženého, opovrhovaného, pošlapávaného, snaží Mě napravit, soucítit se Mnou a modlit se právě za ty, kdo Mě urážejí - jako bych v té duši potkal svou vlastní Matku, která kdyby to mohla udělat, by Mě osvobodila od mých nepřátel má účast na čtvrtém zármutku. Ta, která z lásky k mému ukřižování ukřižuje své smysly a snaží se v sobě kopírovat ctnosti mého ukřižování, se podílí na pátém zármutku. Ta, která je v neustálém postoji adorace, líbá mé rány, ošetřuje je, děkuje atd. jménem celého lidstva, jako by mě držela v náručí, stejně jako mě držela moje Matka, když jsem byl sdělán z kříže, ta se účastní šestého smutku. Ta, která setrvává v mé milosti a odpovídá jí, nedává ve svém srdci místo nikomu jinému než Mně, jako by Mě pohřbila uprostřed svého srdce, účastní se sedmého smutku."

10. října 1905

Znakem toho, že duše je dokonale spjata a spojena s Ježíšem je to, že je spojena se všemi bližními.

Velmi jsem se trápila kvůli zápasům, které mi požehnaný Ježíš dával snášet při čekání na Něj. Dnes ráno mi řekl, že se mi zviditelní jen na chvíli: "Má dcero, je mi líto tvého zármutku a toho, že tě vidím, jako bys byla ponořena do hořkého utrpení kvůli mému nedostatku. Cítím takovou bolest kvůli tvému trápení, zvláště proto, že je to kvůli Mně. Tvou bolest cítím, jako by byla moje vlastní a je tak velká, že kdyby se spojila všechna trápení ostatních dohromady, nezpůsobila by mi tolik bolesti jako ta tvoje, protože všechno je jen kvůli Mně. Proto obrať ke mně svou veselou tvář a ukaž mi, že jsi spokojená." Pak se ke mně pevně přitiskl a dodal: "Znakem toho, že duše je dokonale přitisknutá a spojená se Mnou, je spojení duše se všemi bližními. Jako nesmí existovat žádné srážející nebo neuspořádané tóny s těmi, kteří jsou viditelní na zemi, tak nemůže existovat žádný srážející tón nejednoty s neviditelným Bohem."

12. října 1905

Poznání sama sebe vyprazdňuje duši a naplňuje ji Bohem.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a požehnaný Ježíš na chvíli přišel a řekl mi: "Má dcero, poznání sebe sama vyprazdňuje duši a naplňuje ji Bohem. V duši je mnoho nádob a všechno co lze ve světě spatřit zaujímá v těchto nádobách své místo. Něco více, něco méně, podle toho, jakou představu si o nich kdo dělá. Duše, která zná sama sebe a je naplněna Bohem ví, že je "ničím", či spíše křehkou, shnilou a páchnoucí vázou a dává dobrý pozor, aby do svého nitra nevpustila více špinavé hniloby, tedy věcí, které lze vidět ve světě. Ten, kdo má hnilobnou ránu a stále sbírá další hnilobu, aby ji na ránu přiložil, se docela zbláznil. Sebepoznání přináší poznání věcí tohoto světa, tedy toho, jak je všechno marnost, pomíjivost, statky které jsou jen maskované, podvody, nestálost tvora. Duše, která zná jaké jsou věci světa, se má dobře na pozoru, aby je k sobě nevpustila a tak všechny nádoby zůstávají naplněny Božími ctnostmi."

16. října 1905

Čím více se duše přibližuje Boží lásce, tím více ztrácí své vlastní ctnosti.

Po přečtení knihy, která pojednávala o ctnostech, jsem se znepokojeně dívala na sebe, protože jsem v sobě neviděla žádnou ctnost. Kdyby to nebylo tak, že ho prostě chci milovat, že ho chci, že ho miluji a že chci být milován blahoslaveným Ježíšem, nic - nic Božího by ve mně neexistovalo. Teď, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, mi můj obdivuhodný Ježíš řekl: "Má dcero, čím více se duše blíží ke konci, aby se přiblížila k prameni všeho dobra, jímž je pravá a dokonalá Boží láska, v níž vše zůstane ponořeno a jen láska se bude vznášet, aby byla motorem všeho, tím více ztrácí všechny ctnosti, které na cestě praktikovala, aby vše uzavřela do lásky a od všeho si odpočinula - jen k lásce. Neztrácejí snad blahoslavení v nebi všechno jen kvůli lásce? Stejně tak čím více postupuje, tím méně pociťuje rozmanité zpracování ctností, protože láska, investujíc je všechny, je všechny přeměňuje v sebe, udržuje je v klidu v sobě jako mnoho vznešených princezen, pracuje, sama a všem dává život. A zatímco duše je nevnímá, v lásce je všechny nachází, ale krásnější, čistší, dokonalejší, zušlechtěnější; a pokud je vnímá, je to znamení, že jsou od lásky odděleny. Například duše dostává příkaz a vykonává poslušnost,

aby poslechla toho člověka, aby získala ctnost, aby obětovala svou vlastní vůli a z mnoha dalších možných důvodů. Nyní již tím vnímá, že vykonává poslušnost; cítí námahu, obět, kterou s sebou tato ctnost přináší. Jiná pak poslechne, ne proto, aby poslechla toho člověka, ani z jiných důvodů; ale s vědomím, že Bůh by byl nespokojen s její neposlušností, hledí na Boha v tom, kdo jí přikazuje, a z lásky k němu obětuje všechno a poslechne. Při tom duše nevnímá, že poslouchá, ale jen to, že miluje, protože poslechla jen z lásky, jinak by stejně neposlechla - a tak je to i se všemi ostatními. Proto odvalu na cestě, protože čím více jdeš kupředu, tím dříve se budeš těšit předem, také zde dole, z věčné blaženosti jediné a pravé lásky."

18. října 1905

Všechno spočívá v rostoucí lásce a v tom, že zůstáváme blízko Ježíše.

Dnes ráno, když jsem byl ve svém obvyklém stavu, přišel najednou Ježíš a řekl mi: "Dcero moje, jaká pošetilost - i ve svatých věcech přemýšlejí, jak se uspokojit. Jestliže mě ve svatých věcech nutí utíkat, kde mám najít místo v jednaní svých tvorů? Jaký to omyl! - když všechno spočívá v předvídání činů lásky, v jejich provádění, shromažďování co nejvíce věcí, aby se zvětšila láska, a zůstávání velmi blízko Mne, aby se napili z pramene Mé lásky a zcela se ponořili do Mé lásky. A přece jaká chyba! - dělají všechno jinak." Po těchto slovech zmizel.

20. října 1905

Boží spravedlnost mění oheň hříchu v oheň trestu.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, poté, co jsem se velmi namáhala, na chvíli přišel požehnaný Ježíš, ve chvíli času, kdy sesílal tresty mi řekl: "Má dcero, hřích je oheň, má Spravedlnost je oheň. A protože má Spravedlnost musí zůstat stále stejná, jen stále ve svém působení, aniž by do sebe přijímala jakýkoli profánní oheň, když se oheň hříchu chce spojit se svým vlastním ohněm, vylije ho na zem a promění ho v oheň trestu." A tak se stalo.

24. října 1905

Bída lidské přirozenosti slouží k tomu, aby se v ní změnil řád všech ctností.

Když jsem přemýšlela o své bídě, o slabosti lidské přirozenosti, cítila jsem sama sebe jako velmi ohavným předmětem a představovala jsem si, o kolik jsem ohavnější před Bohem. Říkala jsem si: "Pane, jak ošklivou se stala lidská přirozenost." Teď přišel Ježíš na chvíli a řekl mi: "Z mých rukou nevyšlo nic, co by nebylo dobré. Naopak, stvořil jsem lidskou přirozenost krásnou a nápadnou a jestliže ji duše vidí jako blátivou, shnilou, slabou, ohavnou, slouží to lidské přirozenosti jako hnůj zemi. Ten, kdo nechápe o co jde, by řekl: To je blázen, protože tou špínou maže zemi. Zatímco ten, kdo tomu rozumí, ví, že ta špína slouží k tomu, aby země plodila, aby rostliny rostly a plody byly krásnější a chutnější. Stvořil jsem lidskou přirozenost s těmito strastmi, abych v ní znovu uspořádal řád všech ctností, jinak by zůstala bez uplatňování pravých ctností." Pak jsem v duchu spatřila lidskou přirozenost jakoby plnou děr, v nichž byla hniloba, bláto a z jejich nitra vyrůstaly větve obtěžkané květy a plody. Tak jsem pochopila, že vše spočívá v tom, jak toho využíváme, dokonce i samotné bídy.

2. listopadu 1905

Duše se musí přizpůsobit Boží vůli, a pokud tak učiní, Ježíš ji učiní živou ze sebe a v sobě.

Ve svém obvyklém stavu jsem se velmi trápila kvůli nedostatku mého milovaného Ježíše a říkala jsem si: "Ach, Pane, nechci nic jiného než Tebe, nenacházím jiné uspokojení než v Tobě samotném. A Ty jsi mě tak krutě opustil?" Zatímco jsem to říkala, vyšel On z mého nitra a řekl mi: "Ach, je to tak. Jen já jsem tvou spokojeností. A všechnu svou spokojenost nacházím v tobě. Takže i kdybych neměl nic jiného, ty bys mě učinila šťastným. Má dcero, trochu trpělivosti, dokud nezačnou války, neboť pak se dáme do pořádku jako dříve." Tím mi byl navrácen pokoj. A já, aniž bych sama věděla co říkám, jsem řekla: "Pane, ať už začnou." Hned jsem však dodala: "Pane, mýlila jsem se." A pak jsem se rozloučila. A On: "Tvá vůle musí být moje, nic nesmíš chtít, ani svatou věc, která není v souladu s mou vůlí. V kruhu své Vůle chci, abys stále kroužila, aniž bys z něj na okamžik vystoupila, abych tě učinil pánem svého vlastního Já. Chci válku? Vy také. A s duší, která se takto chová, vytvářím ze své Bytosti kruh kolem ní tak, aby žila ze Mne a ve Mně." A zmizel.

6. listopadu 1905

Ježíšovým cílem v jeho bolestech bylo především uspokojit Otce ve všem a pro všechny, a pak vykoupení duší.

Přemýšlela jsem o utrpení našeho Pána a říkala jsem si: "Jak ráda bych vstoupila do nitra Ježíše Krista, abych mohla vidět všechno co dělal, a vidět co bylo jeho Srdci nejmilejší, abych to mohla dělat i já a zmírnit jeho bolesti tím, že mu nabídnu to, co se mu nejvíce líbilo. Zatímco jsem to říkala a pohybovala se ve svém nitru, blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, mé nitro bylo zaměstnáno těmito bolestmi především proto, abych ve všem a pro všechny uspokojil svého drahého Otce, a pak pro vykoupení duší. Nejvíce těšilo mé Srdce uspokojení, které mi Otec projevoval, když mě viděl tolik trpět z lásky k Němu. Otec byl uspokojen takovým způsobem, že v sobě všechno shromáždil, nerozptýlil ani dech nebo vzdech, ale shromáždil všechno, aby byl spokojen a ukázal mi své uspokojení. A tím jsem byl tak uspokojen, že kdybych neměl nic jiného, stačilo mi jediné uspokojení Otce, abych byl spokojen v tom, co jsem vytrpěl. Zatímco na druhé straně bylo mnoho mého utrpení rozptýleno ze strany tvorů. Ale Otcovo uspokojení bylo tak veliké, že do mého lidství lil v proudech poklady svého božství. Proto mě takto provázejte mým Umučením, neboť mi tím uděláte velkou radost."

8. listopadu 1905

Prvním krokem ke vstupu do Boží vůle je rezignace. Duše, která rezignuje na Boží vůli, si z Boha udělá svůj oblíbený pokrm.

Velmi jsem bojovala, poté přišel na chvíli Ježíš a řekl mi: "Má dcero, s duší, která se odevzdává do mé vůle, se to děje jako s někým, kdo se přiblíží ke krásnému pokrmu, aby si ho prohlédl, pocítí touhu ho sníst, a když se jeho touha vzbudí, začne si tento pokrm vychutnávat a přeměňuje ho ve své tělo a ve svou krev. Kdyby onen krásný pokrm neviděl, nemohla by se dostavit touha, nemohl by zakusit jeho chuť a zůstal by nadále s prázdným žaludkem. Taková je nyní rezignace na duši. Když rezignuje, v samotné rezignaci vidí božské světlo a toto světlo rozptyluje to, co jí brání vidět Boha; a když vidí Boha, touží si ho vychutnat; a zatímco si ho

vychutnává, cítí, jako by ho jedla, a to takovým způsobem, že cítí samotného Boha celého přeneseného do sebe.

Z toho vyplývá, že prvním krokem je rezignace, druhým je touha ve všem plnit Boží vůli, třetím je učinit si z Něj svůj oblíbený pokrm, a to každý den, čtvrtým je konzumovat Boží vůli ve svém nitru. Pokud však člověk neudělá první krok, zůstane vůči Bohu prázdný."

12. prosince 1905

Boží slovo je plodné slovo, které dává klíčit ctnostem.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "Má dcero, když stvoření koná dobro, vychází z něj světlo, které jde ke Stvořiteli, a toto světlo vzdává slávu Stvořiteli světla a zdobí duši božskou krásou."

Pak jsem viděla zpovědníka, jak bere mnou napsanou knihu, aby ji přečetl a spolu s ním byl náš Pán a říkal: "Mé slovo je déšť a déšť plodí zemi. Znamení, podle něhož poznáme, zda to co je napsáno v této knize, je déšť mého slova, že je to plodivé slovo, které dává klíčit ctnostem."

15. prosince 1905

Ježíš se chtěl nechat ukřižovat a vyzdvihnout na kříž, aby ho duše našly, pokud o něj stojí.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a přemýšlela jsem o utrpení blahoslaveného Ježíše a když se mi ukázal ukřižovaný, podělil se se mnou o trochu svých bolestí a řekl mi: "Má dcero, chtěl jsem být ukřižován a vyzdvižen na kříži, aby mě duše našly, budou-li mě chtít. Někdo Mě tedy chce za Učitele, protože cítí potřebu být poučen a já se snížím, abych ho učil jak malým věcem, tak i těm nejvyšším a nejvznešenějším, abych z něj udělal toho nejvzdělanějšího. Jiný sténá v opuštěnosti, v zapomnění, chtěl by najít otce, přichází k úpatí mého Kříže a já se stávám otcem, dávám mu domov ve svých ranách, svou Krev jako nápoj, své Tělo jako pokrm a samo své Království jako dědictví. Jiný je nemocný a nachází mě jako Lékaře, který ho nejen uzdravuje, ale dává mu i jisté léky, aby znovu neupadl do nemoci. Jiný je tísněn pomluvami, pohrdáním a u paty mého Kříže nachází svého Obhájce a to až do té míry, že mu pomluvy a pohrdání vrací jako božské pocty. Tak je to i se vším ostatním. Kdo mě tedy chce jako Soudce, najde mě jako Soudce. Kdo mě chce jako přítele, jako manžela, jako obhájce, jako kněze, takového mě najde. Proto jsem se chtěl nechat přibít, ruce i nohy, abych neodporoval ničemu z toho, co chtějí, abych se stal takovým, jakým Mě chtějí oni. Běda však těm, kteří když vidí, že nemohu pohnout ani prstem, odvažují se mě urážet." Zatímco to říkal, zeptala jsem se: "Pane, kdo jsou ti, kteří Tě nejvíce urážejí?" A On dodal: "Ti, kdo Mě nejvíce trápí, jsou řeholníci, kteří žijí v mém Lidství, trápí a trýzní Mé tělo v samotném mém Lidství, zatímco ten, kdo žije mimo Mé Lidství, Mě trýzní z dálky." "A kdo?" zeptala jsem se.

6. ledna 1906

Modlitba je hudbou pro Ježíšův sluch, zvláště pokud se jedná o duši, která je přizpůsobena jeho vůli.

Byla jsem ve svém obvyklém stavu, můj požehnaný Ježíš přišel na chvíli. Zatímco jsem se modlila, celé moje bytí bylo sevřené, Ježíš mi řekl: "Má dcero, modlitba je hudbou pro můj sluch, zvláště když je celá duše přizpůsobena mé Vůli tak, že v jejím nitru není vidět nic jiného, než neustálý životní postoj Boží Vůle. Z této duše vychází jakoby jiný Bůh, který mi

hraje tuto hudbu. Ó, jak je to rozkošné! Najít někoho kdo se Mi vyrovná a dokáže Mi vzdát božskou poctu. Jen ten, kdo žije v Mé Vůli, může dosáhnout takového bodu. Všechny ostatní duše i když hodně dělají a modlí se, dávají mi vždy věci a modlitby, které jsou lidské - ne božské. Proto nemají takovou přitažlivost a moc nad Mým sluchem."

14. ledna 1906

Ježíš tvoří svůj obraz ve světle, které vychází z duše.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Chci, aby tvoje myšlenky byly světlem. Světlem slova, světlem touhy, světlem skutků, světlem kroků. Chci, aby tato světla spojená dohromady tvořila slunce, aby se v tomto slunci utvářel celý můj Obraz. To se stane, když uděláš všechno - všechno pro Mne. Pak se staneš celá světlem. Ten, kdo chce vstoupit do slunečního světla, nenajde žádnou překážku, aby do něj vstoupil. Ani Já nenacházím žádnou překážku v tomto slunci, které stvoření vytvořilo z celé své bytosti. Naproti tomu u toho, kdo není celý světlem, nacházím mnoho překážek při utváření svého Obrazu."

16. ledna 1906

Pravdě nikdo neodolá.

Kdo žije ve sféře Boží vůle, pobývá v příbytku veškerého bohatství.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli můj požehnaný Ježíš a řekl mi: "Nikdo nemůže odporovat pravdě. Člověk nemůže říci, že pravda není. Ať je člověk jakkoli zlý a hloupý, nemůže říci, že bílá je černá a černá je bílá, že světlo je tma a tma je světlo. Pouze ten, kdo miluje pravdu, pravdu přijímá a uvádí ji v činnost. Ten kdo pravdu nemiluje, zůstává porušený a utrápený." A Ježíš zmizel jako blesk.

O něco později se Ježíš vrátil a dodal: "**Má dcero, kdo žije ve sféře mé vůle, přebývá v sídle všeho bohatství.** Kdo žije mimo oblast mé vůle, přebývá v sídle všeho neštěstí. Proto je v evangeliu řečeno: "Kdo má, bude obdarován a kdo nemá, bude o to málo, co má, připraven." "Ve skutečnosti ten, kdo žije v mé Vůli, přebývá v sídle všeho bohatství a není divu, že je stále více a více obohacován všemi statky, žije ve Mně jako ve svém vlastním domě. Jsem snad lakomý? Nedávám mu stále den za dnem tu jednu, tu druhou laskavost? Nepřestanu mu dávat dokud se s ním nerozdělím o všechny své statky? Vskutku ano. Na druhou stranu pro toho, kdo žije v příbytku bídy, mimo Mou vůli, jeho vlastní vůle je sama o sobě největší bídou a ničitelkou každého jeho dobra. Taková duše je považována za neužitečnou, když nemá kontakt s Mou vůlí a jaký div, když jsou jí odňata dobra.

"To je pravda."